

Arxiu històric FUNDACIÓ JAUME BOFILL

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

OCTUBRE 1986

FUNDACIÓ
Fundació
JAUME
Jaume
BOFILL
Bofill

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 69 / II Legislatura / Sisè període

Dimecres, 1 d'octubre de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 59

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les sis de la tarda i catorze minuts. (p. 3084).

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3084), la qual es descabdella en els punts següents :*

L'aplicació de l'Estatut en l'aspecte competencial i en matèria de finançament autonòmic (p. 3084).

L'obra de govern i l'endeutament de la Generalitat (p. 3086).

La situació actual de la negociació sobre el finançament autonòmic amb el Govern de l'Estat (p. 3086).

Les característiques bàsiques que han d'informar la societat catalana de cara al futur (p. 3088).

Els criteris de l'acció de govern en funció del projecte de país (p. 3089).

Les línies d'actuació del govern :

1.º *millorar la infraestructura bàsica (p. 3089);*

2.º *proporcionar elements de treball a les iniciatives de la societat (p. 3089);*

3.º *aixecar el nivell de formació i el nivell cultural (p. 3090);*

4.º *crear un entorn favorable a la iniciativa (p. 3090);*

5.º *crear una Administració àgil i eficient (p. 3090).*

L'ordre de prioritats i la política pressupostària (p. 3090).

Els riscos de la nova etapa de creixement i canvi i les actuacions del Govern per contrarestar-los :

1.º *pel que fa a l'augment de competitivitat i la desprotecció social (p. 3091);*

2.ª) pel que fa a la hiperconcentració demogràfica, econòmica i de tot ordre a Barcelona i al seu entorn (p. 3092).

La realitat de progrés que caracteritza la societat catalana com a seguretat per al seu futur (p. 3092).

La necessitat de resoldre els problemes polítics i institucionals del país mitjançant el diàleg i l'entesa amb el Govern de l'Estat (p. 3093).

La necessitat d'evitar el ressentiment i la frustració, malgrat les tensions exteriors i les discriminacions, per poder construir el país (p. 3094).

El perill del radicalisme que pot portar al trencament de la convivència (p. 3094).

La necessitat que la joventut que rebutja la claudicació s'incorpori positivament a la tasca de construir Catalunya (p. 3095).

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 59

La sessió s'obre a les sis de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretaris Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

Ordre del dia

Punt únic : Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència anuncia que, d'acord amb l'article 119 del Reglament, aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és : debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu.

Abans, però, de començar el debat, aquesta Presidència voldria expressar a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats el seu desig que les vacances que acaben de transcórrer els hagin estat de descans i ben plaents i els hagin permès de reforçar les seves forces per treballar amb més braó que mai al servei de Catalunya.

Voldria també donar la benvinguda als Diputats Il·lustres senyors Josep Pous i Ballbé, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, Antoni Lucchetti i Farré, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i Rafael Madueño i Sedano, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que avui s'incorporen a aquesta Cambra.

També haig d'adreçar unes paraules de salutació a la delegació de l'Assemblea Nacional de Quebec que ens honra amb la seva presència, encapçalada per l'Excel·lentíssim senyor Jean-Pierre Saintonge, Vice-president d'aquesta Assemblea. Espero que tots vosaltres voldreu mostrar la nostra simpatia pel país que ells representen fent, doncs, una demostració de salutació.

(Aplaudiments.)

Comença el debat amb la intervenció del Molt Honorable senyor President de la Generalitat. El Molt Honorable senyor President té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, com cada any, anem a fer el debat de política general que prescriu el Reglament a l'inici de la sessió parlamentària de la tardor.

Enguany hi ha un fet que condiciona aquest debat, i és que complint el compromís que vaig adquirir l'any passat, aquí

mateix, penso demanar que, entre el 15 de novembre i el 15 de desembre, es faci un debat parlamentari sobre l'aplicació de l'Estatut i, especialment, sobre l'abast real de l'autonomia, ara que ja en comencem a tenir experiència.

Això vol dir que hi ha coses que, lògicament, discutirem més a fons d'aquí a dos mesos, o jo, almenys, en el meu discurs d'avui, no penso aprofundir en alguns aspectes competencials i polítics de la nostra autonomia. En tot cas, sí que vull subratllar que aquest debat que farem a finals d'any serà un debat molt important i molt compromès, perquè hem d'expressar opinions sobre això, precisament, sobre en què consisteix realment el nostre Estatut després de sis anys d'experiència. De tota manera, i malgrat que, com deia —jo personalment, almenys, si més no avui, ...en el debat de demà pot sortir tot el que convingui—, no aprofundiré en alguns aspectes concrets, de tota manera, no puc deixar d'emmarcar aquest debat —el d'avui— en el seu context real i, per tant, no puc deixar de dir que, de moment, l'estat de la qüestió és preocupant —àdhuc, en diversos aspectes, alarmant.

I no puc deixar d'advertir que no podem dir, o no se'm pot fer dir, «farem això, farem allò», si l'àmbit competencial i el pes polític de l'autonomia catalana són tan sovint almenys discutits, i massa cops rebaixats o fortament condicionats. La manera com s'elaboren i s'aproven a Madrid les lleis de bases, sovint extremament reglamentistes; les constants suspensions dels nostres decrets i lleis durant anys per part del Tribunal Constitucional; la manera d'entendre la unitat de mercat, que amenaça de llevar de contingut real les nostres competències econòmiques : aquests i molts altres fets tendeixen a laminar gravíssimament les nostres possibilitats d'autogovern.

Valdrà la pena que faci referència a un memoràndum que he enviat fa pocs dies, com a conseqüència de l'entrevista que vaig tenir amb el President del Govern el dia 4 de setembre, posteriorment, li he enviat un memoràndum, al qual en seguirà un altre de més extens, però voldria només enumerar els punts d'aquest memoràndum perquè vegin per on van les nostres preocupacions, les preocupacions del Govern de la Generalitat des d'un punt de vista competencial. Fa referència a alguns fets històrics que entenem nosaltres que han estat d'intent de retallada de l'autonomia —la LOAPA i d'altres— i després, situant-nos en el moment present, fa referència a la suspensió dels actes autonòmics, que representen un entrebanc molt gros per al funcionament del Parlament i del Govern de la Generalitat; fa referència a l'abús del concepte de bases; fa referència també a les competències exclusives que es converteixen en compartides i que després s'acaben de coordinar i no en queda res; al principi d'igualtat i a les competències sobre ordenació econòmica; a alguns aspectes concrets de la llengua catalana; al tema de les subvencions, en el qual tenim un marge petitíssim, d'un 5% —una autonomia que té un 5% de

marge per decidir les seves subvencions, evidentment, ja d'entrada, és una autonomia molt prima—; als problemes que planteja l'ingrés en el Mercat Comú, o a la utilització que se'n podria fer, segons com, de cara a la disminució, la laminació de la nostra autonomia; finalment, hi ha una referència molt breu —perquè no és el tema del memoràndum— a les qüestions econòmiques.

Bé, i si això passa amb les competències —com ara els deia—, més passa encara amb el finançament.

També aquí, com podem dir «farem això, farem allò», si no sabem de quants diners disposem? Sabem, això sí, això ho sabem, que durant els darrers anys les condicions de finançament no han millorat gens —de fet, han empitjorat—, i que avui ja representen una amenaça per a la simple viabilitat de l'autonomia. Per tant, i malgrat la perspectiva del debat d'aquí a uns mesos, del finançament és forçós que en parlem.

Però abans vull fer una remarca. Jo, avui, necessàriament hauré de ser crític amb la política autonòmica —competencial i financera— del Govern socialista. De fet, acabo de ser-ne d'entrada: les meves primeres paraules ja han estat, en aquest sentit, crítiques. En canvi, és el meu propòsit entrar tan poc com pugui en polèmica amb les forces polítiques catalanes, tan poc com pugui. Vull donar com a segur que totes les forces polítiques catalanes desitgen resoldre favorablement per a Catalunya els problemes que, en tant que país i en tant que autonomia, tenim plantejats. I a cap d'elles, avui, alludeixo. Per tant, en principi, cap dels partits aquí presents, cap de vostès és avui, d'entrada, el meu adversari polític. O, si ho és —òbviament, en molts aspectes en som—, penso que, en els punts concrets que avui tocaré —i, sobretot en la defensa de l'autonomia—, podem fer molt de tros de camí junts. I estem d'acord en molts punts, en aquest del finançament, per exemple, on aquesta coincidència ja s'ha donat més d'un cop. Ja sé que no és fàcil aquesta distinció donades les relacions entre alguns partits d'aquí i alguns partits estatals, però almenys vull que quedi clar que les crítiques no van dirigides directament, concretament, contra ningú de vostès.

Bé, parlem, doncs, del finançament. Abans de res, unes dades de caràcter general. El finançament de les comunitats autònomes representaria l'any 1986, en el millor dels casos dels que darrerament s'han contemplat en la Comissió de Política Fiscal i Financera, l'11% del total del pressupost espanyol, excepte la Seguretat Social, l'11%. Aquest percentatge, que és molt baix, no lliga gens amb el concepte tan pregonat de l'Estat de les autonomies.

Una altra dada molt significativa és la següent: de 1981 a 1986 els pressupostos de les comunitats autònomes han passat de 100 a 142 —percentualment—; si s'hagués aplicat l'índex de preus hauriem passat de 100 a 165. Si s'hagués aplicat allò que se'n diu un percentatge *no deslitzante* en el temps, haurien passat de 100 a 282, i, si s'hagués aplicat el ritme de creixement de la despesa pública en general, a tot Espanya, haurien passat de 100 a 307 —a 307.

Vostès saben que jo dic sovint que la política autonòmica del Govern central fa temps que és regressiva. Aquestes dades demostren que, com a mínim, ho és, i molt, en el terreny econòmic —els números són els números—; com a mínim ho és, i molt, en el terreny econòmic. I no oblidem que sense diners no hi ha autonomia. De fet, el que hi hagut és un traspàs del dè-

ficit des de l'Administració central cap a les administracions autonòmiques.

Però el que acaba d'agreujar tot això és que, dintre d'aquest marc que ja és prou negatiu, Catalunya és greument i és escandalosament —i quan dic «escandalosament» vull dir «escandalosament»— discriminada. Vegin si no. Autonomies de règim foral, varen rebre l'any passat 93.340 pessetes per habitant; autonomies de règim comú, la mitjana que van rebre, 27.339; Catalunya, 16.684. Una altra dada: la mitjana de la inversió pública finançada a través dels Pressupostos Generals de l'Estat fou, l'any passat, de 14.157 pessetes/habitant, 14.157, amb una màxima de 25.440; Catalunya en va rebre només 6.210, 6.210.

Això són dades globals. Però passa que, a través de dades globals, d'aquests grans números, hi ha gent a Catalunya que creu que aquesta insuficiència de finançament només afecta la Generalitat, la Generalitat vista com un ens abstracte que no té res a veure amb els problemes de la gent, de les persones que viuen i que treballen a Catalunya, que no hi té res a veure. I amb això s'equivoquen. I ho hem d'explicar ben clar: la insuficiència financera, aquesta insuficiència financera que jo he qualificat d'escandalosa, afecta les carreteres, afecta les escoles, afecta els mestres, afecta les residències per a vells, afecta les biblioteques, l'ajut a les indústries, l'ajut als comerciants, l'ajut als minusvàlids, l'ajut als pagesos damnificats, afecta l'ajut als sense feina, l'ajut als ajuntaments, el suport a les fires, etcètera.

O sia que aquestes dades globals tenen repercussions molt concretes i sovint molt individuals, molt personalitzades. I els en posaré un exemple —un de sol, entre els molts que es podrien posar—. És un exemple referit, en part, a les comunitats autònomes en general i, en particular, a Catalunya, i fa referència a la inversió en carreteres: la partida d'inversions del MOPU l'any 1980, tenint competències sobre totes les carreteres estatals excepte les catalanes, era de 27.835 milions; l'any 1985, amb el 77% de carreteres traspassades, era de 72.061 milions. L'Estat ha traspassat el 77% de les carreteres, però només el 22% dels recursos d'inversió. Això li ha permès passar d'una inversió mitjana de 349.000 pessetes/quilòmetre el 1980 a 3.934.000 pessetes/quilòmetre el 85, mentre que les comunitats autònomes reben només 330.000 pessetes/quilòmetre, és a dir una dotzena part. Semblen mentida aquests números, de tan escandalosos que són. Però és així.

O sia —i no estic parlant de Catalunya, estic parlant de les comunitats autònomes—, que l'Estat ha transferit a les comunitats autònomes els seus dèficits i els obliga a cercar recursos aliens per afrontar un programa mínim. I això, a més, li permet dir el següent, cridar una comunitat autònoma i dir-li: «Escolti, vostè es vol arreglar aquella carretera? Oi que no tenen diners? Jo sí que en tinc. Me la traspassen, voluntàriament, altra forma no pot ser». I això està passant: «Traspassi'm allò, voluntàriament, d'altra forma no pot ser», ...aquesta carretera, aquest canal, i tantes altres coses. Això és el que passa.

I, bé, quan deia que ens obliga a cercar recursos aliens per afrontar un programa mínim, bé, aquest és el cas de l'endeutament de Catalunya, com ara els explicaré.

Seguint amb l'exemple de les carreteres i d'aquestes dades: la inversió real feta per la Generalitat de 1981 a 1985, en carreteres —5 anys—, fou de 51.571 milions, amb una mitjana

anyal de 10.314 milions. Si analitzem l'any 85 els ingressos han estat : 1.701 milions per al cost efectiu, 3.300 milions a través del Fons de Compensació i 5.313 milions —és a dir, el 51%— per a endeutament. Sàpiguen, els qui diuen «que no s'endeuti la Generalitat», que aleshores només podrem fer, tirant llarg, la meitat de les obres d'infraestructura viària que estem fent.

Bé, exemples com aquests, tots els que vulguin, però no m'hi allargaré.

Malgrat tot això, a Catalunya, la Generalitat fa coses. Són coses que es veuen, que es toquen; fa moltes coses. Els diputats que ja ho eren en la legislatura anterior deuen recordar alguns discursos meus que sé que varen exasperar alguns per la seva llargada i per la seva prolixitat, discursos explicant obres i més obres, iniciatives i més iniciatives, inversions i més inversions, subvencions i més subvencions amb tot detall, des de les molt grosses de milers de milions de pessetes fins a les menudes i remenudes. Si calgués ara podria tornar a fer un discurs d'aquells, perquè la llista hi és i seria llarga, d'enguany, del 86, i del 85. De tota manera no pateixin, aquest discurs, que —ho repeteixo— havia exasperat alguna vegada, no el faré. Però, de tota manera, no fa cap mal recordar de passada i molt breument —i trio per exemple, trio concretament Ensenyament— que l'any 86, aquest any, malgrat tot això s'hauran creat, i hi són, i ho poden comprovar, es toquen, s'hauran creat 20.110 noves places escolars i s'hauran fet 356 actuacions de reforma, ampliació i millora, de RAM, amb una inversió total de 4.273 milions. És bo recordar que a les universitats es faran enguany inversions per valor de 2.098 milions; tot això només en obres, és a dir, sense comptar, en cap dels diners d'Ensenyament que he esmentat, sense comptar els equipaments.

Però no es tracta només de treballar quantitativament, cal també fer-ho qualitativament. Per això s'ha iniciat la generalització de l'ensenyament a la informàtica a EGB i a BUP, gràcies a una part de la Generalitat amb Bull, amb la casa Bull, que permetrà la instal·lació de 900 microordinadors en 238 centres. S'ha difós molt més l'ensenyament en vídeo, s'han fet més centres de recursos —en funcionen ja quaranta-dos, amb dotze extensions—, s'ha incrementat notablement l'ensenyament de llengües estrangeres, s'ha tirat endavant, amb empena, la col·laboració entre FP, entre Formació Professional, vull dir, i empreses, en el camí del sistema dual en la Formació Professional que tan bons resultats ha donat en alguns països i del qual ja es beneficien a Catalunya 6.340 alumnes, 6.340 alumnes de FP2.

I tampoc fa cap mal recordar —i ja acabo amb aquest molt petit memoràndum—, tampoc fa cap mal recordar que enguany s'hauran inaugurat catorze centres d'assistència primària, tres residències assistides per a vells, dotze biblioteques, que es gastaran 696 milions en normalització lingüística, etcètera.

Si fem això, malgrat la insuficiència financera que els he explicat, vol dir que gestionem bé? Jo crec que sí, però no cal que abans d'hora m'endinsi en aquesta discussió; ja vindrà, si cal. El cas és que, per bona que fos la gestió i per més que Catalunya sigui la comunitat autònoma que millor recapta els impostos que té cedits —com diu la mateixa Administració central—, o per més que sigui també la que amb més alt percentatge gasta del Fons de Compensació —com diu també l'Administració

central—, això, tot això no és, tot això no seria suficient. Per tant, el que hi ha clar i net és que ens endeutem. I com ho podríem fer, si no?

El nostre endeutament és correcte des d'un punt de vista administratiu : aprovat per aquest Parlament, aprovat pel Consell de Ministres, amb molt més marge encara, administrativament i legalment, amb molt marge encara per endeutar-nos molt més; és un endeutament correcte, però no pot ser il·limitat ni és la manera lògica de funcionar i, sobretot, no és la manera justa de funcionar. És absolutament injust que ens haguem d'endeutar per fer escoles. I vull recordar que la Generalitat està suplint el dèficit que és fruit de la baixa inversió de l'Administració central —no de l'actual, de la de fa molts i molts anys—, i ara, jo diria que quasi per escarni, aquest dèficit, que la mateixa Administració central ha creat, l'hem de cobrir nosaltres endeutant-nos i assumint una responsabilitat d'haver de ser criticats perquè ens endeutem per tapar un dèficit que s'ha creat per la desídia de l'Administració central durant molts i molts anys, durant moltes dècades. És just, això? O bé és just que haguem d'endeutar per pagar els Mossos d'Esquadra? Pregunto als honorables senyors diputats i diputades : els hem de suprimir, els Mossos d'Esquadra? Perquè els paguem amb deute. O per finançar la Fira de Barcelona o per fer funcionar aquest Parlament, que vostès saben molt bé que té assignada per l'Administració central, té assignat pel Govern central una quantitat molt, però molt més baixa de la que necessita. O per ajudar tantes i tantes coses de casa nostra : residències de vells, fer la normalització lingüística... La normalització lingüística que en el sistema actual de finançament i amb el que acaba de proposar el dia 5 de setembre no té previst la forma de finançar-se.

Ens endeutem per poder fer això, per poder fer això, totes aquestes coses. És a dir, per poder fer coses que són elementals en una acció de govern, que són elementals en una autonomia que no sigui irrisòria i que són elementals de cara al manteniment de la nostra nacionalitat.

Parlem ara de com estan les coses, tot i que vostès ja ho saben. El President del Govern es va comprometre l'any passat a tenir llesta la fórmula abans del 31 de desembre de 1985. També, tant ell com el Ministre Solchaga, varen parlar d'aplicar la nova fórmula amb retroactivitat, total o parcial, per al 1986. Bé, com vostès saben, a hores d'ara continua no havent-hi la nova fórmula.

Abans de l'estiu es va fer un plantejament, per part del Ministre Solchaga, que era molt genèric, però que modificava positivament alguns dels criteris que fins aleshores havia sostingut el Govern. Oficiosament es va parlar d'un possible suplement per a totes les autonomies —suplement, dic, per a totes les autonomies : afegir, al conjunt de diners rebut per les autonomies, 65.000 milions, i es va parlar també de l'aplicació, en el repartiment d'aquest suplement d'uns nous criteris distributius que tenien més en compte la població, que després de tot és el destinatari i beneficiari de tota acció de govern, i que està explícitament dit que tindrà un paper molt determinat en l'Estatut, i també en la LOFCA, i també tenia més en compte l'esforç fiscal, que també està explícitament esmentat en l'Estatut i en la LOFCA, tot respectant el principi de solidaritat, mantenint el mòdul de la relació inversa de la renda.

Aplicant aquests criteris, Catalunya podria arribar a rebre la

meitat, o quasi, d'aquest suplement —del suplement, no pas del conjunt, evidentment, de diner que es dona a les autonomies— de 65.000 milions. I, malgrat això, seguiríem essent l'última comunitat autònoma en l'escala del finançament, però s'haurien esmenat en part les descompensacions i discriminacions que s'han produït durant anys i de les quals, com abans he explicat, Catalunya era i és, de molt, la principal perjudicada. Però després de l'estiu la proposta és radicalment diferent: de 65.000 milions, hem baixat a 40.000, i els possibles 30 o 32.000 milions per a Catalunya, a través d'un o un altre sistema de distribució han passat a 13.000. Perquè vegin cap on va aquest sistema de distribució que es va proposar el dia 5 de setembre els diré que s'incrementava el pes de la superfície molt, que evidentment pot estar en allò que es diu, tant en la LOFCA com en l'Estatut, «que s'aplicaran també altres mòduls», però que, evidentment, no hi és explicat, i s'introduïa un criteri que a mi em sembla molt sorprenent, i em sembla sense cap mena de base, excepte, evidentment, la de voler afavorir molt marcadament algunes comunitats autònomes, que són el que ells en diuen les unitats bàsiques administratives, que vol dir les províncies.

Per tant, senyores i senyors Diputats, potser en comptes de pensar, com alguns pensen, en la província única, hem de trosejar Catalunya en quinze o setze províncies, i hi sortirem guanyant. Jo avui li deia a en Leguina: una província a Alcalá de Henares, una província a Aranjuez i una altra, doncs, en fi, on sigui, però, en qualsevol lloc, com més províncies, doncs més diners. Això és absurd, literalment absurd; això no s'aguanta per cap banda. Si volen donar més diners a unes determinades comunitats autònomes, que ho diguin, potser amb més claredat, encara que difícilment ho diran amb més de la que ja ho diuen, però, en tot cas, són coses que a nosaltres ens perjudiquen seriosament i a través de plantejaments que no tenen absolutament cap racionalitat.

Bé, i encara sort, perquè entre aquestes unitats administratives, hi podien anar les capitals, o les seus de parlaments, per exemple: «Jo tinc la capital, però no és a cap província; doncs, una altra...», fins que el Conseller Cullerell va dir: «Escoltin, sàpiguen que nosaltres pensem presentar un projecte de llei per traslladar la capital de Catalunya a les Borges del Camp. Per tant, a nosaltres ens n'apunten cinc, en comptes d'apuntar-nos-en quatre.» Dic això amb una certa indignació, perquè després de tant de temps de parlar d'aquestes coses i de coses tan importants com aquestes, no ens poden venir ara amb arguments d'aquest tipus.

Bé, i tot això, que representaria —ho repeteixo— 13.000 milions de pessetes, tot això, amb un any de retard. És a dir, després d'un nou endeutament durant el 86, i sense tenir en compte el creixement normal, per petit que sigui, però el creixement que d'any en any ha de tenir el Pressupost, encara que només sigui per la inflació.

Òbviament, la Generalitat està totalment en contra d'aquest plantejament, en part per raons autonòmiques generals i en part per raons específicament catalanes. No estàvem d'acord ja amb la xifra de 65.000 milions, perquè, tot i aquest increment, com ja he dit abans, el percentatge destinat a les autonomies continuava essent només de l'11% del Pressupost General de l'Estat, i perquè només amb l'aplicació de l'anomenat *efecto deslizando*, l'Administració central ja s'estalvia 115.000 milions.

Per altres conductes se n'estalvia més; per exemple, segons un estudi, precisament fet per economistes socialistes, se'n podria estalviar 250 a 300.000, seria la quantitat que costa a l'Estat avui el manteniment, per part de Govern central, d'una considerable duplictat de l'Administració. Però comprenem que aquest estalvi requeriria mesures complexes, difícils, objectivament difícils, i d'efectes a llarg termini; per tant, no en parlem. En tot cas, el Conseller Cullerell va demanar que l'increment fos de 115.000 milions. A part d'això, el que la Generalitat reclama és que en la nova fórmula no hi hagi res contrari a l'Estatut, i per això ens varen oposar que el percentatge fos sobre l'ingrés i no sobre les despeses, tal com prescriu l'article 45 de l'Estatut.

També reclama autonomia en la despesa; a Catalunya és molt i molt baixa, baixíssima —ja els ho he dit abans—, i per altra banda nosaltres formulem, jo vaig tenir molt d'interès a subratllar-ho al President del Govern fa pocs dies, perquè de vegades se'ns fa dir el que no diem: formulem un cop més la nostra disponibilitat per a la corresponsabilitat fiscal. Què més voldríem que tenir corresponsabilitat fiscal? Què més voldríem que no ens haguessin tret l'IVA minorista; ja ho varem defensar! És més, no solament la nostra disponibilitat, sinó el nostre desig, que hi hagi corresponsabilitat. Nosaltres tenim un concepte polític de l'autonomia, i aquest concepte polític va lligat a la solució també de les funcions impopulars, que són les que moltes vegades determinen el grau efectiu d'autogovern, el nostre desig que hi hagi corresponsabilitat fiscal. I, finalment, fem notar que hi ha determinades competències o determinades responsabilitats que són específiques del nostre Estatut, i que, per tant, requereixen una específica consideració econòmica, és a dir, que no quedarien coberts per una fórmula general. Per exemple, la Policia Autònoma; per exemple, el Metro de Barcelona; per exemple, els Ferrocarrils de la Generalitat; tot el tema lingüístic, tot el tema cultural i d'altres. Són fets específics que requereixen un tractament a través del que sigui, a través del que en diuen els *flecós*, a través del que sigui, però necessiten un tractament propi, específic.

De moment, com els deia, l'únic cert és que no hi ha fórmula de finançament. Em deien, avui mateix encara, allà a la commemoració del sisè aniversari del Tribunal Constitucional, em deien que he de tenir paciència, que ja es notará el canvi. I, evidentment, n'hem de tenir, de paciència, això és cert; no es tracta d'estripar les cartes, però el que sí que hem de dir és que de moment no solament no hi ha hagut un canvi en positiu, sinó que la proposta que hi ha hagut el dia 5 ha estat sensiblement pitjor que la del mes de maig passat.

Ara, en la nova proposta, novament s'accentua la discriminació contra Catalunya, és a dir, s'eixamplen les diferències. Jo li deia al President del Govern: «És que aquesta és una proposta que sembla que la feu perquè l'haguem de rebutjar»; tal com està plantejada, sembla que la facin perquè haguem de dir que no, i no és el nostre desig haver de dir que no, ni és el nostre interès. D'altra banda, ens tornem a trobar amb una gran incertesa a l'hora de fer el pressupost. Quin pressupost fem? L'any passat, esperant que es complís la promesa del President del Govern, varem retardar la presentació del pressupost. Enguany no ho farem; òbviament no ho farem perquè l'experiència ens diu que no tenim cap garantia, i perquè treballar amb pressupost prorrogat és molt dolent, molt dolent

per a la Generalitat i per als serveis que la Generalitat ha de fer als ciutadans de Catalunya. Per això fer un pressupost poc o molt —tot i que no és pas, per desgràcia, el primer any que ho hem de fer—, no és una bona manera de funcionar i de la qual jo declino —sobretot enguany— tota responsabilitat, perquè ha estat l'Administració central qui no ha complert. I pregunto: en aquest context, què hem de fer i què podem fer? De moment, prego a tots els nostres crítics que demà —com correspon i és legítim—, doncs, parlaran —espero, ho suposo— en sentit no pas del tot aquiescent al que estic dient, però, de moment, prego a tots els nostres crítics que abans d'explicar-nos el que hem de fer i com ho podem fer pensin en tot això que els he explicat.

A part de les limitacions degudes a les retallades, duplicitats competencials o limitacions de disponibilitat, també hi patim un altre inconvenient greu. La constant preocupació pel tema econòmic, la situació sempre tensa que produeix, la incertesa en què ens hem de moure, són un greu handicap per al funcionament de la Generalitat. Un handicap material i un handicap moral fan les coses més difícils. Ja ho són, les coses difícils, però es fan més difícils. I res no es desgasta tant, res no desgasta tant l'autonomia —i l'autonomia és de tots— que aquesta inacabable discussió sobre el finançament i que les reals insuficiències econòmiques de la Generalitat, conseqüència d'una greu discriminació.

I, tanmateix, el Govern de la Generalitat té voluntat de fer coses, i en fa —ho he dit abans. I Catalunya, el país, està en condicions de fer-ne, de fer coses, i en fa. Aquest doble fet, les limitacions per una banda i per l'altra la voluntat de fer coses, explica les característiques del meu discurs, del d'avui i del de sempre. Jo no puc silenciar la involució autonòmica; no puc silenciar-la. Jo no puc silenciar l'actitud tancada envers la nostra autonomia que hi ha a tots els nivells de l'Administració central; no ho puc silenciar. Jo no puc silenciar la política d'ofec econòmic que es practica envers nosaltres; no ho puc silenciar. El President de la Generalitat no ho pot silenciar.

La veritat és que ho hem silenciat —o almenys esmorteït— molt, durant molt de temps, i no sé si no se'ns en poden demanar responsabilitats. En tot cas, el que sí que és cert és que no ho podem seguir fent, i jo seria un irresponsable si ho fes. Però, per altra banda, he d'evitar dir això de manera que tanqui les portes de la negociació, del diàleg, de l'acostament al Govern central, i, d'això, en parlaré després, d'aquest necessari acostament al Govern central. I he d'evitar també de crear entre els catalans un estat de desànim, un estat de morositat, i, si és possible, per a aquests temes, almenys per a aquests, un estat d'enfrontament. Ben al contrari, el que hem de fer, el que ha de fer el Govern de Catalunya és estimular el potencial del país. I jo he de dir, és el que dic: hi ha coses que no van bé, però, amb tot, podem anar endavant perquè disposem d'aquesta carta, d'aquesta altra, i de l'altra, i de l'altra. O bé he de dir: hi ha coses que no van bé, però no ens hi obsessionem, traiem profit del que tenim —que és molt, que és veritat que és molt—, no ens queixem només, no protestem només; sobretot fem, fem el que està al nostre abast, que podem fer molt, i si tan malament va tot, ja us ho direm.

I aquest és el meu discurs. Diran que potser és repetitiu a través del temps. En tot cas aquest ha estat i és el meu discurs.

Però, malgrat això, ve gent que em pregunta: «És cert que

podem fer coses? És cert?», i jo contesto que sí, que segur, que moltes, i que la millor manera de reaccionar contra el risc d'erosió i contra les dificultats que tenim és fent, i fent el màxim del que podem fer, i fent funcionar allò que és responsabilitat nostra i que està al nostre abast, i que no sempre ho fem funcionar prou bé. Aquesta és la nostra primera obligació.

I, arribat aquí, la pregunta és: «Què hem de fer i què podem fer?» A part de tot el que els he dit abans, sobre el qual hem d'insistir molt, hem de lluitar molt, i ser molt fermes en les nostres posicions, oberts al diàleg, a l'acord..., però molt fermes en les nostres posicions. No podem cedir a canvi de res, a canvi de bones paraules o d'això que en diuen l'interès general, l'interès general que interpreta algú que gairebé mai no pensa, quan pensa en l'interès general, en els interessos de Catalunya. Però, a part d'això i d'aquesta fermesa que hem de tenir en aquesta negociació, què hem de fer? Què més hem de fer, i què més podem fer?

Jo no els parlaré gaire de coses concretes. Ho torno a dir: es fan escoles, es fan carreteres, es fan les noves presons, s'ajuda les estacions d'esquí, es creen ajuts per als pescadors, es dedica cada cop més diners a ajut al llibre català, es dona feina a 20.000 joves que no en tenien, es condicionen més i més terrenys industrials, etcètera. Parlaré poc d'això; si ho volen, en parlarem demà. Avui parlaré en termes molt més genèrics, almenys durant una estona. I parlaré de l'orientació que hem de donar a la nostra acció i al nostre discurs, parlaré del que hem de fer perquè el país vagi endavant. I, com deia, parlaré en termes —aparentment, almenys— més d'actituds bàsiques que pròpiament polítiques, però és que assenyalar un horitzó i impulsar el país a assolir-lo és la feina principal d'un dirigent polític, i més del president d'un país. I sobretot ho és quan disposem, afortunadament, d'un país que és capaç, ell, de fer el seu propi esforç. A aquest país, li hem de dir: «Volem ser això; podem aspirar a ser això; hem de ser això.»

Per tant, els parlaré breument de les característiques que ha de tenir Catalunya per anar endavant, i del que fem i del que hem de fer perquè les tingui.

En primer lloc, ha de ser una societat dinàmica capaç de transformar-se. Ho ha estat, històricament ho ha estat més d'un cop. Va saber fer la seva primera revolució agrària, va saber fer la pre-revolució industrial quan tocava de fer-la, va saber passar de la primera i de la segona revolució industrial, ha sabut passar de la indústria i els serveis, sap ara tornar altra vegada cap a la indústria, entenent que el futur creixement en bona part depèn d'una recuperació industrial, i no només dels serveis. Ha sabut fer més d'un cop i més de dos, des del segle XVIII, almenys, i abans, però ara mateixa, ara, en el segle XX, més d'un cop la transformació de la seva agricultura. Ha sabut canviar més d'un cop de mentalitat, ha sabut, per exemple, passar del proteccionisme a la projecció internacional. Per tant, una societat dinàmica, que vol dir una societat oberta al canvi, oberta a la innovació, i amb vocació de modernitat.

Cal recordar que amb molt poques excepcions —la de Califòrnia, per exemple, però no ja la del Japó ni, de fet, la de cap país europeu—, per anar bé, això ha necessitat empeltar-se sobre una realitat permanent i, en molts aspectes, tradicional. Els països progressius d'Europa han estat i són fortament tradicionals en molts aspectes. La seva norma no ha estat tirar coses ni valors per la finestra, sinó posar-los al dia. En el cas de

Suïssa, del nord d'Itàlia, d'Alemanya, d'Holanda, de Flandes, etcètera. Com a lògica conseqüència de tot això —d'aquest caràcter dinàmic que ha de tenir la nostra societat, i d'innovació—, Catalunya cal que sigui una societat creadora, en la cultura, en l'economia, en els models socials. Catalunya ha de saber reconèixer la creativitat i ha de saber formar les generacions joves en aquest aspecte.

Per això hem de fomentar i de donar-li facilitats —no de posar-li entrebancs o condicionaments—, hem de fomentar l'esperit d'iniciativa a tots els nivells, especialment a nivell de la gent. Iniciatives de tota mena: econòmiques, socials, culturals, filantròpiques, esportives..., el que sigui. El resultat és —ha de ser i és— un teixit molt dens d'entitats de tota mena, que dona força i estabilitat a la societat i que relliga amb la creativitat que abans he esmentat.

D'aquest esperit d'iniciativa, se n'ha dit també esperit emprenedor, és a dir, l'esperit d'emprendre coses; és el que ens convé. En el terreny econòmic, això és esperit d'empresa, que és bàsic i que és essencial perquè un país prosperi econòmicament; cal estimular-lo, l'esperit d'empresa, en tothom, i, sobretot, en la gent jove.

Catalunya ha de ser més sinèrgica que conflictiva. Ha de ser allò que els sociòlegs en diuen «una societat de benvinguda»; ho ha de ser en la immigració, amb els problemes socials, amb les generacions. Amb la immigració, per integrar-la positivament; amb els problemes socials, per resoldre'ls tècnicament i humanament; amb les generacions, per potenciar-les i donar-los pas. Ha de mirar d'aprofitar, hem de mirar, per tant, tots plegats, d'aprofitar l'efecte sinèrgic latent en les tensions o contradiccions, i no deixar-se arrossegar, Catalunya, al conflicte.

Vull afegir encara una altra característica que considero imprescindible: Catalunya ha de ser una societat oberta a tot el món, tant culturalment com econòmicament. I també aquí he d'advertir el mateix que he dit referent al caràcter, en bona part tradicional, de moltes de les societats més dinàmiques i progressives, i és que una personalitat i una identitat molt pròpies i molt fortes no són incompatibles amb l'obertura al món, ben al contrari, en són condició. Els països de gran projecció universal solen ser països amb una identitat molt ben conservada i molt ben consolidada. Són països molt definits i molt conscients de la seva manera de ser.

La nostra acció de govern ve definida per aquest projecte de país que acabo de descriure en termes, vostès em diran que una mica genèrics, però jo els diré que volgudament genèrics. I es mou en l'àmbit —la nostra acció de govern— que abans he recordat que per desgràcia és, en certs aspectes, limitat. Però precisament perquè ens movem en aquestes limitacions, he de fer encara uns comentaris. La primera remarca és que ens cal mobilitzar totes les energies i tots els recursos de la societat, no només els institucionals. Ens cal afavorir les iniciatives. No podem acceptar allò que Catalunya és un país que viu de peatge, que es va dir en un altre temps —i no es va pas dir malament—, i on, en tot cas, almenys no voldríem avui haver de pensar que estem condemnats a ser-ho, a seguir-ho essent. Però no és el primer cop que dic, i ara ho repeteixo, que Catalunya és un país que necessita més del que els poders públics, els catalans i els no catalans, li podran donar, o que previsiblement li donaran, li donarem en un futur immediat i que, per tant, cal

que ella mateixa complementi el que rep d'ells, d'aquests poders públics, amb el seu propi esforç econòmic, d'imaginació i d'iniciativa. És a dir, no és només per filosofia política que defenso el màxim protagonisme possible de la societat civil, sinó també per necessitat.

El segon comentari és que, donada la limitació dels nostres recursos, ens cal saber trobar camins propis i ben rendibles. No podem ser gaire mimètics de models que disposen de molt més recursos econòmics i polítics, i, segons com, si sabem trobar el desllorigador, això pot tenir també aspectes positius. Per exemple: si tinguéssim diners, si haguéssim tingut diners, potser hauríem caigut en la temptació de fer un INI català —diguem-ne un INI català— per resoldre la crisi industrial. Com que això no ho podíem fer, ens hem dedicat a crear un clima empresarial positiu, a crear serveis pro-indústria i a estimular i a donar suport a les iniciatives empresarials, a les nostres i a les que aporten tecnologia i capitals de fora. I molt probablement el resultat haurà estat sensiblement millor que el d'un INI català. Vull dir amb això que en tot cal saber trobar el propi camí, el que permet l'aprofitament màxim de les cartes que tenim, que nosaltres —nosaltres, no d'altres, nosaltres— tenim, i vull dir que, malgrat tots els *handicaps* que he assenyalat a la primera part del meu discurs, de cartes en tenim moltes.

Aquest camí que deia, el nostre propi camí, passa per una sèrie d'actuacions a les quals em referiré ara d'una manera també genèrica, és a dir, sense entrar en detalls. Definiré, simplement, assenyalaré els cinc camins a través dels quals es duu a terme bàsicament aquesta acció del Govern de la Generalitat i s'hi pensa dur en el futur.

Primer, millorar la infraestructura bàsica. Aquí hauríem de ficar tot el que el Govern de la Generalitat fa en matèria de ferrocarrils, de transports urbans, de regadius, d'abastament d'aigua, d'habitatge, de carreteres, de ports pesquers, etcètera. No hi entraré en detall. Si ho volen, demà ho farem.

Segona línia d'acció: proporcionar elements de treball a les iniciatives de la societat. També aquí podria allargar-me molt. Com un exemple molt típic d'això, em referiré al nou servei, dintre del CIDEM, d'assessorament per a la innovació i la tecnologia, d'aquest servei —que potser passa una mica desapercebut, perquè una carretera, un edifici, una escola, un regadiu, això és veu, i els serveis passen sovint desapercebuts, però són moltes vegades els que a la llarga canvien la situació d'un país—, aquest servei que ajuda les empreses des de fa ja un temps, ha introduït la microelectrònica i la robòtica industrial en els seus processos de fabricació, que els orienta perquè estalviï aigua i energia, que els introdueix en el disseny industrial, que els posa en contacte amb empreses de fora, etcètera.

També és il·lustratiu, en aquest sentit, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, que està al servei de la innovació i la modernització de tot el món agrari, en termes que combinen la recerca i les aplicacions pràctiques, molt pràctiques, molt concretes, molt aplicades a necessitats molt ben individualitzades. Són dos exemples, només —d'altres que en podríem posar—, del que jo entenc per proporcionar elements de treball a les iniciatives de la societat. Poc espectacular, ja ho admeto, però és que, en darrer terme, els qui pensem que la recuperació i el progrés del país es farà per la iniciativa de la gent, el que hem de fer és donar elements de treball a aquesta gent; bàsicament, això.

Tot el que, per altra banda, el Govern de la Generalitat ha fet en l'ordre dels terrenys industrials està en aquesta mateixa línia, o bé en la de les homologacions del control de qualitat —de més transcendència encara, ara, que hem entrat a la Comunitat Econòmica Europea— i en els quals, en aquest terreny de les homologacions i del control de qualitat, i de la vigilància tècnica, en aquests camps, em complau dir-ho, en més d'un aspecte ens hem posat per sobre —reconegut per ell mateix— del que és l'actual nivell de l'Administració central.

I responen també a aquest mateix criteri els ajuts en matèria d'exterior i molts altres en els quals no entro per no caure en el defecte de proximitat del qual, de vegades, amb raó, se'm titlla.

La tercera línia d'actuació, de cara a anar-nos acostant a aquella societat que en termes generals he definit —recordin : la primera era la infraestructura bàsica; la segona, els elements de treball que cal proporcionar a les iniciatives de la societat; tercera, aixecar el nivell de formació de la gent i el nivell cultural. I això pressuposa diverses línies d'acció.

La primera, l'ensenyament pròpiament dit, tant —i abans ja ho he dit, això, també— en termes quantitius com en termes qualitius : places escolars, informatitzacions, ensenyament de la informàtica —que són dues coses diferents, òbviament—, llengües, video, etcètera.

Vull recordar que l'ensenyament representa el 50% —enguany—, el 50% del Pressupost de la Generalitat, Institut Català de la Salut a part. És a dir, l'ensenyament és i ha estat, des del primer moment, una prioritat clara del Govern de la Generalitat : el 50% del Pressupost.

Segon punt. La formació tècnica i professional. De fet, forma part de l'ensenyament, però vull insistir en l'especial importància —de cara a aquella societat que he descrit— de la formació professional i dels ensenyaments no reglats.

Vull emfasitzar la importància que, en aquest sentit, donem a la col·laboració formació professional-empreses, amb voluntat d'arribar a introduir el sistema dual de formació professional que ha estat la base del bon nivell de la formació professional alemanya o suïssa, posem per cas.

Tercera línia d'actuació, la universitat. És innecessari insistir en la seva importància, però també aquí vull subratllar la necessitat de molta col·laboració entre la universitat i el món econòmic i empresarial. I em congratulo que, durant aquests últims —molt últims, molt darrers— anys, hi està havent un canvi positiu, molt positiu, en aquest sentit. La mútua ignorància i el mutu menyspreu —per dir-ho així— que hi ha hagut entre el món econòmic i el món universitari, sembla que està deixant pas a unes actituds molt més positives que —ho vull dir, ho vull anunciar— el Govern de la Generalitat fa tot el possible per estimular i reforçar.

I, finalment, en aquesta mateixa línia d'aixecar el nivell de formació de la gent i el nivell cultural, hi ha l'acció cultural pròpiament dita, en el seu sentit més estricte, i això, en un doble sentit, en un sentit difós, molt estès i no selectiu, simplement dir que el nivell general millori i en un sentit de més nivell, més d'alta cultura i més específic.

Nosaltres, els catalans, tendim a veure la cultura com a element bàsic d'identitat nacional. I ho és : per a nosaltres ho és, és un element fonamental d'identitat nacional, però també és un element de progrés econòmic i de progrés social, i els diré que el bon nivell cultural mitjà que té Catalunya és un dels fac-

tors que els empresaris estrangers valoren positivament a l'hora de triar Catalunya per a les seves implantacions. A l'hora, molt fredament, de ficar tota una sèrie de dades a l'ordinador, per saber on poden implantar una empresa, hi fiquen el nivell cultural mitjà. I el nivell cultural mitjà català és prou bo perquè, en general, sigui un factor positiu.

Una quarta línia d'actuació —recordin : aixecar el nivell de formació de la gent, proporcionar elements de treball a la societat, millorar la infraestructura bàsica— és crear un entorn favorable a la iniciativa. És una cosa molt més impalpable, però, de fet, aquells països en els quals hi ha un entorn, hi ha un clima, hi ha un pre-judici general, públic i privat, favorable a la iniciativa, són països que fan coses.

Crear, ho repeteixo, un entorn favorable a fer coses, i que tothom sàpiga que la iniciativa no serà penalitzada, sinó que serà estimulada, que serà agraïda, i que serà valorada, no només econòmicament, sinó en la consideració social.

I, finalment, una cinquena línia és crear una Administració àgil i eficient, i a mi no em costa res dir que aquest és un dels punts en què estem més endarrerits, de cara a aconseguir un nivell que realment pugui ser acceptat per nosaltres mateixos. Però això, crear una Administració àgil i eficient, és un dels elements més principals d'aquest entorn favorable a la iniciativa, del qual acabo de parlar.

Avui no els en penso parlar, de la funció pública, ni del tema de la desburocratització, però espero que ho podré fer demà, que demà se m'oferirà la possibilitat de fer-ho. En tot cas, si que vull subratllar que el camí cap a la societat que he descrit abans, passa per una millora substancial de la nostra Administració.

I tot això que hem de fer, hem de mirar de fer-ho ràpidament. Hem de fer el màxim possible de coses ara, perquè s'iniciï, estem ja entrant, d'una manera clara, en una etapa de creixement i en una etapa de canvi i, de cara a això, cal ocupar posicions ara. I dient això, de fet, el que torno a plantejar davant de vostès és —amb tot el seu dramatisme— el tema del finançament. No només per subvenir a necessitats ordinàries o per cobrir dèficits, sinó per posar el país al dia. Per exemple, ensenyament d'informàtica a les escoles, sí o no? I, si és que sí, ara o d'aquí a cinc anys? Aquests són els temes que tenim.

Desenclavar Ripoll i Vic, sí o no? I, si és que sí, ara o d'aquí a cinc anys?

L'eix transversal, ara o d'aquí a deu anys?

La microelectrònica a la indústria, ara o d'aquí a cinc anys, quan ja sigui tard?

O bé hem de continuar dedicant, ara, 1.600 milions al programa dit de l'aprenentatge o, més exactament, «programa de titulats en pràctiques» i donar feina ara a vint mil joves, o ho hem de fer d'aquí a cinc anys, quan ja estiguin del tot decebuts i humanament desfets? Aquest és el tema que hem de discutir. I que discutim, quan negociem el finançament.

Hem de mantenir alt el nivell de la nostra inversió ara, i pal·liar ara —ara— el problema de l'atur, o hem d'esperar? Aquests són els temes que realment tenim.

Suposo que demà, d'aquests temes, en tornarem a parlar. Però, en tot cas, és segur que en parlarem amb motiu del Pressupost, el mes de desembre. Però els vull advertir una cosa a tots els partits aquí presents i que tenen representació parlamentària en el Parlament de Madrid : no és només ni princi-

palment quan discutirem el nostre Pressupost que discutirem si podem invertir o no de cara a posar-nos al dia i de cara a lluitar contra l'atur, o si allò que discutirem si és ara o d'aquí a un temps que podrem fer una millora qualitativa del nostre ensenyament. Això, ho discutirem —els nostres partits ho discutiran—, també i molt, quasi diria que més, quan es discuteixin els Pressupostos Generals de l'Estat.

Jo els vull recordar, a tots vostès, que és allà on en bona part decidirem el que després, al cap de dos mesos, podrem discutir i decidir aquí. I els he d'informar que, en el Projecte de Pressupost que s'acaba de presentar, ja s'han pres determinades mesures —sense haver-hi acord per prendre-les amb les comunitats autònomes— sobre el Fons de Compensació i sobre fins a quin punt hi pot haver un increment del dèficit que permeti cobrir les necessitats d'aquells increments que deiem abans, de finançament autònom.

Però —hi insisteixo, ho repeteixo—, la responsabilitat que hem d'assumir, almenys els partits que tenen representació parlamentària a Madrid, són responsabilitats que exerciran d'una manera molt determinant a l'hora de discutir, de presentar esmenes i de votar en el Parlament de Madrid els Pressupostos Generals de l'Estat.

Dit això i, per tant, repetit que en aquestes cinc direccions que he dit, i de cara a aquell tipus de societat que he descrit, doncs, actuarem tant com ens ho permetin els nostres recursos econòmics, i ja els he dit que no em poden demanar: «farem exactament això i allò, i allò altre, i el de més enllà» si, de fet, estem tant a les fosques des del punt de vista pressupostari, però, dit això, vull recordar-los el que els deia abans: iniciem una etapa de creixement i de canvi, que és molt prometedora —que, per a Catalunya, concretament, és molt prometedora—, però que, a part de molts avantatges, també comporta alguns riscos.

Jo els volia convidar a reflexionar sobre dos d'aquests possibles riscos perquè, a més, aquests riscos, diguem-ne, incideixen molt, seran molt tinguts en compte —han estat i seran molt tinguts en compte— en l'acció de govern del Consell Executiu que presideixo.

El primer d'aquests problemes sobre els quals els convido a reflexionar és el següent: anem cap a una etapa en la qual hi haurà més riquesa; hi haurà més treball i, per tant, hi haurà més benestar. Però també hi haurà més competitivitat i, per tant, hi haurà més risc. Hi haurà menys traves, però també hi haurà menys protecció. Hi haurà més individualisme, en el bon sentit de la paraula —la capacitat, doncs, d'ús de la pròpia llibertat i de la pròpia iniciativa—, però també hi haurà més solitud.

El Govern de la Generalitat participa d'aquesta filosofia del treball, de la competitivitat, de la iniciativa, però, al mateix temps, continua creient en la necessitat i en la bondat de l'anomenat «Estat del benestar», en aquests moments des de més d'un punt de vista força crític.

Continuem creient en la necessitat de la política de benestar social, i més encara en la política d'ajut als qui no triomfen i als qui, pel que sigui, resten marginats. És a dir, una política que introdueixi un sentit d'humanitat en la vida social. Humanitat que, segons com vagin les coses, es podria veure amenaçada en aquesta societat, que serà molt competitiva i que, per tant, podria ser més cruel.

Hi ha hagut abusos del que se n'ha arribat a dir «l'Estat providència» i certament cal esmenar-los. Aquests dies mateixos els diaris van plens d'una actuació per mirar d'esmenar alguns d'aquests abusos. I també és cert que tot això ha comportat a vegades el perill d'una pèrdua d'estímul, de capacitat d'iniciativa de la gent, i res és més contrari —torno a dir-ho— a la mentalitat del nostre Govern que posar en perill la iniciativa, la creativitat i el sentit del risc de la gent. Però, repeteixo, hem d'evitar també d'anar a parar a una societat dura.

Per tant, encara que ara calgui posar molt l'accent en tot allò que pot ajudar el país a engegar, a «demarrar» —i vostès veuran que el llenguatge polític general, en tots els partits, ha canviat molt, si vostès l'han estudiat amb una mica d'atenció respecte al que era fa tres o quatre anys, en el sentit que ara aquestes idees, aquests conceptes i aquests objectius de tornar a engegar, de crear riquesa han, per dir-ho així, agafat molta més preponderància que els que hi havia fa uns anys, que estaven molt més centrats en aquestes idees, diguem-ne, de seguretat, i en aquestes idees de protecció— tot i que, repeteixo, comprenci, a més, és bo, i és el moment de fer-ho, de posar molt l'accent en tot allò que pot ajudar a engegar econòmicament, a «demarrar», a canviar tècnicament, etcètera, malgrat això, no podem deixar de banda, gens, els grans temes de la sanitat, dels serveis socials, de la gent gran, dels minusvàlids, dels sectors socials amb dificultat, com tampoc no podem deixar de banda els sense feina o determinats oficis, i tampoc no podem oblidar les àrees geogràficament marginals.

Em permeto fer un toc d'atenció, perquè, sense adonar-nos-en, la nostra classe política —els demano que facin un estudi un dia del llenguatge polític i dels canvis que ha tingut el llenguatge polític durant els últims anys tendeix de vegades a parlar-ne, però molt menys, amb molta menys convicció, amb molta menys energia i, evidentment, amb molta menys exigència d'aquests temes que ara fa uns pocs anys.

En aquest sentit, farem tot el que podrem. Ja els ho he dit abans. A mi no em poden obligar a dir farem això, farem allò, farem el de més enllà mentre estigui absolutament penjat el finançament i mentre, pràcticament, els únics aspectes en els quals tinguem marge de decisió pròpia siguin els que cobreix l'endeutament. Però, farem, evidentment, treballarem en aquest sentit. I, per exemple, un programa com el que acaba de llançar el Departament de Sanitat i Seguretat Social per a la gent gran, aquest programa titulat «Més anys a la vida i més vida als anys» és un exemple d'aquesta voluntat. Però, repeteixo, és un problema de pressupost, d'aquells que permet comprendre que el problema del finançament no és un problema de la Generalitat o de Convergència i Unió o dels polítics; és un problema de la gent. Penseu que aquest any 86 hem pogut millorar en un 12% les partides destinades a minusvàlids —i calia molt fer-ho— només perquè les Caixes, en un gest que les honora —i que vull agrair públicament— han collaborat a través de la Generalitat. Ho han fet a través de la Generalitat, certament, com correspon, però ho han fet elles, altrament no hauríem pogut incrementar un 12%.

Bé, repeteixo, de tot això tots els nostres partits, o quasi tots, en tornaran a parlar d'aquí dos mesos a Madrid i nosaltres, a finals de desembre, en tornarem a parlar aquí, a l'hora de discutir els Pressupostos.

El segon risc, sobre el qual vull cridar la seva atenció, i

també conseqüència de l'evolució, en molts aspectes positiva, de caràcter econòmic que estem començant a viure, és el risc d'un nou procés d'hiperconcentració demogràfica, econòmica i de tot ordre a Barcelona i al seu entorn. Els errors, o simplement els excessos, tan criticats fa quinze anys, es poden repetir, i es poden repetir ara d'una manera definitivament desequilibradora. Tots vostès saben que jo he estat sempre —i ho he estat quan no estava de moda ser-ne— un defensor de Barcelona, de la ciutat de Barcelona, i he dit sempre que sense Barcelona Catalunya perdria molt de pes, molt; però això no treu que calgui evitar el perill que Catalunya sigui una mena de ciutat hanseàtica, una gran ciutat i una gran aglomeració sense país i sense equilibri. Per tant, hi ha una absoluta necessitat de reforçar Lleida, de reforçar el triangle Tarragona-Reus-Valls, Tortosa, les comarques gironines, òbviament les comarques i les ciutats del centre de Catalunya, etcètera. Tot el país.

Què fem per aconseguir-ho? I què hem de fer i què farem? Abans que res és un problema de comunicacions, de desenclavar —allò que dèiem quan parlàvem de Ripoll—, de desenclavar comarques i ciutats i de fluidificar el tràfec. Jo em congratulo que en aquest punt el Govern de la Generalitat hagi dut a terme una tasca important i indiscutible, perquè està a la vista..., però s'ha de continuar, evidentment.

Hi ha després la qualitat de vida arreu del país : que hi hagi un bon ensenyament, una bona assistència sanitària, una bona oferta cultural arreu, que les capitals i ciutats d'arreu de Catalunya tinguin un bon nivell, i que hi hagi —i això ja s'està fent i s'està progressant molt, però no prou encara— una gran millora en els pobles.

I cal, finalment, que es donin, arreu també, les condicions perquè es creï riquesa : riquesa i treball i, per tant, possibilitat de manteniment o, millor, de creixement demogràfic.

D'aquí tota la nostra política de terrenys industrials, de modernització del camp, de millora de la comercialització agrària, de consolidació de les estacions d'esquí, d'ajut a les indústries situades fora de l'àmbit barceloní —que no s'han pogut beneficiar, per altra banda, de la ZUR—, de subvenció a la construcció de ports esportius, de foment del turisme...

Tot això fem i hem de fer, tant com puguem, perquè, si no, podria donar-se el cas que recaiguéssim en els errors dels anys 60.

Senyores i senyors diputats, els deia fa una estona que el meu discurs, i el de tot el Govern de la Generalitat, no pot evitar referències crítiques, i àdhuc polèmiques, envers l'actual situació de les autonomies i envers el tracte que es dona a Catalunya. Però, al mateix temps, deia que Catalunya, en el seu conjunt, el país, la societat, tenen vitalitat i tenen força i progressen.

L'11 de setembre vaig dirigir, com cada any, un missatge als catalans i, en la mateixa línia dels missatges precedents, em vaig expressar amb confiança i amb optimisme respecte al nostre esdevenidor.

Com vostès saben, jo sempre he tingut confiança en el nostre poble, i sempre m'he sentit optimista respecte a les seves possibilitats, tant en l'ordre col·lectiu com, almenys, en el de la gran majoria de les persones i de les famílies. Ni en els moments més durs de la crisi del 80, 81 o 82, vostès no m'han sentit dirigir un missatge, fer un discurs pessimista.

Jo celebrego que ara aquesta visió esperançada sigui comparti-

da per més gent que abans i, àdhuc, per gent de sectors que temps enrere més aviat s'expressaven amb tristesa sobre el país. El cas és que enguany jo deia als catalans el dia 11 de setembre que podem guanyar, que no hi hem de pensar tant en l'11 de setembre que varem perdre, gloriósament, però el varem perdre; que ara podem guanyar, i que jo crec que guanyarem el desafiament de fer de Catalunya un país a l'altura del que ha de ser una societat de l'any 2000, i que la prova eren totes les coses importants i positives que s'han fet a Catalunya durant aquests darrers anys, i que demostrin la vitalitat del nostre país.

Deia, concretament, que s'ha iniciat ja clarament la recuperació econòmica, i és veritat; i que es tornen a crear empreses, i és veritat; i que els joves redescobreixen l'educació empresarial, i que la ZUR catalana és, d'una manera clara, la que, pel seu propi esforç, més empreses i més llocs de treball ha creat. Deia que l'agricultura està resistint bé el xoc de la Comunitat Econòmica; deia que la productivitat del nostre sector agrari millora i que ja és un 33% més alt que el de la mitjana espanyola; deia que enguany farem un nou rècord turístic, i deia que tot això té encara un altre efecte, i és que des de fa mesos, l'atur evoluciona a Catalunya d'una forma clarament més favorable que a la resta de l'Estat.

No els ho lleigeixo tot, per no allargar-me més del compte, però, amb tot, no em puc estar de recordar algunes coses més : deia que Catalunya és, a nivell espanyol, cada cop més, pionera de les noves tècniques de l'ensenyament, que és —afegeixo ara— un dels punts a través dels quals es posa de manifest... per dir-ho així és una pedra de toc per saber si un país té o no té voluntat innovadora i si és capaç o no de fer una política de mig i llarg termini. I explicava que som el quart país d'Europa, després de Suïssa, Holanda i Flandes, on més s'estudien i es parlen llengües estrangeres, i això és molt important. I deia que en les tres universitats catalanes hi comença a haver un aire de renovació, i parlava d'aquella relació i col·laboració entre les universitats i el món econòmic empresarial, que és bàsic per al progrés econòmic i social de qualsevol país, i que això cada cop agafa més i més volum. I els parlava de moltes coses, que potser els faran somriure ara a vostès, però que, amb tota certesa, no fan somriure a les persones i al país el qual representem. Els parlava del número creixent d'escoles de música, dels grups teatrals catalans i del seu prestigi, que som un dels primers països d'Europa, un dels primeríssims països d'Europa en el tema dels transplantament d'òrgans —que tampoc no és una cosa que estigui a l'abast de qualsevol; deia que l'associacionisme, tot, el més important i el més menut i senzill, la creació d'entitats de tota mena augmenta d'any en any; deia que la projecció de Barcelona i de Catalunya en el món és creixent. I tot això que deia és veritat.

I puc afegir ara més : per exemple, que l'any 85 es varen editar 3.471 llibres en català, que és el rècord fins avui, 3.471; i que la inversió industrial estrangera a Catalunya representa el 35% de tota la inversió estrangera a Espanya; i que dels 8.334 milions que el CEDED hi va dedicar l'any passat a finançar productes industrials d'interès, projectes innovadors, el 48,4% va venir a Catalunya, que això és un senyal de l'esforç de modernització de la nostra indústria; i deia —o dic ara, millor dit—, que tot aquell pessimisme que fa un parell o tres anys parlava de la decadència cultural de la ciutat de Barcelona i de Catalu-

nya en general, contraposada a un gran esclat —deien— de Madrid, ja està passant. I ara, de cop, hi ha més revistes comarcals —254 exactament—; de petites i grosses, d'importants i de no tan importants, de senzilles i de presumptuoses : 254; i que la reculada de la moda feta a Catalunya durant molt anys s'ha aturat i que Barcelona reprèn com a centre de moda i de disseny.

I ara els dic que Catalunya tornarà a ser l'únic país de tot l'Estat capaç d'impulsar una nova autopista d'iniciativa privada, sobre la qual es pot somriure molt, hi haurà molta gent fora de Catalunya que somriurà, però ningú no la farà, i a Catalunya es farà. I no enumero tot això per a la recreació de les meves orelles, ni de les de vostès, perquè, a més, de fet, moltes d'aquestes coses només en part es deuen a l'acció del Govern de la Generalitat, o de les institucions en general; moltes són més obra de la mateixa societat que de les institucions... Doncs, que ja és important saber que tenim un país així.

I si faig aquesta relació, que afortunadament podria ser molt més llarga, llarguíssima, és perquè siguem conscients de les nostres possibilitats. Com abans he dit, la manera millor de reaccionar és fer nosaltres el que podem fer, i és fer funcionar bé el que de nosaltres depèn. Que no sempre ho fem prou? La nostra gran carta, la que ens fa sentir esperançats, fins i tot ens fa sentir segurs, la que almenys m'hi fa sentir a mi, és aquesta realitat activa i progressiva de Catalunya, és aquesta la força de Catalunya, és el que jo, de vegades, he anomenat la força tranquil·la i serena de Catalunya.

Deixin-me afegir dos punts més a aquesta relació. Un fa referència als Jocs Olímpics. Ignorem si ens els concediran o no, però la forma com s'ha dut la candidatura, amb la ciutat de Barcelona al davant, i totes les institucions catalanes fent-li costat, i tot el poble català donant-li un suport que, alhora, ha estat entusiasta i eficaç, ha estat exemplar, ha estat admirable. Això sol, ha estat ja quelcom de què ens podem sentir orgullosos com a catalans.

No és freqüent —i ho diuen tots els membres del Comitè Olímpic Internacional que ens visiten, i en vénen moltíssims— una cosa així, no és freqüent. I estic convençut que fins i tot en el cas, jo crec que improbable, de no obtenir els Jocs Olímpics, aquest impuls permetria a la ciutat i permetria a tot el país, a tot Catalunya, mantenir els ambiciosos objectius de renovació i de creació d'infraestructura que s'ha plantejat. I això, òbviament, tot plegat, és un gran actiu a posar en el compte de Catalunya.

Un altre punt positiu, de molta transcendència, és que en conjunt Catalunya està responenent bé al gran repte de la integració europea. Jo proposaré de fer un debat, a primers de l'any que ve, al cap d'un any d'experiència, per veure realment quin és el resultat, però la primera impressió és que està responenent bé al gran repte d'aquesta integració. I no em refereixo ara a un tema políticament important i delicat —i del qual espero que demà tindrà, se'm brindarà l'oportunitat de parlar—, que és el de les conseqüències que la integració pot tenir per a l'autonomia, que ens obliga a ser molt i molt vigilants en aquest punt, sinó que ara em refereixo com l'economia i la societat catalana demostren capacitat de resistència, d'adaptació i d'aprofitament. I això és un senyal que són fortes i és un senyal que els seus responsables són homes capaços i al dia.

Parlava fa poc del moment de fer les coses, de si les coses

s'han de fer ara o d'aquí cinc anys, parlava de les coses a fer ara. Parlant d'això és obligat fer notar que aquest debat el produeix poc després de les eleccions del mes de juny i de la instauració d'un nou govern socialista, amb el qual el Govern de la Generalitat ha de mirar de poder dialogar i entendre's tant com sigui possible. Per més confiança que tinguem en la iniciativa —i vostès saben que jo en tinc molta— i en la força de la nostra societat, és evident, però, que un país que no tingui ben resolts els seus problemes polítics i institucionals a la llarga se'n ressent, i que a la llarga fracassarà, totalment o parcialment. No vegin, per tant, en l'expressió d'aquesta confiança per part meua en la nostra pròpia força i capacitat, no hi vegin un desinterès per l'acord solament financer, sinó també polític, amb el Govern central. O, pitjor encara, no hi vegin un desinterès per l'encaix harmònic de Catalunya en el conjunt espanyol. De cap manera. Que a través de la història —i també ara— haguem demostrat una notable capacitat per sobreviure i àdhuc per prosperar econòmicament i per crear una cultura de bon nivell, sense el que en podríem dir una adequada cobertura política —que ja hem demostrat que som capaços d'això—, no vol dir que això sigui bo. De fet, el primer objectiu del Govern de la Generalitat ha de ser sempre buscar aquesta cobertura, i això requereix un constant esforç d'entesa amb el Govern central i, en general, amb el poder a Espanya i amb la societat espanyola.

Quan fa poc em vaig entrevistar amb el President del Govern, vaig començar per dir-li —i abans ja li ho havia dit per carta—, per dir-li, textualment, que jo creia que aquest era un moment adequat per —textualment— intentar una aproximació, millorar les nostres relacions i resoldre problemes pendents. Que jo denunciï amb energia, i sense embuts, la política autonòmica del Govern en la qüestió del finançament no vol dir que no desitgi l'acord. És més, nosaltres necessitem l'acord —nosaltres vull dir el Govern de la Generalitat, òbviament, però sobretot Catalunya, necessita l'acord—; que jo denunciï amb energia aquesta política vol dir, simplement, que no podem renunciar als nostres drets a canvi de res, o a canvi de promeses, o a canvi de la interpretació molt particular i quasi sempre contrària a Catalunya de l'interès general. Vol dir només això.

Reitero també que, fins ara, sempre —sempre vol dir sempre—, la primera passa per a una negociació i una entesa l'hem donada nosaltres. Així fou després de les eleccions del 82, així fou després de les eleccions del 84 —concretament, exactament, exactíssimament, el dia 7 de maig del 84—, així fou els mesos de febrer i març del 85, així fou l'octubre del 85, i així ha estat ara. I seria fals dir que mai no s'ha resolt res, o que mai no s'ha aconseguit res. Les converses del mes de desembre passat, dels Consellers Culler i Alavedra amb el Vice-president Guerra, per exemple, varen donar alguns resultats concrets, i un d'ells prou important. I no ha estat l'únic cop. Però la simple contemplació de la situació actual deixa prou clar que de moment és molt més encara el que resta per fer que el que s'ha fet, i en realitat hi ha una profunda discrepància de concepte d'autonomia i de visió del que és Catalunya, no solament del Govern central amb el Govern de la Generalitat, sinó, crec jo, del Govern central amb el conjunt de forces polítiques catalanes. I, d'això, en parlarem, d'aquí a dos o tres mesos, molt a fons, i d'una manera que òbviament a tots ens comprometrà molt.

De tota manera, ara, simplement vull reiterar que som conscients que després de les eleccions del 22 de juny hem de fer un esforç —repeteix, textualment— per intentar una aproximació, millorar les nostres relacions i resoldre problemes pendents. Aquest esforç l'hem començat a fer, l'hem tornat a començar a fer, i hi persistirem.

I, ja que he fet referència a la conversa amb el President del Govern els vull explicar un altre punt d'aquesta conversa, perquè a través d'ell, ell —espero— i vostès, i el país en general, poden entendre alguns fets fonamentals, no ja de la política del Govern de la Generalitat, sinó de la nostra actitud. Ell deia: «Jo comprenc que el nacionalisme necessita sempre un cert punt de tensió amb una força exterior, que en el cas de Catalunya és el Govern central, o la resta d'Espanya». M'ho va dir sense intenció polèmica —jo diria que ho va dir sense intenció polèmica, que ho va dir amb desig de comprensió—, m'ho va dir com buscant la manera de situar aquella tensió, que ell considerava consubstancial a l'afirmació nacional, en un marc que li llevés perillositat i que no impedís el diàleg. O sia, que el seu to no era especialment crític. Però, tot i així, jo el vaig haver d'interrompre per dir-li que no era així i que anava errat, que almenys jo, personalment, i el Govern de la Generalitat, no anem per aquí. Nosaltres no necessitem tensions externes, el Govern de la Generalitat no necessita tensions externes, Catalunya no necessita tensions externes; no necessitem enfrontaments sistemàtics amb ningú per ser el que som; no necessitem definir-nos en funció de cap sentiment «anti». Necessitem tensió, això sí —i així mateix li ho vaig dir—, però és una tensió interior, és una tensió de superació, de creació, d'afirmació, és aquesta tensió la que ens cal; és el que en podríem dir una tensió de construcció de país. Almenys, això és el que jo procuraré, que sigui la tensió que hi hagi a Catalunya, que aquesta tensió la necessitem, certament, però no aquella altra.

Per desgràcia, hem de reclamar sovint allò que és nostre. No em facin repetir tots aquells números, per exemple, que són prou clars. Per desgràcia, hem de protestar sovint, hem de denunciar discriminacions. Per desgràcia, és cert que sovint tenim tensions amb forces exteriors, però no les busquem, ni les hem de buscar, ni les desitgem, perquè no ens convenen. És que, a més, no ens convenen. No es construeix un país sobre el sistemàtic i mai ben resolt enfrontament exterior, i menys sobre la frustració, o sobre el ressentiment, o sobre l'excusa que, de tot el que no ens surt bé, en tenen la culpa els altres. No es construeix un país sobre això. No cal que m'ho expliquin. Ho sé. Ho tinc escrit de fa molts i molts i moltíssims anys. Els nostres lemes són, de fa molts anys, han estat sempre construir Catalunya, fer país. Vostès no m'han sentit parlar mai de destruir res. Vostès no m'han sentit parlar mai de destruir res. I jo crec que —amb les variants que vulguin, perquè hi pot haver maneres diferents de dir-ho i es pot dir això des d'origens polítics i ideològics molt diversos— aquests lemes han de ser els nostres lemes, han de ser els nostres objectius: construir, fer. I la tensió exterior, la frustració, la sensació d'incomprensió, l'excusa fàcil..., tot això ens fa nosa. Tot això, ja ho he dit abans, tot aquest tema del finançament no reforça ningú, i menys el Govern de la Generalitat: això desgasta, la Generalitat, l'autonomia, el país, el Govern, tot això ens fa nosa. Nosaltres volem construir un país. Només necessitem poder construir. Necessitem, això sí, necessitem poder dispo-

sar dels materials necessaris per fer-ho, això sí. En tot cas, que quedi clar, és aquesta moral de construcció de país la que prediquem i la que caracteritza el nostre discurs. El nostre discurs a tothom, però d'una manera especial als joves.

Senyores i senyors diputats, darrerament s'ha dit que el sentiment nacional i nacionalista català creixia entre els joves. Com poden comprendre, això, si és cert, a mi em produeix satisfacció, em produeix una gran satisfacció, perquè després de tot, jo, fonamentalment, des dels dotze anys, sóc un nacionalista. Després es diu també que hi ha un increment del radicalisme, entenent per radicalisme actituds o accions que poden portar al trencament de la convivència, i àdhuc poden portar a la violència. Això no té res a veure amb el nacionalisme. A això, sempre ens hi hem oposat, sempre, i ara també, i contundentment.

Sobre això es podrien dir moltes coses. Per exemple, que un dels factors del radicalisme pot ser que sigui el sentiment d'engany que molts catalans tenen degut a la involució autonòmica. No hi entraré. També podria dir que molts cops alguns mitjans de comunicació controlats pel Govern central han magnificat i deformat tant com han pogut qualsevol incident a condició que es produís a Catalunya; podria ser que de vegades semblés que a alguns sectors els interessés la crispació. Però, a part de deixar-ne constància, no diré res d'això.

Jo vull dir als joves, i especialment als joves que per patriotisme puguin sentir-se temptats per aquest radicalisme, que el camí no és aquest. I els vull convidar —i segur que vostès amb mi— a una tasca molt més positiva, molt més fructífera per a Catalunya, que és la de construir un país, el nostre, a través de l'esforç de cada dia, un esforç obstinat i il·lusionat. Un país amb forta consciència nacional, un país plenament reconegut en la seva personalitat i en els seus drets polítics i institucionals —els joves nacionalistes no han d'esperar de mi cap proposta que no sigui profundament nacionalista—, un país així, un país progressiu i obert, un país al dia, un país just i humà, un país civilitzat, i un país, un poble que sigui un sol poble.

Jo els vull dir que, de la Catalunya d'avui, ens en podem sentir orgullosos. Té prou qualitat, té prou nivell, té prou capacitat per fer coses, té prou generositat, té prou possibilitats perquè ens en puguem sentir orgullosos, i que els joves se'n puguin sentir orgullosos. Però té també prou insuficiències, prou retards. Té, fins i tot, prou falles humanes, prou defectes, individuals i col·lectius. Catalunya té prou necessitat de ser estimada i de ser ajudada perquè sigui un bon camp de treball, perquè sigui un bon objecte de la nostra vocació, perquè sigui per a nosaltres el millor camp de treball per dedicar-li tota la nostra capacitat de fer i d'estimar, tota la nostra capacitat de construir —no de destruir—, d'ajuntar —no de disgregar—, d'actuar amb fe en nosaltres mateixos i amb optimisme —en podem tenir—, no amb amarga frustració. Jo convido els joves a això. Els convido, no al radicalisme, però tampoc a creure que no hi ha res a fer; no els convido a l'abandó o al sobresalt, sinó a la generositat, a la tenacitat, a la creativitat, a l'ambició, al servei de l'ideal de construcció de Catalunya. I, entre altres raons, els hi convido per una raó personal: i és que fa quaranta-quatre anys que jo treballo i lluito en aquest camp, i la història i el poble català diran al capdavant de tot si ho he fet bé o malament.

Però jo, ara, ja dic que, tot i tantes i tantes vicissituds —dic

que els joves, ja ara—, tot i tantes i tantes vicissituds i de més d'una decepció, que tant en l'ordre de la realització personal com en el de la pau que dóna la sensació d'haver viscut i lluitat per una causa bona, com en el del fet de creure que alguna cosa s'ha fet pel país que estimem, aquest camí de construir, aquest camí convivencial i pacífic, aquest camí d'afirmació i no de negació, aquest camí és bo, i que aquest camí portarà a bon port, aquest.

Jo agraeixo a la joventut catalana que rebutgi la claudicació, que se senti molt radicalment i molt fonament catalana, que faci entendre a qui calgui que agafarà la torxa i que la durà potser amb més decisió que els qui ara la portem. Li ho agraeixo perquè no es pot fer res sense patriotisme o sense energia. No es pot fer res sense voluntat de no deixar-se trepitjar; només li demano que ho faci basant-se en actituds i sentiments positius, amb mètodes pacífics, amb esperit d'unitat i convivència, amb respecte per a tot i per a tothom.

Si la joventut, per indiferència o per desengany, per passivitat o per fúria desfermada, no s'afegeix a la tasca de construir Catalunya, el país quedarà a mig fer; a la tasca de construir Catalunya així, si no s'hi afegeix, el país quedarà a mig fer.

Comencem a sentir la necessitat que aquesta joventut no tocada per la moda antipatriòtica, ni pel cinisme, ni pel carrerisme, ni pel subversionisme sistemàtic, ni per la ira destructora, que aquesta joventut prengui consciència de la tasca que té reservada i de la responsabilitat que té, i que tindrà més encara d'aquí a pocs anys, en la consolidació de Catalunya com a societat i com a nació, i que això no ho malmeti ara embocant

camins sense sortida.

Senyores i senyors diputats, el temps que ha passat d'ençà d'ara fa un any no ha estat fàcil: hi ha hagut eleccions, hi ha hagut alguns grans enfrontaments en l'àmbit general de l'Estat, hi ha hagut la integració a la Comunitat Europea; no hem progressat en la nostra relació institucional amb Madrid, ni políticament ni econòmicament; hi ha hagut alguns altres fets que han sacsejat i sacsegen la consciència ciutadana, que amenacen el clima de respecte, que pretenen ensorrar i destruir... Malgrat tot això, aquest Parlament, aquesta Generalitat en general, la societat catalana dels vuitanta continuen essent protagonistes d'un procés esperançador i portadors d'una voluntat positiva —això em consta—, i tots nosaltres en som representants, d'això. I tenim, tots nosaltres, en aquest sentit, moltes més coses que ens ajunten que no pas que ens disgreguen. Permetin-me, per tant, que, més enllà de les justificades preocupacions del moment i més enllà també dels desacords i de les crítiques que aquest debat lògicament i legítimament farà aflorar, me'n congratuli.

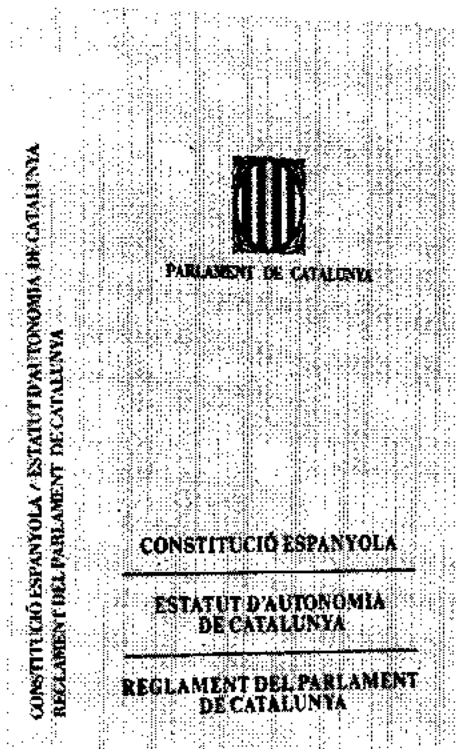
Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Molt Honorable President.

Convé ara que suspenguem aquesta reunió per continuar-la demà a les onze del matí, per donar pas a les intervencions dels representants dels grups.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

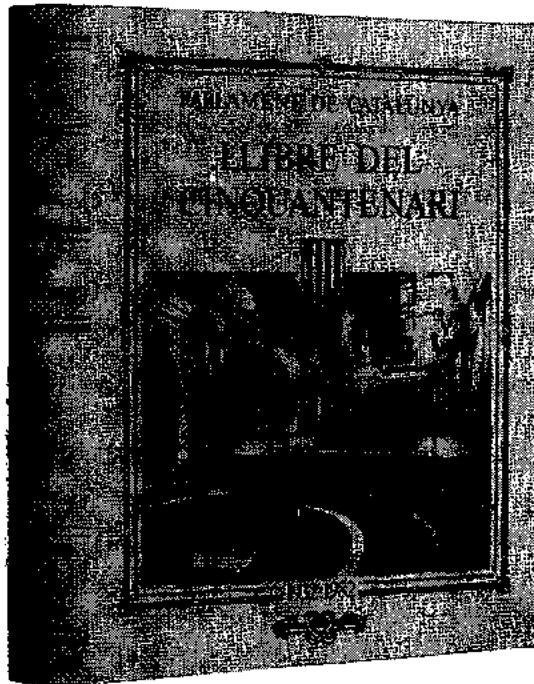
Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 700 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003-Barcelona.

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquantenari.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.
6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castells.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Canellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES

BIBLIOGRAFIA

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer..... núm.....

telèfon..... població.....

districte postal.....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63. Subscripció anual : 4.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 8.000 pessetes. Número solt 95 pessetes.
Impress per Multitext, Diputació, 113-115, 08015 Barcelona.

Dip. Leg. B-27.966-80

cinta núm. 23

2La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

1El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuant el torn d'intervenció dels grups, correspon ara de fer ús de la paraula al Portaveu del Grup parlamentari Popular. Perquè pugui fer ús d'aquesta paraula, tinc el gust de donar la paraula a l'I lustre Diputat senyor Jorge Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'any passat, en ocasió d'aquest mateix debat de política general, l'Honorable senyor President de la Generalitat ens va oferir un discurs ple de bona voluntat, crítiques als altres i fortes dosis de victimisme.

Aquest any tot continua bàsicament igual. En breu, ens fa la impressió que ja no serà necessari celebrar el debat; n'hi haurà prou amb què llegim el Diari de Sessions dels anys anteriors, tranqui lament asseguts a casa nostra.

Estem celebrant, en teoria, un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu, però resulta que fa la impressió que aquest és un Consell Executiu que no té política general. Les excuses, ja les coneixem, i són certes, però no justifiquen això: un sistema de finançament insuficient i injust, l'actitud centralista del Govern de l'Estat, i el desencant pel desenvolupament i la interpretació que de l'Estatut es fa molt sovint.

Però, com he dit, això no justifica la manca d'orientació política del seu gabinet, senyor President, ni l'acció del seu Govern, marcadament electoralista que desenrotllen, ni tampoc --i sobretot-- la inestabilitat del Govern, ni l'existència d'una estructura burocràtica copiada mimèticament de l'Administració de l'Estat. La legitimitat política del seu Govern davant les crítiques fora que tot això no succeís.

Senyor President, a nosaltres ens preocupa el to dels seus discursos, pel qual molt sovint s'intenta convertir en intèrpret exclusiu del sentiment d'un poble tan plural com el català. És necessària una major concreció que tingués en compte els grups de l'oposició, ja que tots plegats representem realment la pluralitat de Catalunya.

És ben cert que, a Catalunya, a les darreres eleccions --no parlo de les autonòmiques, parlo de les legislatives, seria igual, més o menys--, Convergència i Unió va aconseguir, en aquestes eleccions, més d'un milió de vots, però no és menys cert que més de tres milions i mig de catalans no els varen votar, no els varen votar a vostès. I penso que aquest fet hauria de ser tingut ben en compte.

Si critiquem la seva gestió, de vegades som catastrofistes; si li portem la contrària, es considera un atac. De vegades ens preguntem si no s'adonen que, per cada català que els ha votat, n'hi ha tres i mig --si és possible fraccionar, teòricament sí, els ciutadans-- que no els han votat a vostès.

I, després d'aquestes consideracions generals, voldria explicar a les senyores i els senyors diputats els criteris del Grup Popular respecte al discurs del Molt Honorable President de la Generalitat, d'ahir, i el nostre balanç de la realitat de la seva gestió des de l'últim debat, perquè ens fa la impressió que el seu és precisament això, més un consell de gestió que no pas de govern.

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

D'una banda, ens enfrontem als problemes de sempre, any darrere any, que són els que haurien de resoldre, però que són incapaços de fer-ho.

D'altra banda, se'ns parla del que pot fer, però s'oblida que el President de la Generalitat de Catalunya només té unes competències i uns recursos concrets, amb una capacitat de maniobra que marca l'Estatut i, en una última instància, la Constitució.

Ens parla vostè massa temps de temes sobre els quals no tenim competències i, en canvi, no parla del que pot i ha de fer. És cert que Catalunya té uns problemes concrets i un autogovern per solucionar, precisament, amb aquest autogovern, molts d'aquests problemes que tenim avui. I, precisament, el projecte global que el senyor President té per aconseguir-ho, és a dir, per aconseguir la solució d'aquests problemes que avui tenim, és el que, des del nostre punt de vista, hauria de constituir l'objecte bàsic i central d'aquest debat de política general.

Quan vostè, el 1980, va formar el seu primer Govern, tenia enfront un repte històric: aconseguir dotar l'autonomia de Catalunya d'una estructura àgil i eficaç i, en lloc d'això, des del nostre punt de vista, han creat una estructura, com deia abans, mimètica amb la de l'Administració de l'Estat. La diferència --i en negatiu per a nosaltres, precisament-- és que la Generalitat restablerta funciona des de fa solament sis anys, i que l'Estat té una estructura centenària.

Un govern, nosaltres creiem que ha de crear una estructura a la qual pugui fer cara; és a dir, que disposi de recursos per mantenir-la. I amb aquestes paraules, que no s'interpreti que nosaltres volem una autonomia de segona divisió. Nosaltres ja defensem una autonomia, amb un Parlament com aquest, ja volem una autonomia, una Generalitat que tingui Sindicatura de Comptes, Sindicatura de Greuges, que tingui televisió, que tingui Mossos d'Esquadra; però, en definitiva, nosaltres, del que discrepem és que aquesta estructura pseudo-estatal que estan creant vostès no disposi dels recursos suficients per mantenir-la. I això seria bo, com he dit, si disposessin de majors recursos, perquè, com ja se sap, les cases no es construeixen per les teulades, sinó precisament fent uns sòlids fonaments. I l'estructura que han creat és molt cara, i l'autogovern --i això ho sap molt bé el Conseller d'Economia-- no té recursos ara com ara per mantenir-la.

I per aquest camí no tindran més remei que acudir a la creació de nous impostos --i nosaltres ja li hem advertit això en diverses ocasions, i precisament des del nostre punt de vista, senyor President, aquesta serà, en tot cas, la seva responsabilitat.

I, què dir de la sorprenent inestabilitat d'un Govern que compta amb majoria absoluta en aquesta Cambra... Senyor President, m'agradaria preguntar-li quines noves sorpreses ens portarà la futura composició del Consell Executiu? Perquè entren consellers, surten consellers, s'anuncia l'entrada de consellers, s'anuncia la sortida de Consellers, i això sembla, de vegades, el baixador del passeig de Gràcia. (Rialles.)

Aquesta inestabilitat és preocupant, perquè vostè, ens consta que té un grup parlamentari unit, té un partit unit, té una coalició unida, i l'única explicació que trobem a aquesta inestabilitat del Govern en aquestes circumstàncies, en aquestes condicions, és que precisament és un Govern, de vegades, més al servei d'un partit que no pas al servei de tot el poble de Catalunya.

Aquest és un Govern que actua per impulsos, en funció, moltes vegades, d'interessos electorals de la coalició que recolza el Consell Executiu. Nosaltres trobem a faltar un projecte polític, encara que vostè sempre ens digui que n'hi ha i comenci una llarga relació de bons propòsits que, sens cap

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre1986

dubte, tots subscriuiríem, a tots ens agradaria que el nivell de Catalunya fos el del Japó o el de Califòrnia, però això és una utopia, ara com ara. Per aconseguir-ho, hauríem de realitzar un seriós esforç amb rigor, i una política amb objectius concrets. Parlar, com vostè va parlar ahir, d'una Catalunya dinàmica, creadora i oberta, no deixa de ser una declaració voluntarista d'intencions.

I la conseqüència de la inestabilitat del Govern i els impulsos a través dels quals funciona, ocasiona la pèrdua del ritme institucional que s'ha posat de manifest aquest any --l'any que va des del debat de política general de l'any passat i el que estem celebrant ahir i avui. Això afecta el Parlament, que ha perdut el ritme, la qual cosa s'ha vist incrementat per l'habitual actitud obstruccionista del Grup que dóna suport a la majoria. Catalunya necessita un Govern i un Parlament que funcionin, que siguin quelcom més que pures comparses en una partitura, perquè el director, en una orquestra, és molt important, però, per tocar una simfonia es necessita quelcom més que el director: l'orquestra necessita estar completa.

I, precisament, i en relació amb aquest tema de la pèrdua del ritme institucional del Parlament, un dels factors --ja s'ha comentat aquest matí-- que més ens preocupa és la seva actitud, precisament, davant d'aquesta Cambra. L'any passat, la veu dels grups de l'oposició va ser unànime, però no ha servit pràcticament de res. Vostè, senyor President, continua en la mateixa línia, i és sorprenent que, després de tants anys de reivindicar les seculars institucions d'autogovern de Catalunya, el President de la Generalitat "passi" olímpicament de venir al Parlament, i sobretot, d'intervenir. Deu ser més important anar a congressos, inauguracions i rebre en el seu despatx que recórrer l'escàs tros que separa aquest Palau del Parlament del Palau de la Generalitat.

És, sens cap dubte, més important, per a la primera autoritat de Catalunya, aquesta frenètica activitat pseudo-populista de campanya electoral permanent. Això és més rendible per al seu partit --no ho dubtem--, però és un greuge per als representants del poble de Catalunya, que som nosaltres, i que ens agradaria que posés punt final a aquesta actitud distant, l'objectiu de la qual no pot ser una altra que no sofrir controls.

I, en arribar a aquest punt, hem de dir que no deixa de resultar sorprenent que, quan tenim precisament l'oportunitat de sentir-lo i debatre amb vostè, ens digui que no vol polemitzar amb nosaltres, amb les forces polítiques catalanes.

O sigui, senyor President: vostè ve poc per aquí, i quan ve obligat pel Reglament, resulta que no vol polèmica. Perfecte.

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta núm. 24

D'altra banda, el que vostè manifestà --i ahir, també-- des d'aquesta tribuna, que no considera adversari a cap de nosaltres --en un sentit polític, lògicament-- i només el govern socialista, a més de resultar curiós, suposa la pràctica de l'assumpció, per la seva part, de la doctrina Trias Fargas, segons la qual --ho hem llegit en algun diari, en algun article--, segons la qual, després dels resultats del 22 de juny, ens hem d'unir tots aquí, a Catalunya, per fer força a Madrid, evitant la feblesa i la desunió interna. És clar que, si així fos, hauríem d'anar a un govern d'unitat, la qual cosa suposo que vostè, amb raó, no acceptarà.

Parlem ara una mica del que ha sigut el tema més important, almenys al que li ha dedicat més temps en la seva intervenció d'ahir, és a dir, el tema del finançament autonòmic. D'entrada, senyor President, el seu discurs d'ahir, almenys a nosaltres, a la Coalició Popular, ens dóna la raó en dues coses: una, que prorrogar pressupostos, no solament no arregla res, sinó que, al contrari, agreuja moltes coses --i volem recordar-li que ja li hem dit això en diverses ocasions i que els seus Governos ha actuat des del 1980, fora d'una ocasió en l'exercici del 1985 sota aquesta fórmula.

La segona cosa en què vostè ens ha donat la raó és que al final ha reconegut públicament que l'endeutament està servint per finançar despesa corrent, i és cert que formalment --i vostè ho va dir ahir-- la Generalitat s'està endeutant d'una manera correcta, administrativament, formalment correcta, però des d'un punt de vista financer és evident que això és absolutament incorrecte.

El sistema de fugir del control parlamentari en aquestes matèries és, sens dubte, un dels més grans èxits d'aquest Govern. Caldria preguntar-se el perquè d'aquest temor i preocupació a sotmetre's al control; el que seria convenient --i ho hem reclamat moltes vegades des d'aquesta tribuna-- és un debat monogràfic sobre la situació econòmica de la Generalitat i el seu nivell d'endeutament.

Efectivament, l'actual sistema, senyores i senyors diputats, de finançament és discriminador, discriminador entre unes comunitats i altres, les de règim comú respecte les de concert i, evidentment, i de manera particular i singular --i això és el que ens interessa més a nosaltres--, és discriminador per a Catalunya. Ho hem dit moltes vegades i hem recolzat qualsevol iniciativa en aquest sentit: som fermes partidaris d'un nou sistema que doni autonomia financera a la Generalitat, autonomia d'ingressos i autonomia de despesa --no sabem si el 5%, o el 7%, o el 6,7% com ha dit recentment el Conseller d'Economia--, però som partidaris d'això.

Però, més tard, i l'any passat, precisament, en ocasió d'aquest debat, el Parlament va aprovar una resolució per unanimitat de tots els grups parlamentaris, però més tard, el que hem de reconèixer és que el Parlament va ser marginat absolutament en la negociació. Encara estem esperant una compareixença del Conseller d'Economia davant la comissió corresponent per explicar l'estat actual de les negociacions, i ja estem veient, a través dels diaris i dels mitjans de comunicació de les paraules d'ahir i d'avui del senyor President, que l'evolució d'aquestes negociacions és realment vertiginosa. Encara estem esperant, en el Parlament, una explicació del Conseller d'Economia, quan resulta que ha estat recolzat absolutament, per ser fort davant dels interlocutors de l'Administració central, va ser recolzat unànimement per tots els grups parlamentaris de la Cambra.

Estem, doncs, a favor d'un nou sistema de finançament autonòmic, que no sigui discriminador per Catalunya, però hem de criticar-los el nivell

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre 1986

d'endeutament, no el concepte, ja que en un cert grau era necessari, i és necessari, i és una bona manera de funcionar, fer coses avui que no es poden pagar avui, però no 200.000 milions de pessetes.

I és conscient vostè, senyor President, que, el Consell Executiu, en definitiva, no arriben els 21.000 milions de pessetes que s'esperaven i que van ser inclosos en els pressupostos del 86, seran 221.000 milions de pessetes l'endeutament de la Generalitat? És conscient el President de la Generalitat de l'herència que el seu Govern podria adquirir?

Senyor President, això no funciona i ho sap. Ho dic amb tot el respecte i és el moment, encara que sigui calladament, perquè --utilitzant un símil mariner, encara que ja sé que vostè prefereix els avions-- doni un cop de timor. I, afegeixo, hem de discutir també sobre el que és el deute, sobre què és deute, perquè els proveedors de la Generalitat han de ser banquers de la Generalitat si, a més, no cobren interessos de demora?

Senyor President, per a nosaltres aquest Govern necessita una política econòmica global que tingui en compte els recursos escassos i en la qual el finançament no sigui l'excusa permanent. Fa temps que venim dient que, si bé els recursos són escassos, els hauríem d'administrar bé. I no necessitem ja que ens torni a repetir la relació d'actuacions de la Generalitat. Jo m'imagino el President del Govern, el senyor Felipe González, en el debat sobre l'estat de la nació presentant al Congrés la relació d'obres que està fent el Govern, el Ministeri d'Obres Públiques, el Ministeri de Transports... Això seria inacabable. Però, vostès saben, ja a nivell de Catalunya, per fer totes aquestes obres, i només per a això, no es justifica l'existència de la Generalitat, en unes delegacions ministerials també es feien carreteres, es feien escoles i es feien hospitals, i és evident que no és per a això, ni únicament per a això per a què tenim la Generalitat. I, per tant, no justifica..., les coses que s'estan fent no justifiquen l'existència de la Generalitat, és per a més coses, evidentment.

Li repetim amb insistència que, a més de competències i un bon sistema de finançament, fa falta voluntat política, idees clares i bona gestió, però passen els mesos i tot segueix igual. L'acció conjunta i coordinada entre els consellers que integren el Consell Executiu segueix essent confusa. Es gasta més del que es té o de les expectatives futures, i hi ha l'exemple dels 21.000 milions de pessetes del pressupost del 86. Ahir ens parlava el President de la Generalitat que potser per a l'any 87 serien 13.000 milions de pessetes. Nosaltres ja havíem parlat de 21.000 milions de pessetes per a l'any 86. Es gasta més del que no solament del que es té, sinó, també, del que raonablement es pot esperar tenir en un futur immediat. I, lògicament, les coses no poden continuar d'aquesta manera.

La gestió d'alguns consellers és alegre, no hi ha plans legalistes i això ha de canviar --com deia abans, calladament. No és necessari que ens doni la raó, només que modifiquin l'orientació política global, general, del Consell Executiu.

Jo he de dir-li, senyor President, que ens agradaria que vostè es pogués comprometre públicament que els diners que vinguin en funció del nou sistema de finançament puguin aplicar-se, únicament i exclusivament, a pagar el dèficit, perquè vostès ja sabien que el dèficit s'havia de pagar, perquè no són aquests els pressupostos generals de l'Estat, sinó els d'una comunitat autònoma, i pensi per un moment què hauria succeït si totes les comunitats autònomes d'Espanya anessin seguint una política d'endeutament similar a la seva. Això, hauria pogut suposar la ruptura del sistema.

I, per cert, i en relació amb el procés de negociació del nou sistema de finançament, vull recordar a la Cambra que ja en el seu moment el Grup Popular va presentar una proposta de resolució, que fou rebujada pels vots de la

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre1986

majoria, lògicament, respecte a la creació d'un Institut Català d'Estudis Fiscals per evitar, precisament, el colonialisme conceptual que es practica des de l'Administració central de l'Estat, i això el senyor Conseller d'Economia ho sap molt bé.

Si aleshores estàvem preocupats per l'efecte financer, ara ens preocupa un nou invent de l'Administració de l'Estat, un nou concepte, que és l'ITATE, Ingressos Tributaris Ajustats Temporalment i Estructuralment --també ho sap, això, el senyor Conseller d'Economia--, i és evident que aquest invent va amb la intenció de justificar la reducció del volum del finançament aportat des de l'Estat a les comunitats autònomes. No li estranyi, doncs, en conseqüència --i donada la importància que el tema de finançament té en aquest debat--, si nosaltres repetim una altra vegada aquesta iniciativa en forma de proposta de resolució.

I parlem ja ara, senyor President, del que s'ha fet, d'algunes coses que s'han fet, se n'han fet moltes, això no ho discutim, és evident, el que passa és que per donar publicitat de les coses que es fan ja hi ha el Govern, ja hi ha el Consell Executiu, ja hi ha Convergència i Unió, i la nostra labor com a oposició, lògicament, és la de posar de manifest davant l'opinió pública, dintre de la nostra obligació de control i fiscalització de la labor del Govern, el que no s'ha fet o el que s'ha fet malament des del nostre punt de vista.

L'últim any, senyor President, els dotze últims mesos, el Consell Executiu no ha fet quasi res des de la perspectiva no d'un Govern de gestió --que aleshores sí que s'han fet moltes coses--, sinó des de la perspectiva d'un Govern, amb majúscules. Com pot una Conselleria, per exemple, com la de Comerç, que en dotze mesos ha tingut tres titulars per a realitzar una política coherent? És impossible, i és evident, i això demostra amb fets. A Governació, amb el canvi que hi ha hagut en la iniciativa del Consell Executiu respecte a la tramitació de les lleis de divisió territorial, amb la sortida del que semblava ser el número 2 del Govern --per interessos, precisament, aliats al Govern de la Generalitat, en definitiva, per interessos aliats a la Generalitat com a institució i, en tot cas, en funció d'interessos dels partits o de la coalició que dona suport al Govern. Com pot funcionar un Govern, el qual, per problemes econòmics deguts a la mala gestió d'un Departament concret, s'obliga a passar l'escolà amb la safata per restar diners a tots els departaments?

Aquest últim any, senyor President, el Govern català ha estat ple de sorpreses; és clar que per aquesta via, i enllaçant amb la brillant idea del Conseller Hortalà sobre la companyia petrolis de Catalunya, potser seria una fórmula per finançar l'impressionant endeutament de la Generalitat.

Parlem de la falta de ritme legislatiu, del ritme del Parlament, com a conseqüència de la inestabilitat permanent del Govern que vostè presideix. Miri, des de l'últim debat s'han aprovat disset lleis per aquest Parlament; en l'anterior període en varen ser trenta; és a dir, hem disminuït el ritme pràcticament un 50%. L'activitat legislativa s'ha vist fortament afectada, sens dubte, per dues campanyes electorals o dues campanyes polítiques; la de l'OTAN i la de les eleccions generals, però, a més, i, sobretot, pels canvis permanents i continus en la composició del Govern de Catalunya.

El Departament de Comerç no ha vist aprovada cap llei en el passat període de sessions, per les raons que ja he esmentat, i les comissions que afecten a treball, indústria, seguretat social i governació, per exemple, han tramitat solament una llei. Però és que hi ha més, per treballar s'ha de comptar amb una base funcional, i aquí també han errat.

Hi ha coses que es fan al principi o no es fan mai. Sis anys després, els membres d'aquesta Cambra poden comprovar el fracàs del seu gabinet en crear

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

una estructura administrativa flexible, eficaç i moderna. Vostè, ahir parlava, senyor President, de l'objectiu d'una Catalunya oberta, una Catalunya innovadora, creativa, i posava cinc instruments al servei de la consecució d'aquest objectiu, i un dels instruments era aquest --que hem d'entendre que és un dels seus eixos polítics a l'hora de dirigir el Govern de Catalunya--, era, precisament, la creació d'una administració àgil i eficaç. Doncs, bé, pel que fa referència a la funció pública, vostè ha de ser conscient que la tossuda actitud del seu Govern a ignorar i vulnerar la legalitat vigent ha conduït, per exemple, al fet que la totalitat dels càrrecs públics nomenats per la Generalitat foren recorreguts i, finalment, anu lats pels Tribunals de Justícia.

I a això hi hem d'afegir, per exemple --i és una situació en la qual estem en aquests moments--, que, després de molts anys sense resoldre el problema dels contractats, convoquen unes oposicions --i vostè en parlava aquest matí, d'això--, les quals han portat que més de 3.000 funcionaris estiguin més dedicats en aquests moments, i això és humà i comprensible, a preparar el concurs-oposició que a l'Administració de la Generalitat, cosa que fan en aquests moments, i que fa, com a conseqüència, que l'Administració de la Generalitat estigui virtualment paralitzada. Això no és facilitar, precisament, això no és facilitar precisament a la societat civil que pugui transformar-se, que pugui innovar, que pugui invertir.

I aquest és un balanç, evidentment parcial, però és el nostre punt de vista real del que ha fet el seu Govern pel que fa referència al repte d'organitzar una administració pública pràcticament des de zero. Manca, en definitiva, d'una bona administració i manca d'una línia política, i la manca d'una política clara, senyor President, es nota en aspectes de l'acció de Govern tan clars com, per exemple, el cas de l'organització territorial de Catalunya --que ja he citat abans--, les vacil·lacions i la falta de decisió es tradueixen no solament en el canvi d'una llei en quatre --com ja els vam dir al seu dia--, sinó en una lluita política de fons, impròpia, en una llei que vostès mateixos van considerar fonamental.

Des de la perspectiva de Coalició Popular, he de dir que els interessos polítics dels grups majoritaris de la Cambra, el principal de l'oposició, el de vostès, dificulten poder dissenyar una estructura territorial adequada, perquè, en definitiva, darrera de tot això, hi ha una lluita pel poder i control de les institucions que sortiran d'aquesta futura divisió territorial de Catalunya.

Seguint en el tema del que han de fet vostès o del que han fet no correctament des del nostre punt de vista i des d'un punt de vista sectorial, vull parlar una mica del tema de la sanitat. El tema de la sanitat, senyor President, era greu i segueix essent-ho. El debat que vam tenir fa uns mesos no va servir perquè es produís una sèria rectificació en aquesta matèria. Continuen vostès tossudament fent les coses d'una manera incorrecta. L'únic resultat positiu del debat fou, precisament, que el Conseller va acceptar la la necessitat de reconsiderar l'estructura de la sanitat pública i va acceptar propostes de l'oposició per reformar la pretesa reconversió, i transformar-la precisament en un pla de reordenació de l'oferta sanitària. Es va designar amb aquesta finalitat un gerent del pla, el van destituir el gener, ara n'és responsable el Director General de Planificació, el qual el van destituir fa pocs dies, perquè ocupés el seu càrrec també el Director General de l'ICS. És evident que això mostra la seva incapacitat i la del seu gabinet per trobar una solució al problema que tenim plantejat en aquest camp. Des del nostre punt de vista, a més, el seu Govern dedida pocs diners a la sanitat concertada i, sobretot, i el que és més greu, també des del nostre punt de vista, és que es destrueixen tenint en compte, molt sovint, més que la major gestió dels

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

recursos, la major capacitat de pressió política dels interessats, dels afectats.

Vull parlar una mica d'una tema que s'ha tocat avui també, i que ha estat desgraciadament d'actualitat durant aquest estiu, que és el tema dels incendis forestals. Les estadístiques dels incendis i les hectàrees cremades --tots les coneixem-- posen de manifest la greu irresponsabilitat del Consell Executiu en no crear una política coherent de prevenció i extinció dels incendis. S'han vist desbordats, incapaços d'afrontar la situació, que realment ha estat extraordinària. Però, és que no es pot dir que, perquè ha sigut una situació extraordinària, el govern no té resposta, perquè seria tant com acceptar que aquest Govern només és capaç d'afrontar situacions normals o ordinàries. Evidentment, no se'ls pot responsabilitzar dels incendis --això seria una barbaritat, i no ho fem nosaltres. Això li pot succeir a qualsevol Govern, però avui recollim els resultats de la falta de previsió en la matèria.

Senyor President, o es governa, en definitiva, confiant en la previsió o confiant en la providència. I és evident que, en aquest terreny, vostès ho fan confiant bàsicament en la providència: si hagués plogut, si haguéssim tingut un dia com el d'avui, si no fes tanta calor... El número d'incendis i hectàrees, amb data 31 d'agost, és escandalós: pràcticament 70.000 hectàrees cremades i més de 500 incendis.

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta núm. 25

En qualsevol govern, en una situació d'aquestes, suposem nosaltres que s'haurien exigit algunes responsabilitats, sobretot per la falta de previsió, pel descontrol que hi ha hagut entre departaments, contradiccions públiques entre titulars de departaments d'un mateix govern, per posar algun exemple. No podem deixar un tema tan important a la providència, perquè el senyor President ja sap, en definitiva, que la sort és molt capriciosa. Però el ridícul estiuenc i la comicitat de la situació arriba al fet que, en no poder trobar un enemic exterior, en aquest cas, per practicar el victimisme, i dir que era culpa de la falta de competències en la matèria o de recursos --i s'ha dit alguna cosa al respecte, aquest matí--, han buscat vostès l'enemic a l'interior, han fet una búsqueda de bruixes per responsabilitzar-les de la magnitud dels incendis. I això no és seriós. Esperem que la providència ens acompanyi l'any pròxim, perquè, si no, malauradament, podrem veure els Pirineus des de Barcelona.

Senyor President, senyores i senyors diputats, vostè afirmà ahir en el seu discurs que vol una Catalunya oberta culturalment al món. Nosaltres estem absolutament d'acord amb vostè, i suposo que tothom està d'acord amb aquest objectiu...

El Sr. PRESIDENT: Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: ... però primer, o en para lel, permeti'm que li digui, senyor President, que, per nosaltres, potser la Generalitat hauria d'obrir-se, també, a tots els ciutadans de Catalunya en matèria de política cultural. Per nosaltres, totes les manifestacions culturals fetes des de Catalunya i per ciutadans de Catalunya necessiten l'ajut, la protecció i, fins i tot, la tutela de la Generalitat, sigui la que sigui la ideologia dels autors i l'expressió idiomàtica, català o castellà, en què aquestes manifestacions culturals s'expressen i es manifesten. I nosaltres sabem que en el període transitori, llarg, però transitori, al final, fins a arribar a una Catalunya normalitzada lingüísticament, el català necessita per raons òbvies un especial ajut i una especial protecció. Ho sabem, ho reconeixem i ho acceptem absolutament, sense cap tipus de reserva, però això no pot servir ni ha de suposar la marginació d'aquells que solament saben expressar-se en aquests moments en castellà. I això és necessari precisament per garantir una integració harmònica i, en definitiva, per garantir la convivència de tots els ciutadans de Catalunya. I vostè, a més, senyor President, sap precisament que aquest és el model dissenyat per la Constitució i per l'Estatut. La Generalitat té competència exclusiva en matèria cultural, no es reserva a l'Estat --en el sentit que, vostès ja m'entenen, l'Estat, Administració central de l'Estat-- la protecció i la promoció de la cultura expressada en castellà des de Catalunya. A la Generalitat, que és Estat, que és un poder de l'Estat, la Constitució li ha deixat, precisament, aquesta funció, la de promoure la cultura a Catalunya, sense marginacions per cap motiu i per ningú.

En matèria de justícia, i seguint amb el capítol de les coses que vostès, des del nostre punt de vista, no han fet, i sens perjudici que aquest, entenem nosaltres, serà un dels aspectes o una de les matèries sectorials que tocarem en el futur debat sobre l'Estatut, d'aquí a dos mesos, no deixa de ser sorprenent que les reivindicacions competencials de la Generalitat no siguin més incisives. Per què aquest silenci de la Generalitat envers la no-creació, d'una vegada per totes, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? Està previst, com tots sabem, als articles 19, 29 i 21 de l'Estatut d'Autonomia, i ja, quan han transcorregut més de quinze mesos des de l'aprovació de la Llei Orgànica del Poder Judicial que, fins aleshores, era l'argument legítim,

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

absolutament vàlid, que es podia esgrimir. És que no interessa el tema de justícia més que en qüestions que sens dubte són importants, si es vol, però que són accessòries, com és el cas del personal auxiliar i dels mitjans materials? I si és així, per què, senyor President?

En línia amb aquesta passivitat, tot i reconeixent l'oportunitat del recurs d'inconstitucionalitat que tots varem recolzar, cal recordar l'abstenció del Consell Executiu a l'hora de ser-li demanat el seu parer pel Govern central, per l'Administració central de l'Estat, sobre les demarcacions judicials a Catalunya. I per tal, en definitiva, de fer-los canviar d'immediat aquest abstencionisme, si no aquest inhibicionisme, el nostre Grup endegarà les iniciatives parlamentàries adients.

I vostè, senyor President, parlava també ahir del repte de la integració a la Comunitat Econòmica Europea. De vegades, la societat civil, el que espera, si no se li faciliten les coses, és que no se li dificultin, i potser alguna cosa, el poder polític, tant el Govern com l'oposició --més responsabilitat té el Govern, lògicament--, dificultem una mica. Se'ns parla, efectivament, amb to satisfactori, d'europèisme i d'integració de Catalunya a les Comunitats Europees. Només dues reflexions en forma de preguntes, perquè és un debat de política general i és el moment de passar balanç. Primer: ¿quin és el grau de desplegament normatiu que ha dut a terme el Consell Executiu arran de la Llei del 10 de març del 86, per la qual aquest Parlament l'autoritza per adaptar, mitjançant decret legislatiu, les lleis catalanes a les directives comunitàries? El dia 26 del propassat mes de setembre, precisament es va exhaurir el termini de sis mesos per tal de dictar aquests decrets legislatius, i el resultat, quin és? Doncs el resultat ha estat que en lloc d'adaptar vint-i-vuit lleis del Parlament, només se n'han adaptat quatre. Segona reflexió: ¿quants han estat els projectes sotmesos per la Generalitat davant l'Administració central per tal de tramitar-los davant el Fons Social Europeu? I, d'existir, ¿en quina quantia han tingut resultat positiu? Cap, que nosaltres sapiguem. Si té una resposta al respecte, jo la hi agrairé molt sincerament, senyor President.

I ja, per acabar, senyor President, senyores i senyors diputats, és evident que la política catalana està enrarida, i no solament per un tema que tots coneixem i sobre el qual el Grup Popular s'ha manifestat en reiterades ocasions --i no és necessària la reincidència, en aquests moments--, sobretot pel permanent enfrontament entre institucions. El pols polític que tenen ara els socialistes, els uns des de la Generalitat i els altres des del poder local i de l'Estat a Catalunya i a Madrid impedeix l'existència d'unes relacions fluïdes, que serien summament positives per al desenvolupament de Catalunya. La Generalitat és un nivell de poder de l'Estat i els municipis en són un altre, al marge de la lluita partidista, que seria utòpic per la nostra part d'intentar eradicar, però hauria d'existir co laboració entre administracions, que avui es presenta com a impossible, pels permanents enfrontaments que, a qui perjudiquen, en darrera instància, és als ciutadans.

I no vull tampoc, abans d'acabar, deixar d'assenyalar des d'aquesta tribuna el fet preocupant de l'increment del radicalisme nacionalista a què es va fer referir el senyor President en la seva intervenció d'ahir, que es posa de manifest amb motiu de la celebració de la Diada de Catalunya cada Onze de Setembre. Sens dubte, són minories escudades en el radicalisme verbal i en fets aïllats de barbarisme, que no compten amb suficient recolzament popular, la qual cosa està reflectida en la seva absència d'aquesta Cambra, que representa democràticament el poble de Catalunya, i que aprofiten aquest dia per fer excessos que cridin l'atenció dels mitjans de comunicació. Però nosaltres entenem que l'actitud de condemna, per nosaltres, ha de ser sens dubtes ferma i unànime. Crec que aquestes actituds són involuntàriament

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre 1986

fomentades de vegades pel victimisme o la queixa permanent, pels greuges reals o suposats respecte al Govern central. I això és com un tigre, que quan un hi puja, no sap com en baixarà després. Qualsevol dubte respecte a aquestes actituds és perillosa. No hem de pensar que aquestes manifestacions són poc importants o respirar tranquils perquè no es produeixen situacions de terrorisme com en el País Basc. I no seria just, abans d'acabar sobre aquest capítol, si no reconeguéssim que nosaltres entenem com a molt positives les paraules al respecte dites ahir pel President de la Generalitat des d'aquesta tribuna.

Estem immersos, senyor President, senyores i senyors diputats, en un procés llarg l'objectiu del qual és construir una Catalunya de progrés, per sobre dels interessos partidistes de caràcter conjuntural, una Catalunya fidel a la seva història i capaç de ser motor d'Espanya. Durant el passat s'han travessat moments difícils i, fins i tot, molt més difícils que els actuals, quan el fet català no solament no era comprès sinó que el rebuig era frontal a la resta d'Espanya, precisament, però s'ha superat la situació i la societat civil ha estat capaç de seguir el seu camí. Ara, tot és diferent: la situació és molt més fàcil, l'autogovern de Catalunya és una realitat imparable, no importen els impediments o barreres que sorgeixin, les desconfiances o el tradicional centralisme, mani el que mani, segurament. L'autonomia és un sentiment que neix del profund d'aquesta terra. Hi ha un autogovern que vostè presideix i, a més, amb una majoria folgada, i la seva responsabilitat és, precisament, no defraudar el poble català, fer que aquest camí sigui més fàcil. S'ha de crear, com vostè deia ahir, un entorn que afavoreixi la creativitat, les iniciatives i la imaginació. Compartim i sempre hem compartit la importància que dóna a la societat civil, com a autèntic motor de la creativitat d'un poble que necessita la companyia de la societat política per així, junts, donar plenitud a la tasca de Govern de la nostra Comunitat.

Senyor President, Catalunya necessita un projecte polític i lusionant, i no creiem que necessiti una improvisació permanent. Aquest és un gran repte, el de la modernitat, efectivament, modernitat per a Catalunya en el llindar del nou segle, sense demagògia, amb realisme, i sense generar noves frustracions. Per aconseguir tot això, pot vostè comptar amb la nostra modesta col·laboració.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President de la Generalitat vol prendre la paraula? El Molt Honorable senyor Jordi Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, bé, ha sortit la paraula "victimisme". La veritat és que no sé ben bé com posar-m'hi, perquè segons el que es diu diuen que som victimistes i, si ens passem una mica en el sentit de subratllar els aspectes positius, ens diuen que som triomfalistes.

Amb això recordo una vegada que un bon amic meu, molt vinculat a l'actual Govern socialista, un dia em va telefonar i em va dir: "Escolta, vaig fer unes declaracions molt positives" --eren positives també per al Govern de la Generalitat, és clar--, però, en aquell cas, ho eren d'una manera molt especial per al Govern central, perquè era una cosa que no hauríem pogut fer si no hagués estat perquè hi havia hagut una actitud positiva per part de l'Administració central, i diu: "no ho diguis, això, perquè si ho diuen i ho llegeixen els d'aquí no ens ho donaran". Aleshores, és clar, la pregunta que faig jo és aquesta: ¿què hem de fer, hem de denunciar les coses quan van malament, i aleshores ens diuen que som victimistes, o bé hem de mirar de subratllar les coses que van bé, que afortunadament n'hi ha moltes, i aleshores ens diuen que som triomfalistes?

Però la pregunta és una, senyor Fernández Díaz, les coses que vaig dir sobre finançament, són veritat o no són veritat? Deixi estar el qualificatiu que vostè li vol donar, són veritat o no són veritat? Jo no ho he llegit, però tinc entès que avui hi ha un polític català que fa unes declaracions i diu: "En Pujol és un victimista, perquè sempre diu això, i allò, i ens està dient això i allò i el de més enllà, el que passa és que en el 99% de les coses que va dir té raó". Aleshores, això no és victimisme, aleshores això és el que és, simplement, això és el que és.

Bé, això per al primer punt. Només notin que a base d'aquesta acusació de victimisme, encara que després diguin: "el 99% del que va dir és veritat" --diu que ho diu el diari, això, jo no ho he vist. Però, en fi, és veritat que el 99% és veritat. Aleshores, l'únic que fan és afeblir la posició en un fet fonamental i important, i en el qual tenim raó, afeblir la posició del Govern de la Generalitat i, en general, de Catalunya en el seu conjunt. O sigui que, vagin-hi molt amb compte, a parlar d'això.

Bé, el senyor Fernández Díaz diu que no tenim política general. Bé, jo crec que sí, és clar, això és un problema de gustos i d'apreciacions. Jo crec que sí que en tenim, de política general, i ja l'he explicada molts cops, el que passa és que, efectivament, la dec explicar molt malament, perquè ja fa molt de temps que em diuen que no tenim política general, i jo, doncs, vaig repetint-la sempre, sempre la mateixa, això sí, perquè justament una de les coses que també em diuen és que sempre dic el mateix i que arriba a ser una mica avorrit, això, la qual cosa a mi em sembla una virtut, dir sempre el mateix, perquè no tothom diu sempre el mateix. Però bé... Sí, nosaltres, des de fa temps, sempre diem el mateix; diem que volem fer una política que traduïm en fets concrets, més bé o més malament, amb prou amplitud, amb prou volum, etcètera, definint prou bé --o no prou bé, algú dirà-- les prioritats, però que traduïm en fets concrets una política d'afirmació i de consolidació nacional --i nacionalista. I, a part d'això, ahir mateix vaig tornar a explicar unes línies bàsiques d'actuació, de millorar la infraestructura bàsica, de proporcionar elements de treball a les iniciatives de la societat, amb aquest molt fort accent que posem en la societat civil, d'aixecar el nivell de formació de la gent i el nivell cultural, vaig parlar de crear un entorn favorable a la iniciativa, vaig parlar de l'Administració pública... Vaig parlar, sobretot, de la necessitat d'introduir unes idees i unes actituds bàsiques en el conjunt del país que el galvanitzin, que el potenciïn, allò que deia, que el país sigui enèrgic i no conflictiu.

Vostès em diran que això, per vostès, no és suficientment una política, un programa polític. Bé, nosaltres creiem que sí, i nosaltres l'estem aplicant, i penso, a més, sincerament que l'estem aplicant amb resultats molt concrets i, al meu entendre, al nostre entendre, prou positius. En tot cas, aquest és el nostre programa, en tot cas aquest és el nostre programa. Algú podrà creure que això no és un programa, nosaltres creiem que sí.

També ens diuen, relacionat amb això, "Es que vostè el que va fer és una declaració d'intencions", i és clar que vaig fer una declaració d'intencions. Vaig explicar quines són les nostres intencions, quin és el nostre objectiu, quin és, diguem-ne, el model de país que nosaltres voldríem tenir, en què creiem que s'hauria d'inspirar, en quins sentiments, en quines actituds, en quins elements fonamentals, en quines coordenades s'hauria de moure un país. És clar que és una declaració d'intencions. Volem aquella mena de país. Diran: "això és una mica genèric". Bé, ja ho traduïm després en fets molt concrets. I ara li'n diré, de fets concrets. Sense arribar a la concreció última, aquella detallista i prolixa, però, avui mateix, hi ha hagut un cas en el qual jo he fet unes matisacions a una cosa que havia dit el Molt Honorable senyor Barrera.

Per exemple, quan nosaltres diem que volem un país obert, dirà: "oh, és que això és una declaració d'intencions, això és una vaguetat". No, això es tradueix en moltes, moltes, moltes decisions menudes, però, per exemple es tradueix en una distinció grossa: el suport absolut, total, que sempre ha donat la Generalitat, sense cap mena, sense absolutament cap mena de resquícia en la seva actuació durant, per exemple, el tema dels jocs olímpics, en el qual hi ha hagut una discussió --gairebé teòrica, per dir-ho així-- que no ha estat molt aparent dintre del nacionalisme català i que avui ha portat a aquesta tribuna el senyor Barrera. Per tant, això és una declaració d'intencions dir que volem un país obert i un país obert al futur, que jo entenc que és un país que no pot dir que no --si és que li passa per davant l'oportunitat i d'oportunitats en passen poques-- als jocs olímpics amb els riscos que, evidentment, els jocs olímpics, segons com, poden tenir en algun aspecte. Però, davant d'aquesta nostra declaració d'intencions "volem un país així", davant d'una oportunitat així, nosaltres només podem fer una resposta positiva; com hem de donar una resposta positiva a totes les propostes petites, grosses, econòmiques, culturals, de tota mena, que se'ns facin en la línia de la modernització del país o en la línia d'invertir en el que podríem dir-ne la projecció exterior de Catalunya, tant en l'ordre econòmic com en l'ordre cultural. Bé, això, doncs --ho vaig explicar ahir, ho he explicat molts cops i ho seguirem explicant--, aquesta és la nostra línia d'acció i el nostre programa.

Bé, vostè ha parlat del tema del finançament i del tema de l'endeutament. Perquè no haguem d'anar, diguem-ne... parlant per aproximacions, deixin-me que els digui quin és l'endeutament que hi ha. L'endeutament que hi ha, l'endeutament viu que hi ha --com a conseqüència serà quan s'hagi aplicat el pressupost del 86-- és, per una banda, de 113.000 milions de pessetes --113.000 milions de pessetes. En aquests 113.000 milions de pessetes hi han d'afegir l'endeutament viu dels organismes autònoms, que això representa --estic tirant amb xifres rodones, són 33.219, que és igual-- 33.000 milions. D'aquests 33.000 milions n'hi ha entre 12 i 15 que són de segura o de quasi segura recuperació, n'hi ha 9 o 10 que són absolutament segura recuperació, n'hi ha uns quants més que ja són més aleatoris, per exemple, diners com, per exemple els que hi ha, que formen part de l'endeutament de l'Institut Català del Sòl o de la Junta de Sanejament i alguns altres són alguns de segura i altres de probable recuperació. Per no exagerar, diguem-ne, la nota optimista diguem que hi ha 10, 11, deixem-ho en 10.000 milions que són, d'aquests 33.000, recuperables per la pròpia dinàmica de les societats que són titulars d'aquests crèdits.

A part d'això, hi ha, aprovat pel Parlament, un endeutament a curt de 40.000 milions de pessetes, i ahir jo no em vaig confondre, ahir, evidentment, vaig parlar de coses que són proves inversions i les altres són funcionaments, són gestió, i és cert que no es poden aplicar les mateixes pessetes ni els mateixos crèdits pel que sigui fer una carretera que, per exemple --per seguir amb un cas que vaig esmentar ahir--, doncs, mantenir el cos dels mossos d'esquadra, són dos tipus d'endeutament, són dos tipus de diner diferent. Però per això li afegixo: nosaltres tenim una autorització --que si no recordo malament són de dues partides de 20.000 milions cada una-- fins a 40.000 milions, que no vol dir --i ara no li sabria dir en aquest moment exacte i precis quant puja-- que estiguin sempre utilitzats, aquests 40.000 milions, a vegades estan utilitzats més, de vegades menys, de vegades tornen a ser més, etcètera, perquè naturalment això va una mica lligat amb les puntes de tresoreria. Bé, aquesta és la situació concretament de l'endeutament, que m'ha

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

semblat que era oportú d'explicar amb tot detall, no pas per amagar res, perquè evidentment és un endeutament que, tot i el que abans he dit que tècnicament podria ser molt superior. Jo admeto perfectament les observacions que després m'ha fet el senyor Barrera en el sentit que tècnicament i legalment, i fins i tot potser políticament, en un moment determinat, realment ens podem endeutar molt més, però que --ja ho vaig dir ahir, però avui vostè, senyor Barrera, ho ha subratllat amb unes paraules especialment, diguem-ne encertades--, bé, el que passa és que no convé, el que passa és que seria políticament parlant i, sobretot, institucionalment parlant, a la llarga molt perillós. Però, en fi, la situació exactament és la que li dic.

Vull dir-li que jo estic parlant de deute en termes de comptabilitat pública, és a dir, si ara, doncs, resulta que hi ha un retard més important del compte en el pagament, doncs, d'una determinada obra pública o en el pagament d'un determinat proveïdor, bé, això és una altra qüestió, li vull dir que, de tota manera, en aquests moments, la cosa és una mica irregular, depèn segons les conselleries, depèn de segons els sectors, però en aquests moments no estem pitjor que el que és l'Administració pública de l'Estat. Per exemple, durant una pila de temps --fa un any, fa un any i mig--, doncs, nosaltres estàvem sensiblement més malament, pagàvem sensiblement més malament que l'INSALUD, avui és al revés, avui paga pitjor l'INSALUD i alguna altra administració autonòmica pel que fa a sanitat que no pas nosaltres. Això és el que ha ajudat molt l'Institut Català de la Salut, precisament, que l'INSALUD ha tingut molt més dèficit i ha pagat molt més malament del que estava previst ara fa dos anys, i això és el que de retruc ha resolt una part dels problemes concrets que tenia l'Institut Català de la Salut. O sia que l'INSALUD --i això ho pot comprovar, doncs, parlant amb els empresaris del ram-- paguem més malament, en aquests moments, sensiblement més malament que l'Institut Català de la Salut --no sempre ha estat així, però ara és d'aquesta manera.

En tot cas, sàpiga també, senyor Fernández Díaz --perquè d'aquesta manera acabem d'aclarir els conceptes-- que la càrrega financera del deute de la Generalitat en aquests moments és d'uns 15 a 16 mil milions de pessetes, és inferior, en certs aspectes, al que era fa poc temps, perquè s'ha pogut --i en aquest sentit jo crec que hi ha hagut per part del Conseller d'Economia una molt bona gestió-- renegociar, vostès saben que els tipus d'interès estan baixant sensiblement tant en la banca internacional com en la banca espanyola, i, per tant, això s'ha pogut aprofitar d'una manera molt positiva.

Diu el senyor Fernández Díaz: "oh, si totes les altres comunitats autonòmiques haguessin fet com vostès, que malament que estaríem". Sí, però no ho han fet, i sap per què no ho han fet? Primera, perquè tenen molts més diners que nosaltres, és clar que sí. Vull dir, ja sé que hi ha un president de comunitat autonòmica que és dels que cobra més i més i més i que encara cobrarà més segons i com, que diu: "oh, és que té alegries pressupostàries la Generalitat de Catalunya". Home! i vostè no en té, naturalment que no en té, vostè no en tindrà mai de necessitat de fer alegries pressupostàries, perquè vostè demana i cor què vols, cor què desitges. Per tant, primer punt: els altres no tenen aquesta necessitat. Això és un d'aquells temes que quan parlem de discriminació, doncs, n'haurem de parlar i potser amb noms i cognoms aquell dia, de moment, deixem-ho així, primera. Per tant, tenen més diners, i molts més diners --ahir ho vam explicar i no cal que ara repeteixi els números.

Segona: fan menys coses. La majoria, dic la majoria, ara no podria pas precisar en tots els casos, perquè hi deu haver de tot, però la gran majoria de les comunitats autonòmiques fan moltes menys coses que nosaltres, per diversos motius: entre d'altres coses perquè moltes vegades tenen unes societats que reclamen menys també, i que tenen necessitat de menys coses, són societats de vegades menys desenvolupades, amb menys, diguem-ne, necessitats de canvi en aquest moment, d'adequació, d'ajornament --de posar-se al dia,

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

vull dir-- etcètera, vull dir, manys exigents. I després hi ha una altra cosa encara, dues coses més hi ha. Bé, de la mateixa manera que els recursos els posem nosaltres i no els altres, la qual cosa resulta que, de vegades, dels recursos que posem nosaltres se'n beneficia tothom. Què vol dir això? Oh!, que hi ha molt poca concepció autonòmica, molt poca sensibilitat autonòmica. Cada recurs que nosaltres guanyem perquè nosaltres hem posat i no els ha posat ningú més, vol dir que algú ha badat, o que a algú tant se li en fa, o que a algú tant se li'n dóna, i són molts, eh, dotzenes i dotzenes i dotzenes, perquè aquí arribarem, després, a la conclusió que qui la volia i qui la vol l'autonomia, perquè això es nota en moltes coses, com s'aplica l'autonomia i com es defensa, es defensa bé, encara que sigui d'una manera tan, diguem-ne tan... bé, tan com ha de ser, per altra banda, vull dir, tan estricta com és el Tribunal Constitucional. Qui la defensa? D'aquesta mateixa manera resulta que hi ha una altra cosa, que hi ha molta gent que amb tota tranquil·litat accepta allò que avui el senyor Barrera ens demanava que, sobretot, que no acceptéssim, que és la renúncia voluntària de competències, i se n'estan fent una pila: "escolti, jo aquella carretera no la puc fer, faci-la vostè, aquí la té" "oh! però és de vostè la carretera", "sí, però no la vull, aquí la té". Bé, però aquest és un concepte de competència que si un dia hi hem d'arribar perquè estem realment ofegats hi arribarem, però aleshores serà a base de dir que ja no tenim autonomia i que hem de tornar a plantejar el combat per l'autogovern de Catalunya, el dia que haguem de fer això haurem de tornar a plantejar el combat d'entrada, d'arrel, de començament, per a l'autogovern de Catalunya, i això ho fan, molt tranquil·lament.

Hi ha més encara. Hi ha comunitats autonòmiques que, jo crec que molt intel·ligentment, perquè, de fet, no senten la necessitat del que en podríem dir la plenitud de l'autonomia. Diuen: "jo, l'ensenyament, no el vull", no és que diguin: "jo, les presons, no ho vull", que som l'única comunitat que les ha volgudes i les té. "No, no: jo, l'ensenyament, no el vull". No diem noms: aquesta, l'altra, la de més enllà: "jo prefereixo estar sota allò que en diuen el manto del Ministerio. No el vull l'ensenyament. Per què? Perquè em donen els mateixos diners a través del Fons de Compensació si tinc l'ensenyament que si no el tinc, o si tinc les obres hidràuliques, o si tinc les biblioteques o si tinc la cultura --o si tinc les presons, no cal dir-ho--, o si tinc el que sigui, em donen el mateix pel Fons de Compensació, per tant, l'ensenyament per al Ministeri i per a mí els mateixos diners" i no el volen. I jo crec que per a aquelles comunitats que no tenen voluntat ni vocació autonòmica això és una bona mesura, això és una bona política i, òbviament no s'han d'endeutar.

Aquest és un tema de concepte. Nosaltres ja hem tingut els incendis aquest estiu i hem dit: un crèdit de 1.600 o de 1.500 --no ho recordo bé, 1.500, em sembla que és, i escaig-- milions de pessetes. I d'això no hi ha hagut cap crítica, no sé què passarà el dia que arribi aquest crèdit aquí amb procediment d'urgència, molt aviat, però, en principi tothom ho ha acceptat, això no ho faria gairebé cap altra comunitat autonòmica, hi hauria els incendis, se n'anirien a Madrid i dirien: "escolta, veniu a resoldre això" "oh! que és competència vostra" "és igual, aquí ho teniu". Això va així. I, evidentment, com que nosaltres no volem fer això, resulta que hem de pagar més, però hem de demanar, per exemple, 1.500 milions de pessetes de crèdit extraordinari en aquest Parlament. Si és que se'ns demostra que estem equivocats, voldrà dir que se'ns demostra que estem equivocats en el plantejament autonòmic i en l'estatut que hem acceptat, haurem de fer una altra cosa, haurem de replantejar-ho tot, però, avui per avui, nosaltres volem defensar el nostre concepte d'autogovern, que és aquest, no el d'anar-ho deixant tot a canvi d'allò que en diuen "ya vendran a comer alpiste", no volem anar a "comer alpiste", que quedi clar, nosaltres volem defensar la

nostra autonomia i la defensarem tant i tant i tant com podrem.

Bé, aleshores, una altra cosa, el senyor Fernández Díaz diu que hauríem hagut de crear aquell institut d'estudis fiscals. Bé, recordo una intervenció d'un representant, d'un diputat del seu Grup parlamentari, que, sigui dit de passada, va ser una intervenció molt ben feta, en la qual reclamava això i tenia molt raó, utilitzava els mateixos arguments que vostè ha utilitzat avui, que deia que..., i és veritat --i això un dia ho haurem d'analitzar--, el que en podríem dir en la revisió històrica de la nostra actuació que, en certs aspectes, conceptualment nosaltres teníem --teníem tots--, Catalunya tenia l'any 75, l'any 76 i l'any 77, una --per dir-ho així-- una gran càrrega autonomista de signe polític, però que hi havia alguns aspectes conceptualment que no tenien prou treballats. I això és cert. I això el dia que en discutim i fem, podríem dir, una certa autocrítica, doncs, haurem d'admetre que això, en part, va passar. I ell deia això, deia que moltes vegades ens plantejàvem els temes en termes que, ja d'entrada, per definició, havien d'acabar, diguem-ne resolent-se a favor dels altres, perquè era un plantejament teòric i conceptual que no és el que a nosaltres ens convenia. Bé, això ja ho hem fet, això, el que fa és que no hem fet un institut d'estudis fiscals, sinó que hem fet l'Institut d'Estudis Autònoms, que dirigeix en Josep Maria Vilaseca i Marcet i que, bé, jo crec que està treballant molt bé en aquest terreny, el terreny de les idees, en el terreny dels estudis, en el terreny conceptual, doctrinal, que té una revista, que ha publicat, una sèrie de llibres, alguns d'ells precisament sobre el tema d'allò que se'n diu "el finançament dels ens subestatals", una paraula ben poc simpàtica i agradable, però, en fi, concretament és la paraula que tècnicament alguns alguna vegada --i no pas amb satisfacció meva-- utilitzen.

L'ITATE. Té tota la raó, però sobre això de l'ITATE li he de dir que, avui dia que nosaltres ja estem molt en condicions, afortunadament, de discutir molt més les coses, des d'un punt de vista conceptual, qui realment ho va torpedejar, aquesta idea, aquest invent de l'ITATE varem ser nosaltres, va ser el Conseller Culler, i ho va torpedejar de la millor manera que s'ha de torpedejar, que és oferint una alternativa que pogués ser assimilada, pogués ésser assumida per l'Administració central, però que no tingués tota la sèrie d'inconvenients que tenia --com vostè justament ha assenyalat-- l'ITATE.

Bé, diu que fem menys lleis, però diu que n'hem fet disset. Bé, si n'hem fet disset, Déu n'hi do, de tota manera. I, per altra banda, li vull fer notar que això de fer menys lleis en la segona legislatura sembla que és el que també diu encara passarà a Madrid. En tot cas, el que li vull dir --naturalment, això no és un argument--, el que crec és que s'han de fer les lleis que calguin, no hem de fer les lleis perquè, en fi, el Parlament tingui una llei cada sessió, sinó les lleis que calguin, i, en tot cas, jo prenc nota de la seva queixa, encara que, repeteixo, amb disset lleis no em sento especialment preocupat, en el sentit que ni el Parlament no hagi treballat, ni el Consell Executiu.

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta núm. 27

La Llei de la Funció Pública..., perdó, no, vostè no ha parlat de la Llei de la Funció Pública, vostè ha dit que ens havíem retardat molt en la solució dels temes vinculats amb la funció pública de la Generalitat. Però jo li vull recordar que per trobar una solució definitiva en aquests temes ens calia que abans es fes la Llei de la Funció Pública de l'Estat i que es fes també la nostra Llei, i que la nostra no la podíem fer fins després de fer la Llei de la Funció Pública de l'Estat. I que precisament perquè les coses són així es va fer ja fa temps la Llei de Mesures Urgents, que, si no ho recordo malament, es va consensuar, com també --i això sí que ho recordo bé-- es va consensuar l'última Llei, la Llei ja definitiva, de la Funció Pública. Que s'està aplicant, i que s'està aplicant en aquest punt que vostè ha assenyalat tan delicat i realment vidriós de la definitiva, diguem-ne, consolidació de la situació, no solament de la funció pública, sinó dels funcionaris de la funció pública, en termes molt personals i concrets i particulars, tots els problemes personals i familiars que això comporta. Jo li vull fer notar que aquest ha estat un tema molt difícil, que s'ha fet un esforç de consens, que crec que es va aconseguir i s'ha aconseguit ara també bastant, però aquest és un tema difícil perquè és una mica la quadratura del cercle. Aquí hi ha interessos dels traspassats, dels transitoris, dels laborals, dels interins, també hi ha interessos de la gent del carrer, perquè, de fet, tot ciutadà té dret, en principi, a poder participar en algunes d'aquestes oposicions. No es podia fer abans per això que li he dit, però ara ja afortunadament estem en línia de resolució, i em sembla --espero-- que sense especials sobresalts.

Tribunal Superior de Justícia. Què més voldríem que tenir el Tribunal Superior de Justícia? El President del Govern em va dir una vegada --em va escriure, millor dit-- que al cap d'un any --en fi, concretament em va donar una data que s'acabava el juliol d'enguany-- estaria constituït: de fet, sabem --suposo que el President sabia, i jo evidentment sabia-- que vist tot el que podia ser --això ho vam escriure fa més d'un any-- el programa legislatiu i el programa polític, fins i tot el programa electoral de l'any 86, això difícilment seria possible, però la carta la tinc i el compromís escrit --ho repeteixo-- el tinc, ara, no s'ha fet. Però li vull fer notar que això, en bona part, no depèn de nosaltres, nosaltres ja l'hem reclamada.

Obviament, si el President em va escriure és perquè jo ho havia reclamat, i després ho hem tornat a reclamar, i ara hi tornem a insistir i estem intentant demostrar que algunes de les condicions prèvies que ens diu l'Administració central que s'han de complir abans de poder fer la Llei, que no cal. Per exemple, ells insisteixen que hem de fer la llei de planta, i les lleis de procediment, totes aquestes coses. Bé, en tot cas, sàpiga que el que no és cert és el que vostè ha dit que no ens preocupem que hi hagi Tribunal Superior de Justícia a Catalunya.

Dues últimes coses, i no sé si me n'he deixat cap al tinter. No és cert, tampoc, que la Generalitat no faci, no presenti molts projectes a les instàncies de la Comissió Econòmica Europea, a Brusseles, no és cert, i per altra banda és tan poc cert, que nosaltres tenim, hem aconseguit 2.000 milions de pessetes --que tampoc és una quantitat extraordinària, però tampoc és menyspreable--, 2.000 milions de pessetes del Fons Social Europeu. De tota manera, hi ha moltes més peticions.

I, finalment, hi havia el tema dels incendis. Miri, no hi ha res més fàcil, ni més corrent, ni més habitual, d'ara i de sempre... jo de vegades m'he entretingut a llegir diaris antics, i diaris de tots els països: sempre

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre1986

que hi ha un incendi es parla de descontrol i de falta de coordinació. De vegades n'hi ha, però també hi ha una altra cosa: un incendi és un espectacle... a part d'un espectacle trist, és un espectacle, com li ho diria jo, en el qual molt desesperant, per una banda, i en el qual, per altra banda, el que es fa el profà no ho valora. És a dir, el profà es pensa que quan hi ha un incendi els bombers van darrere d'aquest arbre, darrere cada arbre amb una manguera a apagar, i quan no veu això troba que... en canvi, hi ha uns bombers que s'estan esperant, doncs, tres-cents metres més avall amb els seus cotxes i que no fan res, i aquests bombers, que no fan res, quin descontrol, quina falta de responsabilitat! Bé, escolti, generalment, li vaig a dir una cosa, generalment quan es tracta d'apagar focs els qui en saben són els bombers, i tots els altres no en sabem gaire. I el que passa és això, és que la imatge que la gent té és sempre, amb tota mena de govern, tota mena de situació, que hi ha un gran descontrol. Això és molt fàcil de dir, però realment entenc que no és així.

Ara bé, li vull dir una cosa. Jo no he dit en cap moment que ens manquessin competències, jo no ho recordo, i si ho he dit, i si ho he dit --no recordo haver-ho dit ni avui ni ahir, ahir segur que no, perquè no en vaig parlar, dels incendis--, jo no he dit en cap moment que hi hagués hagut algun problema de competències: de l'única competència que podria dir que no és nostra --i que no ho és-- és de la dels hidroavions, però jo no he dit això, no recordo francament haver-ho dit, al revés, el que dic és que volem defensar les nostres competències en aquest camp de la prevenció i de l'extinció d'incendis.

Sobre això, de tota manera, li vull dir... Si m'he oblidat d'alguna cosa, senyor Fernández Díaz, si m'he oblidat d'alguna cosa, que vostè a més consideri rellevant, recordi-m'ho, vull dir, després no tinc cap mena d'inconvenient a tornar a pujar a la tribuna i explicar-ho, però és que vostès han de comprendre que em van abocant temes i temes i temes i temes i jo de vegades no tinc temps o de seguir-los o d'ordenar-los. Jo li volia explicar --al matí no ho he fet, perquè la pregunta del senyor Barrera tampoc... no ha calgut-- que, de fet, de mesures per lluitar contra els incendis, de fet la Generalitat fa temps que n'està prenent, i també he dit abans que --i no per la providència, la providència actua, la sort, la sequera, la pluja, etcètera--, però de tota manera els resultats d'aquests últims set o vuit anys havien estat, estadísticament parlant, bons. Jo reconec que és un argument trist, el de l'estadística, perquè, de tota manera, estadísticament parlant vol dir que se'n cremen de boscos --que no se'n cremen tants com en una altra banda, però que se'n cremen--, però és que en l'àrea mediterrània --i ara no m'estendré, perquè no vull abusar de la seva paciència, amb el que representa el foc en l'àrea mediterrània, i menys en aquest especial moment històric de les grans concentracions urbanes i de la gran motorització, no m'hi estendré--, però, a les àrees mediterrànies, poc o molt, hi hem de fer referències en aquestes dades d'estadística comparada.

Ara bé, a part d'això, jo li vull dir que del mes de gener al mes de maig del 86, la Generalitat va adoptar les següents mesures, moltes d'elles prou innovadores --alguna d'elles pou discutida, també--, que ara vull recordar.

En primer lloc s'està fent l'estudi --un estudi que no hi és a Espanya-- sobre repoblacions forestals, amb especial referència a les espècies que ofereixin més dificultat a la progressió del foc.

En segon lloc hi ha el Decret del 20 de març d'enguany pel qual s'estableixen una sèrie de línies d'ajut per als boscos de propietat privada, i que pel seu interès val la pena considerar. He de recordar que aquestes línies d'ajut de vegades són de difícil aplicació perquè no acaben de convenir

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre1986

als propietaris dels boscos --tinguin present que la majoria dels boscos que es cremen, la majoria, són de propietat privada. Concretament, aquest Decret estableix les següents línies d'ajut per a la repoblació: una subvenció fins al 50%, que es podia incrementar en un 50%, allà on hi hagués hagut un incendi; per a la neteja de bosc, fins a un 40%, que es podia incrementar en un 10% si, en fi, si la brossa recollida s'aplicava a l'obtenció de biomassa combustible; per a la construcció de cups de reserva d'aigua --que alguns, bastants, se n'han construït, però que en falten--, es tractava de donar una subvenció de fins a un 50% i també per a la creació i conservació d'apagafocs; el Decret preveia també que si en la repoblació s'utilitzaven espècies autòctones de creixement lent, per exemple, suros i alzines, etcètera, s'afegiria un altre 20% al cost de la repoblació --tot això, ho repeteixo, Decret 80/1986, del 20 de març i, finalment, s'oferia un 20% de subvenció per a la construcció de pistes i camins forestals. El volum de diners que se suposava que arribaríem a invertir per tots aquests conceptes durant l'any 86 era de 182 milions; ho repeteixo, això és el 20 de març, eh?, és a dir, o sigui... no té res a veure que després haguem tingut un estiu molt desastrós, això ja era el 20 de març.

Voldria dir també que entre el 84 i el 85 s'ha subvencionat la neteja de 4.700 hectàrees i, a part d'això, el Departament d'Agricultura, directament ell, pròpiament, n'ha netejat més de 5.000. O sigui que en total comptem que els últims tres anys --he dit dos: són tres anys-- s'han netejat vora de 10.000 hectàrees. També s'ha subvencionat la construcció de..., no la construcció, sinó el manteniment de 4.720 quilòmetres de camí forestal, més 2.384 sobre els quals s'ha actuat directament des del Departament; és a dir, 7.104 quilòmetres de camí, de camí forestal. I, finalment, s'han obert 404 hectàrees de tallafocs també en el transcurs dels tres últims anys.

Hi ha un altre decret, del 27 de febrer de l'any 86, que estableix ajut per als afectats per les nevades dels dies 30 i 31 de gener. La finalitat era treure simplement la massa caiguda. Això s'ha fet en alguns llocs, i en altres no. Aquesta és la realitat, però, en tot cas, el Decret hi és i sabem que ha estat utilitzat concrement per 104 explotacions; hi ha hagut 104 propietaris de boscos a Catalunya que han utilitzat aquestes facilitats i que han actuat sobre 17.992 hectàrees.

Hi ha un altre decret del, 17 d'abril del 86, que el que fa és donar determinades facilitats per a totes aquelles activitats dirigides a promoure, per part de les institucions de la societat civil, actuacions de restauració, de conservació i repoblació dels boscos.

I, finalment, hi ha un altre decret, del 20 de març, en el qual s'assumeixen competències en matèria de sancions i infraccions comeses en relació amb els incendis forestals, cosa que, fins aleshores, feien els governs civils.

Finalment hi ha el Decret del 20 de març, també el mateix Decret del 20 de març, que estableix ajut per a fomentar l'obtenció de biomassa forestal... Bé, i algunes coses més, sobre les quals no vull insistir. Però, en tot cas, no es pensi pas que aquest tema dels incendis forestals hagi estat una cosa oblidada; si després cal, donarem més informació sobre això.

Una última paraula voldria dir. El senyor Barrera aquest matí, i també el senyor Ribó després --en termes diferents i amb una orientació diferent--, han parlat de si hi havia hagut o no hi havia hagut intencionalitat en els incendis. Bé, de fet, els serveis de la Generalitat --i amb això coincideixen molt amb els serveis de l'Administració central-- creuen que hi ha un contingent --i concretament aquest any-- elevat d'intencionalitat. Concretament IRYDA, de Madrid, sosté que hi ha un 37% d'intencionalitat i nosaltres, a Catalunya, consideren que hi ha un 31 o un 32% d'intencionalitat.

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre1986

Aquest és un tema en el qual jo, ni en el sentit que abans ha parlat el senyor Ribó, no en volem fer, de victimisme, en això, tampoc, ni tampoc entrar potser en la línia a què podria conduir-nos l'afirmació més rotunda, aquesta línia que ha fet el senyor Barrera, jo, doncs, personalment, no hi voldria entrar, perquè la veritat és que no tenim prou elements de judici per fer afirmacions rotundes, ni en un sentit ni en un altre.

De tota manera el que vull dir és una cosa, i això sí que ho he de dir, entre altres coses perquè he de defensar el Conseller d'Agricultura, que ha estat en aquest sentit algun cop mal tractat, i injustament mal tractat. Sempre que, parlant clar, la Milícia Catalana fa una telefonada, doncs, si és que la premsa ho sap, o si és que algú ho sap, se'n fa un cert rebombori, es diu la Milícia Catalana ha fet això... Aquella llibreria, truca la Milícia Catalana, ja és el credo allò, allò ho ha posat la Milícia Catalana. Allò altre, la Milícia Catalana ha dit, sí senyor, la Milícia Catalana ha dit... Tot d'una hi ha un incendi, la Milícia Catalana fa unes telefonades, és --un d'ells-- un incendi molt sospitos, molt, però molt, però molt sospitos --i subratllin el "molt"--, i aleshores evidentment el fet que hi hagi hagut aquesta telefonada i s'admeti aquesta possibilitat, com se n'han admès tantes altres, doncs, crea un gran girigall, crea una gran protesta.

El fet és que ningú pot afirmar amb rotunditat ni una cosa ni l'altra. Hi ha hagut enguany més incendis forestals provocats, diuen alguns que són provocats per una determinada organització, hi ha telefonades, pot ser, pot no ser, pot no ser, però pot ser. Pot no ser, però pot ser. De tota manera, sobre aquesta base no hem de muntar, la nostra política, això que quedi clar, sobre aquesta base no l'hem de muntar ni sobre la base contrària no l'hem de muntar. Simplement, nosaltres haurem de prendre tota una sèrie de mesures, oblidant ja ara aquest tema, més de les que hem pres encara, com de fet estan prenent ja tots els països mediterranis, perquè --i amb això acabo--, perquè de fet ens trobem en una circumstància històrica especial, excepcional.

PARLAMENT DE CATALUNYA

vostres saben que de vegades es van congriant problemes, van sorgint petits factors als quals de moment, no se'ls dóna importància, es van fer grossos, que van confluint i que tot d'una fan la massa crítica suficient per convertir allò en un gran problema. Per exemple, això va passar en tot el que és l'"inquinament", la pol·lució. La pol·lució va començar... primer el riu estava una mica més brut, s'utilitzaven uns nous productes, les ciutats creixien una mica, de moment ningú no en feia cas; tots aquests factors anaven creixent independentment, anaven confluint... Tot d'una, en pocs anys ens vam trobar que s'havien transformat absolutament els rius de Catalunya, les platges de Catalunya i de tot el món, des del Tàmesis fins al Llobregat (rialles).

Amb això dels focs ha passat el mateix. De fet, fa quinze anys, fa vint anys no hi havia aquests focs tan grossos; això és cert. Ha passat que, per una banda, hi ha hagut una disminució de la població rural, de la població que viu del bosc, de la població que viu en el bosc i de la població que té com a objectiu --perquè en viu-- defensar el bosc. Per altra banda, el bosc ha deixat de ser rendible i certes coses que es feien per defensar-lo no es fan. Per altra banda, hi ha hagut --i això a Catalunya és molt acusat-- un gran increment de la urbanització, de les ciutats. A Catalunya això és on més acusat de tota l'àrea mediterrània; és on hi ha més boscos i més habitants alhora, i més a prop. Aquests habitants surten, aquests habitants tenen un índex molt alt de motorització --a Catalunya i a d'altres llocs. Al bosc hi ha més gent que ningú, però no pas carboners ni pagesos ni pastors, sinó gent que hi va el dissabte i el diumenge, i probablement tot això també de cara a l'exhibicionisme o de cara a certes desviacions socials que de vegades es produeixen pot provocar també més focs intencionats. I tot això, tot d'una ha esclatat com una bomba. Aquest any sobretot a Catalunya, l'any passat al sud de França, a Còrsega, a Itàlia, a Portugal, etcètera, i tot això, com el tema de la pol·lució, també ho resoldrem; però ara, de moment, estem passant el moment en aquest sentit més dolent. Segur que ho resoldrem i, evidentment, per resoldre-ho ens oblidarem --ja li he hagut de fer una referència, perquè abans crec que se n'ha parlat d'una manera que jo no podia deixar sense resposta--, però això també ho resoldrem sobre la base de pensar en ningú, ni en provocadors ni en problemes ni en defectes ni res, sinó amb la nostra pròpia acció.

El Sr. PRESIDENT: L'I lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir?

(Pausa.)

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats. Senyor President, moltes gràcies per les seves explicacions. En qualsevol cas, suposo que vostè acceptarà i comprendrà que com que el tenim un cop a l'any aquí a la tribuna, hem d'aprofitar aquesta ocasió, i per tant és lògic que li dirigim tantes preguntes. Això pot servir d'explicació perquè vostè ha dit que té moltes dificultats --i és lògic-- de prendre nota davant de tantes i tantes formulacions.

Aquest n'és el motiu bàsic. Vostè, senyor President, des del meu punt de vista, ha presentat el tema del victimisme amb una fal·làcia, perquè no és precisament el triomfalisme el contrari del victimisme. El contrari del triomfalisme és el pessimisme; el victimisme és atribuir els resultats negatius d'una gestió, els fracassos d'una gestió, a tercers. Això és

PARLAMENT DE CATALUNYA

victimisme. I triomfalisme i victimisme, com a oposats, ho repeteixo, és una fa làcia. Jo puc posar algun exemple, i no vull entrar en el tema, de veritat, perquè tampoc era la meua intenció parlar avui de si vostè fa o no fa política victimista, però crec que coses que va dir vostè ahir demostren de passada que en el passat almenys han fet victimisme.

Per exemple, l'any 85 no s'aproven al seu moment --perdó, l'any 84 i els anteriors-- els pressupostos. Per què? Es diu: "Ah, perquè no coneixem el percentatge de participació en els ingressos no cedits de l'Estat." L'any passat, per què no s'aproven els pressupostos del 86 al seu moment? Es diu: "Perquè no tenim sistema de finançament definitiu aprovat."

Ara resulta que aquest any tampoc tenim sistema de finançament definitiu aprovat i, al contrari, ha anunciat vostè que el projecte de pressupostos arribarà a la Cambra en el seu moment. Doncs, si estem en la mateixa situació i l'any passat no es podia, ni l'anterior ni l'anterior es podien presentar al seu moment els pressupostos per tercers --el Govern de l'Estat, que no havia aprovat aquelles coses--, és evident que s'estava traslladant una responsabilitat, s'estava traslladant el resultat negatiu d'una gestió a un tercer, i, per tant, això és fer política victimista.

Respecte al tema de l'endeutament. D'entrada vull dir una cosa: des de la vessant estrictament administrativa, i només des d'aquesta, l'autonomia es justificava perquè la major aproximació del lloc on es plantegen els problemes als subjectes i a les institucions que tenen capacitat per resoldre aquests problemes, s'hauria de copsar lògicament una millora en la gestió. I, és clar, que vostè, a nivell d'endeutament i deutes a tercers, a proveïdors, etcètera, es compari en aquests moments amb el que està fent l'INSALUD, acceptarà vostè que ni que sigui tan sols a títol d'exemple, és una comparació poc afortunada i poc, en qualsevol cas, acceptable. Perquè és evident que si tenim ara un ICSS, que és un Institut Català de la Salut, l'INSALUD de Catalunya, i el que estem és comparant-nos amb la gestió que està portant respecte d'això l'INSALUD, doncs, per a aquest viatge realment no feien falta alforges. Però no és per aquí per on volia anar jo.

El tema de l'endeutament és el següent --i relacionem això amb el tema de l'autonomia de primera divisió. L'endeutament serveix per finançar inversió, no per finançar despesa corrent. Suposo que en això estem tots d'acord, aleshores, què passa? Que nosaltres volem una autonomia de primera divisió --això entre cometes--, vol dir una autonomia que tingui un Parlament com cal, que tingui Sindicatura de Greuges, que tingui Sindicatura de Comptes, que tingui Consell Consultiu, que tingui Mossos d'Esquadra, que tingui televisió..., d'acord. I, això, resulta que l'Estat, l'Administració de l'Estat quan traspasa les competències i traspasa els diners, com que no hi ha cost efectiu adequat, doncs no tenim diners per finançar això. Doncs, molt bé, la solució correcta no és dir: "Escolti, ens endeutarem, que teòricament és per finançar inversió, però per finançar això." Aquesta no és la resposta adequada, la resposta, quina és la correcta? Una bona gestió, i que digui: "Escolti, com que nosaltres tenim recursos escassos, aplicarem aquests recursos escassos a través d'una política de prelacions adequada a les finalitats adequades." I si nosaltres volem autonomia de primera divisió i volem tot això, aleshores farem una gestió rigorosa, una administració d'aquests recursos escassos rigorosa, i aplicarem aquests recursos a aquestes institucions perquè nosaltres, des de Catalunya, i perquè la societat té sentiment autonomista ens la reclama.

PARLAMENT DE CATALUNYA

és que no es pot fer és endeutar-se per finançament, el que no es pot fer és que els proveïdors financiïn això, el que no es pot fer, en definitiva, és, en darrer terme, assumir la responsabilitat que nosaltres no volem, però és el camí a què ens porten vostès, d'aplicar, a aquesta societat, impostos, però se li dirà a la societat: "Vostè, societat catalana, té sentiment autonomista. Oi que vostè vol una Catalunya que tingui televisió autonòmica, que tingui Mossos d'Esquadra i que tingui tot això? Sí. Aleshores, posarem impostos. Nosaltres no volem això, és el camí a què ens porten vostès, perquè si vostès gestionessin bé no seria necessari aplicar incorrectament des d'un punt de vista finançar el que vostès estan fent en aquest camp. I aquest, des del nostre punt de vista, és el plantejament correcte de la qüestió.

Després, quant al tema dels incendis. Senyor President, vull que quedi clar que en cap moment de la meua intervenció --almenys aquesta era la meua voluntat-- jo he criticat als bombers, vull dir la faceta, l'etapa de l'extinció. Jo he posat l'accent en la prevenció, i he dit que o es governava sota una concepció prevencionista o es governava confiant en la providència. No he parlat dels bombers, no he parlat dels bombers, per als quals nosaltres no tenim una especial crítica, en absolut, però sí de la prevenció i la previsió. I des del nostre punt de vista també la neteja de boscos és un dels aspectes prevencionistes més necessaris als efectes de prevenir, precisament, els incendis forestals. Jo haig de dir que alguna cosa han fet vostès: la cooperativa APENFOR, el que passa és que no va ser precisament una iniciativa feliç. No vull entrar en aquest moment en aquest assumpte perquè no vull posar nervis el Conseller de Treball, que tampoc era la seva responsabilitat, però haig de dir que van fer alguna cosa, la cooperativa APENFOR, i ja han vist com ha acabat això. I, per tant, que quedi ben clar, perquè m'interessava molt. I també haig de dir, President, que jo en cap moment he fet referència que vostès --i vostè concretament com a President de la Generalitat-- haguessin parlat que no tenien competències sobre la matèria. No, jo he dit, precisament, perquè en aquest camp de la prevenció i de l'extinció d'incendis vostès no poden invocar --entre cometes-- l'enemic exterior, perquè tenen absolutes competències sobre la matèria, s'han buscat a través d'una caixa de bruixes, doncs, l'enemic interior, i és la polèmica aquesta en la qual jo no vull entrar ja més.

Això és el que en aquests moments volia comentar, i com que vostè, President, m'ha dit que si s'havia deixat alguna cosa li ho recordés, tenint aquesta amabilitat d'aquest oferiment de vostè, li dic dues coses: una, el que parlat sobre la política cultural, no sé si vostè vol dir-me alguna cosa. I la segona, que crec que té una gran incidència, una gran relació amb aquest projecte de societat de futur del qual vostè parlava i del repte de la incorporació al Mercat Comú, doncs que, efectivament, el seu Consell Executiu ha incomplert clarament el mandat legislatiu quant a l'adaptació de les lleis catalanes. De vint-i-vuit lleis catalanes que havien d'estar adaptades en aquests moments, només se n'han aprovat quatre, i crec que això s'ha de posar de manifest en un debat d'aquestes característiques, perquè no podem donar la impressió a l'opinió pública que ens està sentint en aquests moments, doncs que tot el que fan vostès ho fan bé. En alguna cosa, com aquesta, per exemple, hi ha un clar incompliment, i creiem que això afecta negativament, precisament, a aquesta societat civil que, davant el repte de la Comunitat Econòmica Europea, necessita més que mai l'ajut de la institució d'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies.

PARLAMENT DE CATALUNYA

El Sr. PRESIDENT. El Molt Honorable President vol tornar a intervenir?
(Pausa.) El Molt Honorable senyor Jordi Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Intervinc només per..., en fi, per fer honor al compromís que he pres de contestar algun tema que m'hagués oblidat, senzillament, no?

Miri, nosaltres hem tingut sempre, des del començament de tot, hem fet una aproximació i hem mirat de tenir molt contacte amb alguns sectors, segurament alguns se'ns escapen. També hi ha molts i molts sectors de cultura podríem dir tradicional catalana o de cultura en llengua catalana, per exemple, amb els quals no tenim un contacte directe, moltíssims. I, evidentment, també n'hi ha molts dels que tenen una vinculació amb fets culturals no catalans, o d'origen no català, amb els quals no hem estat en contacte. Però, en conjunt, hem procurat, i aquí hi ha, doncs..., en fi, això es pot demostrar amb molts fets concrets i es pot demostrar a través dels pressupostos, que hem procurat també tenir un contacte amb aquestes entitats culturals d'origen no català, i ho seguim fent i ho seguirem fent.

Nosaltres, que, evidentment, volem que Catalunya sigui un sol poble --i això ho vaig dir ahir i ara ho vull tornar a subratllar--, però sí que volem fer això en la manera tan respectuosa com sabem envers totes les persones, tots els grups socials, culturals, etcètera, que hi ha a Catalunya.

Bé, amb això li contesto, d'una manera si vol vostè una mica genèrica, però en tot cas clara, molt clara, senzillament. Realment, ho fem així i ho volem fer així.

Respecte al tema de la Comunitat Econòmica Europea, si no ho entenc malament, vostè la pregunta que fa es limita a un punt, que és el punt referent a l'adequació de decrets o lleis de la Generalitat que han de ser modificats com a conseqüència de la incorporació en el Mercat Comú.

Bé, jo sobre això li he de dir que, evidentment, nosaltres teníem un encàrrec del Parlament per a vint-i-vuit lleis o per a vint-i-vuit possibles lleis, però que això era, diguem-ne, el límit màxim. De fet, nosaltres hem modificat aquelles que enteníem que havíem de modificar. El resultat, aquesta és la nostra opinió, és l'opinió de la Generalitat i més concretament encara de la Direcció General d'Adequació a les Comunitats Europees, que no és un problema només legal, sinó de moltes altres coses, però en aquest punt concret la Direcció General ha cregut que el que s'havien de modificar eren concretament cinc decrets legislatius, cinc. I concretament, amb data 1 de setembre, que és l'únic informe que tinc, en el Diari Oficial de la Generalitat se n'havien publicat quatre, i segons m'informaven en restava pendent un perquè aquests decrets, aquest canvi, havia de passar a dictamen de la Comissió Jurídica Assessora; faltava concretament aquest. Això és, ho repeteixo, data de primer de setembre; imagino, per tant, que a hores d'ara tot aquest tràmit ja està acabat i probablement publicat en el Diari Oficial de la Generalitat.

Si vostès o qualsevol altre Grup parlamentari creu que hi ha alguna altra d'aquestes lleis o d'aquests decrets que realment hauria de ser objecte d'adequació, parlem-ne. Però, en tot cas, nosaltres hem cregut --i consti que ens ho hem mirat amb molta atenció i crec que per part de persones molt competents-- que els que s'havien de canviar eren aquests cinc, s'havien de fer abans de finals de setembre, concretament el termini que teníem, i crec que hem complert el compromís.

PARLAMENT DE CATALUNYA

El Sr. PRESIDENT: L'I lustre senyor Diputat no vol tornar a intervenir?
(Pausa.) Bè.

Passem ara, doncs, seguint el curs de les intervencions, al Grup Socialista al Parlament de Catalunya, i per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'I lustre Diputat senyor Raimon Obiols. El Sr. Raimon Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, des de fa sis anys, i d'una manera especialment contundent i dura a partir de la formació del primer Govern socialista a Espanya, l'orientació política del Consell Executiu de Convergència i Unió --que sotmetem avui a debat en aquesta Cambra-- s'ha fonamentat en un discurs que pot resumir-se esquemàticament de la manera següent:

Primer, tot allò dolent que ens passa és per culpa del Govern espanyol.

cinta núm. 29

Segon, malgrat les traves de tota mena, els intents d'involució antiautonòmica, d'asfíxia financera, etcètera, Catalunya, la Generalitat, el Consell Executiu, el President, identificats i assimilats tots ells en una mena de tot únic, unificat i ambigu, tirarà endavant. Tot allò que ens passa de bo ens ho apuntem, som Catalunya, som la Generalitat, tot plegat forma part d'una unitat metafísica, i tot el dolent és culpa dels altres, dels malvats de fora.

Tercer, malgrat tot, no volem trencar les cartes, som gent responsable i fem esforços per un diàleg, esforços que ens són rebutjats d'una manera permanent. (Remor de veus.)

És un discurs la contundència maniquea del qual, que s'assembla a la dels films de lladres i "serenos" juga amb habilitat la carta de l'opinió pública. Juga amb tres ressorts bàsics de l'opinió. El primer ressort és l'atribució institutiva de tots els ciutadans, de criticar un govern llunyà --és la frase de piove, governo ladro, dels ciutadans italians: se surt de casa, està plovent, la culpa és del govern. Juga, sens dubte, també, amb el capital de prestigi que la idea de l'autogovern de la Generalitat tenia --i té encara, en molt bona mesura--, en el si de la societat catalana. I juga, en fi, amb els ressorts de seny i de sensatesa de sectors amplis de l'opinió pública, que accepten el discurs de l'enfrontament, sempre que no porti a conseqüències majors.

Allò que es tracta de discutir avui, aquí, en un moment que és sens dubte un moment de cruïlla, un moment de final d'etapa d'una política que es posa en qüestió, és quin tipus de resultats palpables, més enllà d'uns resultats electorals per a la coalició avui en el govern, s'han obtingut des del punt de vista dels interessos de Catalunya, dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, des del punt de vista dels interessos nacionals de Catalunya, des del punt de vista de l'enfortiment progressiu de l'autogovern del poble català.

Els resultats palpables, des del nostre punt de vista, són els següents: ni articulació política i institucional a Catalunya. Les relacions entre les forces polítiques catalanes són unes relacions de major divisió, avui, que en el passat, de molta més confrontació. La coordinació entre les institucions democràtiques a Catalunya es troba en el més baix dels nivells.

Tampoc definició d'un projecte clar per al conjunt dels ciutadans de Catalunya. Les poques idees-força que han penetrat en el si de la societat civil a Catalunya aquests darrers anys han sorgit bé sigui de la mateixa societat, bé d'altres institucions, no del Consell Executiu de Convergència i Unió. L'exemple més palès, que està en el cap de tots, és la idea-força de la convocatòria dels Jocs Olímpics a Barcelona per a l'any 1992.

Tampoc millora en els serveis administratius, en la política de benestar i en la política de progrés social a Catalunya. Sis anys després, la situació roman igual o, en alguns casos, pitjor que en els moments anteriors. Ni funcionament eficient, rigorós, dels recursos, competències, serveis traspassats a l'autonomia catalana.

Altres resultats: una situació d'intervencionisme per part del Consell Executiu de Convergència i Unió, fonamentalment adreçat contra els ajuntaments. Jo voldria evocar en el curt espai de temps de què dispenso la Llei i el Decret de Caixes, que caracteritza un intent de politització d'un tema sumament delicat, amb un intent de marginació inadmissible dels ajuntaments i, en particular, dels grans ajuntaments i de l'Ajuntament de Barcelona; aquesta absurda polèmica interinstitucional que s'ha generat a

l'entorn de les emissores municipals de Catalunya, amb resolucions judicials que es contraposen a precipitades decisions del Consell Executiu; la voluntat de tirar endavant una normativa legal d'organització territorial que, més que organitzar el territori, sembla que tingui per objecte dividir les institucions i dividir els ciutadans de Catalunya; d'una manera anecdòtica, però significativa en aquest terreny d'intervencionisme sobre els ajuntaments, la designació d'un membre del Consell Executiu com a candidat a l'alcaldia de Barcelona, fet que, més enllà de la legítima decisió, evidentment, indica una voluntat que no és precisament la d'afavorir les relacions entre la institució Generalitat i la institució Ajuntament de Barcelona (remor de veus); una política d'intervencionisme en els mitjans d'informació a mans del Consell Executiu de Convergència i Unió, caracteritzat per una informació unilateral, i la pràctica absència d'una visió plural sobre la situació política a Catalunya. Jo vull recordar, per exemple, com a dada significativa, que en els informatius de TV3 el President de la Generalitat ha disposat durant l'any darrer (el 83% dels espais informatius, mentre que els dirigents de tots els altres grups polítics parlamentaris ens hem hagut d'acontentar amb el 17% restant, amb una desproporció evident entre el que és la realitat i la voluntat del poble de Catalunya --s'ha recordat aquí que, per cada vot que tenen vostès, n'hi ha tres o quatre que té la resta de les altres forces polítiques, totes sumades--; i, en general, una tendència cap a la propaganda i a la confrontació estèril a Catalunya.

La situació apareix bloquejada. És, per exemple, una situació administrativa i financera que presenta trets summament preocupants. En les conclusions de l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya elaborat per la Sindicatura de Comptes i corresponent a l'any 1984, que confio que vostès no continuaran impedit --com han fet fins ara-- que sigui conegut pel Parlament, s'afirma, entre altres coses, que els documents a justificar no sempre es lliuren dins del termini legal establert de, com a màxim, tres mesos; que manquen els saldos inicials de les operacions de tresoreria corresponents a l'exercici 1984; que no existeix sempre una clara separació documental dels actes d'autorització, disposició, reconeixement de l'obligació i pagament de la despesa, conforme preveu l'article 46 de la Llei de Finances; que fóra convenient procedir a les oportunes periodificacions d'ingressos i despeses d'acord amb els principis de meritació i acreditació; que cal dur un sistema de comptabilitat patrimonial, d'acord amb el que preveu l'article 33 de la Llei de Patrimoni de la Generalitat; que cal establir un sistema de consolidació periòdica dels comptes bancaris i de recàlcul dels interessos liquidats pels bancs amb els quals opera l'Administració de la Generalitat; que no es comptabilitza la totalitat de la despesa de sanitat en l'any que es produeix, al mateix temps que els ingressos reconeguts no se sap amb exactitud l'any a què corresponen; que també en matèria de sanitat s'ha deixat de reconèixer una part de la despesa; que en els hospitals concertats es funciona, en gran part, per mitjà de bestretes que es comptabilitzen com a despesa corrent, en lloc d'actualitzar les tarifes que s'han mantingut congelades durant tres anys; que s'ha utilitzat com a habitual el sistema de contractació directa, que hauria de tenir un caire d'excepcionalitat; que, tot plegat, fa que el resultat positiu del compte d'entitats gestores de Sanitat i Serveis Socials per a l'exercici 84 no sigui significatiu pel que fa a l'activitat d'aquell any; que els increments de la despesa corrent en Sanitat fan que no s'hagi acomplert el programa d'inversions previst; que, en les entitats administratives, la seva comptabilitat no permet conèixer els costos ni el rendiment dels serveis, a més de constatar la manca general d'inventari; que en les de tipus comercial, industrial o financer, no es realitzen les amortitzacions i, per tant, no es pot veure el resultat real del compte de

resultats; que la manca d'inventari correcte afecta, fins i tot, empreses públiques de la importància de Televisió de Catalunya, en què figuren immobles i instal·lacions dels quals són titulars la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que, en general, segons la Sindicatura, cal que les entitats autònomes i les empreses públiques portin una comptabilitat més acurada, que permeti d'obtenir el rendiment dels serveis prestats, cosa que per al 1984 no es va poder fer.

Són observacions, senyores diputades, senyors diputats, pràcticament literals, de la Sindicatura de Comptes; no expressen, per tant, una actitud crítica per la nostra banda, sinó una simple constatació objectiva. Expressen una realitat econòmico-financera molt preocupant, en què dóna la sensació que les normes mínimes de rigor, eficàcia i racionalitat administrativo-financeres hi són absents d'una forma palesa. Certament, vostès no es caracteritzen per l'escrupolositat a l'hora d'administrar els recursos dels altres.

Avui se'ns ha dit, per primera vegada en aquesta Cambra, quina era, des de la perspectiva del Consell Executiu, el deute acumulat. Bé, sumades les xifres que se'ns han donat, donen, com a resultat, la quantitat de 200—, 205.000 milions de pessetes, que havíem formulat nosaltres en aquesta Cambra, i que se'ns havia negat d'una manera total i sistemàtica. Els fets ens vénen a donar la raó, però no em vull estendre més en aquest tema, perquè serà discutit properament per aquest mateix Ple, quan el tràmit parlamentari corresponent s'hagi acomplert, i confio que, aleshores, el Parlament de Catalunya disposarà de l'Informe complet, elaborat i aprovat per la Sindicatura de Comptes. Em pregunto què deu contenir aquest Informe, que tant d'interès tenen vostès que no sigui conegut pel Parlament.

Quin sentit té, senyors de la majoria, la tasca de la Sindicatura de Comptes, si no ens proporciona l'Informe sobre l'execució del Pressupost, que constitueix l'element central de la seva activitat, i element de referència imprescindible perquè el Parlament pugui jutjar la correcta execució del Pressupost per part de l'Executiu.

No vull anticipar-me, tanmateix, respecte a la resolució d'un tema en el qual vull confiar que acabi imposant-se el sentit comú i la responsabilitat democràtica.

No puc, per una qüestió d'espai i de desigualtat formal, ostensible, en l'ús d'aquesta tribuna en aquests debats, estendre'm sobre el que són els elements que caracteritzen una crisi de gestió del Consell Executiu de la Generalitat en el camp de la sanitat, en el camp de l'ensenyament, en una situació que podríem caracteritzar dient que avui hauríem d'estar a la meitat de la realització del Pla Quadriennal de construcció d'escola pública, que hauria de començar a funcionar la participació a través dels consells escolars de tot tipus i abast, que l'any de l'obertura del servei educatiu de l'escola privada a través dels concerts és aquest any, i que cap d'aquests tres objectius s'ha complert.

La situació de l'obra pública, que ens ha estat enumerada d'una manera absurda, avui, aquí, qualsevol governant, president d'una diputació o alcalde pot utilitzar mitja hora o tres quarts, una hora, dues hores, les que vulgui, en una tribuna, fent l'enumeració de les obres que forçosament ha de realitzar, però els fets concrets són els fets caracteritzats per l'incompliment, els retards i també la discriminació en el terreny de l'obra pública a Catalunya, i jo vull recordar que, de la llarga llista, prolixa, de realitzacions que se'ns ha enumerat avui aquí, cap feia referència al territori de Barcelona o de l'àrea metropolitana de Barcelona. (Força remor de veus.) Jo diré...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau!

El Sr. OBIOLS: Jo diré quelcom també, si m'ho permeten...

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

29

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci!

El Sr. OBIOLS: ...sobre el tema dels incendis forestals d'aquest estiu. No era la meua intenció treure aquest tema, perquè crec que, si hi ha una qüestió en la qual cal, per tots els mitjans, estimular la solució concreta i evitar un debat polític sobre la qüestió, és aquest tema, punyent i dolorós, un tema que ha afectat tràgicament tants indrets de Catalunya. Però, avui se'ns ha dit aquí quelcom que apareix 'obscur davant l'opinió pública, i jo tinc interès a recalcar-ho: les competències en matèria de prevenció i extinció d'incendis, les responsabilitats, per tant, en matèria de prevenció i d'incendis corresponen al Consell Executiu de la Generalitat. També, en el que fa referència a la protecció del medi físic i a la política de repoblació.

I em permetran, en aquest camp concret, que enumeri simplement una dada, perquè a vegades amb les dades ens perdem. Abans dels traspassos es repoblava molt poc a Catalunya, una mitjana anual d'unes 2.500 hectàrees. Aquesta extensió de bosc repoblat, després dels traspassos, ha descendit a una tercera part, no es repobla més d'un miler d'hectàrees a Catalunya cada any, i cal posar solució a aquestes qüestions.

Normalització lingüística, presons... Cal recordar els compromisos emfàtics i solemnes de l'any 80 en matèria de presons i veure quina és la situació en què ens trobem avui, en aquest terreny concret. Adequació al marc comunitari --no vull insistir ja en el que ha format el portaveu del Grup Popular--, desenvolupament de l'entesa o pacte cultural, que sembla que sigui vist avui pel Consell Executiu com un error i no com quelcom que marca el camí a seguir per a la potenciació de l'autogovern català, iniciatives legislatives en tots els camps, tant pel que fa al ritme com a l'orientació --i voldria assenyalar en aquest terreny l'actitud incomprensible de negar la ponència conjunta per continuar la tasca de modernització del Dret Civil Català-- i, en general, crisi no sols de gestió, sinó també de projecte.

Avui ho expressava en termes molt clars el Molt Honorable Heribert Barrera. Bé, vostès ens diuen que això és així, que cal anar en aquesta direcció, expressem la solidaritat amb un Consell Executiu del qual formem part, però, on anem? Son les mateixes preguntes que vam sentir en el discurs d'ahir: "Què hem de fer? Com ho hem de fer?" I jo, i crec que cap dels membres d'aquesta Cambra van veure cap resposta concreta a aquests dos interrogants, que són els interrogants bàsics, a l'hora present, de l'autonomia de Catalunya.

A Catalunya avui la societat va endavant, el país va endavant, és cert, amb un gran dinamisme. No és un mèrit del Consell Executiu, perquè si hi ha quelcom que caracteritza l'evolució moderna i contemporània de la societat catalana és precisament aquesta voluntat de tirar endavant malgrat tots els problemes. Aquest fenomen espectacular, tan ben analitzat per Pierre Vilar, d'una societat que es posa a treballar l'endemà mateix de l'Onze de Setembre i del Decret de Nova Planta, o bé tot el procés d'industrialització del XIX, quan una societat va mostrar la seva iniciativa, la seva empena i la seva puixança, malgrat la inexistència d'un poder polític propi. El que avui la societat catalana demana no són impulsos, que ja té, és la correspondència entre aquestes energies i aquesta voluntat de futur, aquestes ganes de tirar endavant i un projecte polític clar, que sigui integrador, que sigui obert, que permeti la participació de tots, que eviti qualsevol clima d'enfrontament i de confrontació més enllà de les legítimes i necessàries diferències de projectes i d'equips entre les diverses forces polítiques, però un projecte polític nacional, una estratègia nacional per a Catalunya, que existia no fa pas tant, a les darreries de la dictadura o en les etapes inicials de la transició, quan, malgrat les diferències que ens podien separar els uns dels altres, tots teníem la confiança i la consciència que treballàvem, malgrat aquestes diferències, en una direcció comuna i aconseguíem resultats, i tiràvem endavant, perquè l'estratègia de conjunt, del sistema, de les forces polítiques a Catalunya funcionava bé.

No hi ha avui ni la legitimació d'una pràctica correcta del Consell Executiu, ni la força de la unanimitat --s'ha assenyalat ben clarament aquest matí--, ni la claredat d'una proposta i d'uns objectius. Se'ns diu que es continuarà fent allò que s'ha fet durant sis anys, davant d'obstacles, incomprensions, asfíxies, actituds antiautonòmiques, malgrat els adversaris

exterior. Però, el ciutadà concret s'interroga avui sobre els resultats concrets, sobre si aquesta és la política correcta per a Catalunya, avui, i ha pogut constatar, en aquests darrers mesos, quelcom que és indissimulable, que és un extraordinari error de diagnòstic i de previsió, amb ocasió de les darreres eleccions generals.

Jo vaig alertar en el debat que vam celebrar en aquesta Cambra fa un any, sobre l'error que per a Catalunya significava que el President de la Generalitat rebés el senyor Garrigues Walker i altres correligionaris no a la seu de Convergència Democràtica, sinó en el despatx del President de la Generalitat, identificant la institució amb un projecte polític, creant unes expectatives que s'han vist frustrades per la realitat concreta dels fets i dels vots, plantejant una campanya a través de la qual molts ciutadans de Catalunya van arribar a creure que el candidat del Partido Reformista Democrático podria arribar a la Moncloa i ser President del Govern, i arribant a la dura i crua realitat dels fets, de no obtenir ni un 1% dels vots i cap escó al Congrés dels Diputats a Madrid. I els ciutadans s'interroguen i fan bé d'interrogar-se. Si s'ha produït aquest enorme error de diagnòstic i de previsió en relació amb el que són les actituds i els comportaments del conjunt de ciutadans i ciutadanes de l'Estat espanyol, no és possible que es cometi un error de la mateixa magnitud a l'hora de caracteritzar, com es fa amb aquesta contundència i aquesta aparent seguretat, les orientacions, la política, els problemes, el mateix caràcter del govern d'aquest Estat? No pot ser que es cometi un error de la mateixa magnitud? I el tema és greu, perquè un error polític de vostès és responsabilitat política de vostès i les conseqüències pertocuen a les seves formacions polítiques i, eventualment, als sectors que els han donat suport polític o financer. Però, un error de diagnòstic sobre el caràcter del govern de l'Estat, sobre la seva política, sobre les seves preocupacions i dificultats, els seus objectius, les conseqüències d'aquest error de diagnòstic les paga la Generalitat, les paga el conjunt de la societat catalana, les paga cadascun dels ciutadans concrets de Catalunya.

I, per tant, s'ha de demanar en aquesta discussió sobre l'orientació política del Consell general, del Consell Executiu, que, en primer lloc, es vagi a una reflexió, a una reconsideració a l'entorn de la qüestió cabdal de les relacions entre la Generalitat i el Govern de l'Estat, que apunti a una caracterització exacta dels fets, que eviti qualsevol tendència a magnificar les dificultats per a extreure'n beneficis electorals i polítics de partit, perquè és molt el que ens juguem en aquest terreny.

En segon lloc, cal començar, a partir d'aquesta reorientació --puix que de començar es tracta, malauradament--, una relació institucional i política entre el Consell Executiu i el Govern de l'Estat que abandoni definitivament tota be ligerància partidista i que es fonamenti en actituds de cooperació i corresponsabilització dins de Catalunya, i de voluntat d'entesa i d'apropament amb el Govern de l'Estat, que té avui, és evident, un repte interior i un repte exterior: el repte interior d'articular definitivament d'una manera positiva la dinàmica de les nacionalitats històriques i del desenvolupament autonòmic, i el repte exterior de la integració a la comunitat europea.

Permetin-me, en aquest terreny concret, una citació, llegeixo textualment: "Per negociar amb èxit des de Catalunya, en la situació actual, són necessàries dues coses: oblidar-se de l'odi visceral d'alguns envers els socialistes i ser forts entre tots a Catalunya, municipis, diputacions, Corporació Metropolitana de Barcelona, etcètera. Això ", continua la citació, "ens hauria fet forts a Madrid. En comptes d'això, s'han gastat els millors homes i milers de milions de pessetes a demostrar a etiris i troians que, políticament, fora de Catalunya, el catalanisme i els seus homes no són

absolutament ningú. * No és una citació de l'oposició, malgrat que poca cosa podríem matisar o afegir a aquestes paraules del President de Convergència Democràtica, senyor Ramon Trias Fargas. Els socialistes afirmem la nostra plena disponibilitat a compromisos constructius en aquesta direcció.

En tercer lloc, cal introduir canvis urgents i decidits per tal de tornar a una Generalitat unitària, despartiditzada i oberta als seus òrgans de servei, que millori els seus nivells administratius i burocràtics. Cal un reconeixement digne dels grups de l'oposició, avui totalment marginats dins de la institució nacional, dins la Generalitat. Jo vull recordar aquí quelcom que em fa una mica de vergonya derecordar, però és un fet concret: dins de l'escala de protocol de la Generalitat, decidida pel Consell Executiu, els presidents dels grups de l'oposició estem en el número 223, 224 i 225. Així no es pot anar enlloc. Cal, com s'ha dit aquí, per a tots els grups --i espero veure què dirà el portaveu del Grup de Convergència i Unió--, la restitució de la primacia del Parlament, superant dràsticament la seva absurda i escandalosa esclerosi. Cal, en fi, la superació de l'ambigua identificació entre les idees de Catalunya, Generalitat, Govern de la Generalitat i Presidència, més pròpia de països endarrerits que d'una societat madura, plural i democràtica com la nostra.

En quart lloc, calen compromisos constructius entre les forces parlamentàries catalanes a l'entorn del desenvolupament bàsic del nostre autogovern, i cal també un pacte institucional entre totes les institucions públiques catalanes, pacte que situï com a element primordial la cooperació sense partidismes, sense ambicions intervencionistes, sense pugnes estèrils entre el Consell Executiu de la Generalitat i, bàsicament, les institucions locals --els ajuntaments de Catalunya, peça cabdal de la nostra reconstrucció nacional, del nostre autogovern, i jo, durant un discurs pronunciat en aquesta Cambra ahir, que va durar aproximadament dues hores, la paraula "ajuntaments" no la vaig sentir, perquè no va ser pronunciada. En un discurs, ja dic, de gairebé un parell d'hores que ahir vam escoltar no fou citada, que jo recordi, ni una sola vegada --potser en alguna ocasió escadussera--, ni tan sols en el moment de parlar de la candidatura olímpica de Barcelona, ni tan sols en el moment de parlar de la candidatura dels Jocs Olímpics de Barcelona es va fer esment de l'existència a Barcelona d'un ajuntament, d'un ajuntament democràtic.

La negociació en curs avui sobre la Llei d'Ordenació Territorial i Règim Local serà una pedra de toc bàsica per tal de calibrar si l'actual Consell Executiu vol o no vol tirar endavant aquesta via de compromisos constructius, avui imperiosament necessària. Per la nostra banda, estimem que sols la via del diàleg, la negociació i la convivència, el camí del compromís, del respecte, de les mútues concessions, faran possible retornar el clima de confiança que Catalunya necessita per recuperar la seva força.

En cinquè lloc, cal obrir la idea i la pràctica de l'autogovern a realitats socials i culturals que avui en resten marginades; els treballadors en primer lloc, i cal parlar dels treballadors de Catalunya en aquesta Cambra, perquè si avui hi ha autonomia a Catalunya, si es va dur a terme un combat per l'Estatut va ser fonamentalment o essencialment, perquè es va produir una mobilització, una participació entusiasta de tots els sectors actius de la societat catalana on els treballadors --els sindicats hi figuraven en primer terme--, treballadors i sindicats que avui veuen amb angoixa, amb preocupació, una política conservadora que tracta de marginar-los del procés de construcció de l'autogovern. I cal també identificar de nou, unir de nou, les dues idees que han fet possible la Generalitat contemporània, la idea d'autogovern i la idea de progrés, no sols sota els paradigmes del creixement neoliberal, acompanyat d'algunes afirmacions que, d'altra banda, es contradiuen amb la realitat a l'entorn de l'estat del benestar, confrontin el programa del

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre 1986

33

Partido Reformista Democrático per veure si aquestes bones intencions haurien estat acompanyades per fets, en el cas que aquest partit governés avui a l'Estat espanyol, un programa orientat bàsicament a la creació d'una societat neoliberal, a una privatització dels serveis de l'Estat assistencial, encara molt precaris en el nostre país i en el conjunt de l'Estat.

En sisè lloc, cal un esforç per a la descripció, que recordi de manera permanent un dels principis essencials de tota vida democràtica: la necessitat que hi hagi una dialèctica entre Govern i oposició, i que sigui clara, i contundent, que es diguin les coses pel seu nou; hi ha projectes diferents, programes diferents, equips diferents i, en tota democràcia, en tot país modern, madur, s'assimila per part de tots la total normalitat que a través de la decisió popular,

a través de les urnes, siguin els uns o els altres que governin i que siguin criticats i controlats pels que resten a l'oposició. Però traslladar aquesta dialèctica a la dialèctica de la desqualificació, dels intents d'enfrontaments sistemàtics per tal d'extreure'n beneficis electorals, és un mal camí per al nostre país. Sols si entrem decididament en la via d'una nova atmosfera en les institucions i en la societat podrem fer possible que la política catalana recuperi aquesta estratègia de conjunt que tan bons fruits donà en el passat, i que la societat catalana pugui unir a la seva dinàmica de futur unes perspectives polítiques basades en la concepció democràtica de l'alternança de programes i d'equips de govern, en la idea d'una administració de la Generalitat eficient i no partidista i en el rebuig de tota frustració i de tota violència.

Aquests són els reptes a assolir si volem evitar la paràlisi, el desordre i el creixement progressiu de les divisions, els enfrontaments i la manca total de perspectives a Catalunya. Sens dubte, la iniciativa per assolir aquests objectius és de tots, però també és inqüestionable que les posicions dels qui ostenten la responsabilitat del Consell Executiu els obliguen avui imperiosament a efectuar les revisions necessàries, a marcar els ritmes i a donar les primeres passes inequívokes per tal de manifestar la seva voluntat d'avançar per uns camins que superin l'actual situació.

Se'ns va dir ahir que no es feia una política basada en la confrontació ni en l'enemic exterior, que es deien les coses com eren, d'una manera sensata, d'una manera exacta i objectiva, i jo voldria, en aquest sentit, també, recuperar unes cites textuais. Diuen així: "Hem retornat a una situació molt semblant a la que teníem abans de l'Estatut d'Autonomia, només ens queda un escenari on se celebren rituals" --un escenari on se celebren rituals--, "però l'essència de l'autonomia política ha desaparegut. En aquests moments fa la impressió que a l'Estat espanyol l'únic poble que té autonomia política és Euskadi. Pel que fa a Catalunya, la situació no té res a veure amb l'Estatut d'Autonomia tal com es va aprovar." No són paraules d'un nacionalista radical extraparlamentari, de la Crida o d'alguna associació d'aquest tipus. Són paraules escrites, negre sobre blanc, fa ben poc, per un governant, un membre de l'actual Consell Executiu de Convergència i Unió. Suposem que fossin veritat. Quina constatació de fracàs, després de sis anys de govern, quina confessió d'inhabilitat política total, després de sis anys de govern. Evidentment no són veritat. Evidentment, com se'ns ha dit aquí, hi ha molt a fer i moltes possibilitats malgrat les dificultats, malgrat unes inèrcies centralistes que existeixen, òbviamment, seculars, malgrat la tendència de tot govern, tot govern, sigui quin sigui el seu color, a resistir-se a cedir parce les de les seves competències i de la seva sobirania. En aquest pols històric en què estem situats per tirar endavant el projecte de construcció de l'autogovern de Catalunya, de la nostra reconstrucció nacional, ens cal --i no la tenim, des del Consell Executiu de la Generalitat-- una política clara, que fixi objectius precisos en aquest terreny, en aquest camí.

Es pot dir que no es volen enemics exteriors. Doncs bé, si no es volen enemics exteriors cal tenir amics exteriors, o, com a mínim, gent amb la qual es pugui negociar amb serietat i amb fermesa, però sobre la base de l'abandó de tota temptació d'instrumentalització partidista, de combat ideològic. La Generalitat, sempre, ha tingut problemes amb els governs de Madrid. A l'època de la República, durant la Guerra Civil, també en l'època de la Generalitat provisional. Mai va caure en la temptació d'utilitzar aquests problemes per

fer política de partit des de les institucions. I aquí rau el problema estratègic fonamental d'orientació política general, en el qual ha caigut durant sis anys aquest Consell Executiu, n'ha produït els resultats, que són nuls, i ha arribat l'hora de reflexionar seriosament sobre si aquest camí és un bon camí per a Catalunya o, pel contrari, tal com nosaltres afirmem, és un mal camí per al nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President de la Generalitat vol parlar? (Pausa.) El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, en primer lloc, senyor Obiols, voldria fer el mateix advertiment que he fet sempre: és molt possible que jo no sàpiga o no atini a contestar un tema que vostè pugui considerar essencial. Faci-m'ho notar.

Primer punt. A mi, moltes vegades, moltes vegades, se'm fan dir coses que no dic, amb la qual cosa la refutació és fàcil. Avui ha passat, ara, en aquest discurs del senyor Obiols més d'un cop. Jo no he dit que no tinguéssim totes les competències en incendis; a l'inrevés, dic que les tenim totes, excepte els hidroavions. I jo no he dit en cap moment --i el meu discurs està escrit i el poden comprovar-- que tota la culpa sigui de la gent de fora. Jo dic que hi ha uns problemes, que vénen de fora, molt importants, i que ens condicionen molt, i em sembla molt difícil que ningú, això, ho pugui discutir. Ara, jo no he dit, no he dit en cap moment --i poden repassar-ho-- que aquí no hi hagi més responsabilitats que aquestes. Jo he dit que tenim molt mal plantejat el tema del finançament, que en el tema del finançament --que òbviament és molt decisiu, i això suposo que ningú no ho posa en dubte-- hi ha, per part del Govern, de l'actual Govern --més que per part de l'anterior, és així-- una actitud discriminatòria contra Catalunya --això ho he dit, ho repeteixo-- i que la interpretació competencial que es fa és una interpretació també molt negativa, fins i tot, de vegades, molt barroerament negativa.

El debat no ha portat que jo hagi de fer una intervenció d'aquest tipus, però tenia preparats uns quants exemples, d'això que en podríem dir "l'actitud barroera", des d'un punt de vista competencial. Tan barroera que vostès no s'ho creurien, però que és fàcil, per desgràcia, de demostrar. Això sí que ho he dit, tot això ho he dit. I és clar, a part de tot el que vostè ha dit, senyor Obiols, l'important és saber si el que jo he dit --a més, està escrit en el meu discurs d'ahir, és veritat o no és veritat. I suposo que deu ser perquè vostè també ho diu. Vostè, aquí, en aquest discurs, no ha esmentat ni una vegada, pràcticament, o quasi --potser ocupat per prendre notes se'm pot haver escapat algun matís--, però, seriosament, d'una manera important, en el tema del finançament, vostè no hi ha entrat, que és un tema que ocupa una tercera part del meu discurs d'ahir, i que em sembla que ningú podrà discutir que és un tema essencial per saber on som, des d'un punt de vista autonòmic. Vostè no n'ha parlat.

En canvi, vostè de vegades --i jo li ho agraeixo-- diu coses, a la premsa surt, almenys, i jo estic segur que és veritat, perquè, a més, em consta que els representants del Partit Socialista ho diuen també a la Comissió Mixta --i ja ho he dit abans, això és d'agrair perquè vostès tenen una posició segons com difícil, en aquests casos--, però vostè diu, el PSC afirma, el diari diu que vostè diu o que el PSC diu que "Cataluña dispone del más bajo nivel de financiación". I vostè ho diu perquè és obvi, per desgràcia, és veritat, és, com ahir vaig dir, escandalosament veritat. Jo dic això, i això no és mirar de suscitar cap enemistat exterior, el que jo dic i el que diu vostè no és mirar de suscitar cap oposició exterior. I aquí hi ha una sèrie de números que el

partit del qual vostè és Secretari General, el Partit Socialista Català, explica que coincideixen prou --hi hauria algunes diferències --amb els que jo hauria pogut dir i alguns dels que jo vaig presentar ahir. I després diu que vostè va dir --i vostè no ho ha desmentit, i a més estic segur que ho va dir--, "Obiols entregó a González, Solchaga y Pons un informe que refleja la discriminación de la autonomía catalana". Aquesta paraula de la "discriminació" aplicada a Catalunya --puc dir contra Catalunya? Una discriminació sempre és "contra", oi?, contra Catalunya--, això ho han dit vostès. I jo vaig dir això mateix ahir. I vostè, en fi, no li vull posar més declaracions d'aquest tipus, però n'ha fet, cosa que, per altra banda, repeteixo, jo li agraeixo.

Per tant, entenc que no es pot dir que nosaltres haguem buscat, en cap moment ni tampoc en el discurs d'ahir, el desig, diguem-ne, de fer les coses més difícils, de posar barreres, d'aixecar parets, quan, de fet, estem dient --ho estem dient amb més responsabilitat que vostès, evidentment, perquè som el Govern de la Generalitat--, el mateix que vostès diuen. Aquest és un primer punt. Vostès i nosaltres estem d'acord que hi ha una discriminació contra Catalunya. I vostè, senyor Obiols, n'estava tan convençut, d'això, i sentia tant, suposo --i això l'honora--, la necessitat que es resolgués, que va creure's més que jo, fins i tot, que això es resoldria. I vostè el dia 21 de desembre de l'any 1985 va dir que hi hauria solució abans del dia 31 de desembre. Jo també ho vaig dir. Doncs el diari diu que ho va dir. Naturalment pot ser que s'equivoqués, però, en tot cas, no es va desmentir. El diari diu que ho ha dit. I jo també ho vaig dir, perquè el Primer Ministre..., perdó, el President del Govern ens ho va dir, i, a més, és molt lògic que vostè i jo ens ho creguéssim, perquè va passar una cosa --i ara vaig a utilitzar un adjectiu una mica fort-- grotesca, que és la següent: que el Portaveu del Govern, en la roda de premsa que va dir el dia 28 --era el dia dels Innocents, és veritat--, però era el 28 de desembre, va dir: "ahir, o avui mateix, no ho recordo, el Consell de Ministres ja ha decidit la fórmula del finançament". Jo recordo que tenia una discussió amb el Conseller d'Economia de si ho farien o no ho farien, i no és pas que poséssim en dubte la bona voluntat del Govern de fer-ho, sinó la possibilitat, fins i tot tècnica, de fer-ho. Que ho faran, que no ho faran... I tot d'una, a la Televisió, el Solana: "això està fet, avui s'ha aprovat". Grotesc! Grotesc. No se n'ha sentit a parlar mai més, d'una cosa que és el finançament de les autonomies. El Estado de las Autonomías! Model per a tot el món, tenim el finançament... No se n'ha sentit a parlar mai més, ni gall ni gallina. Grotesc. Aleshores, que jo digui això, que digui, fins i tot, que és grotesc un fet com aquest, el vocero, com en diuen els sud-americans, del Consell de Ministres, donava aquesta gran notícia, esperadíssima notícia, i després res.

Per tant, escolti'm, que vostè i jo, vostè i jo, reclamem i protestem contra la discriminació, reclamem això i tinguem la confiança --que vostè té i jo també-- que en un moment o altre això s'haurà d'arreglar, perquè seria un disbarat, seria una acció que no pot encaixar amb el que és la mentalitat i la responsabilitat d'un home d'Estat, i el President del Govern --jo n'estic segur-- és un home d'Estat, i té responsabilitats d'home d'Estat, i les circumstàncies històriques i personals l'han posat en una situació en què s'ha de conduir d'aquesta forma, i jo he de creure que un moment o altre s'hi conduirà, en aquest punt --en altres s'hi ha conduït-- estic segur que també s'hi conduirà. Però avui encara no som aquí i, de fet, vostè i jo estem d'acord en un punt: hi ha discriminació contra Catalunya.

Deixem de banda aquest punt. Vostè diu que no hi ha co laboració entre les institucions. Bé, això, senyor Obiols, no és veritat, no és veritat. Els fets diuen que no és veritat. Potser vostès voldrien una altra mena de

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

37

co laboració. Potser sí. Però hi ha una co laboració que s'inscriu en els fets. El mateix exemple que vostè ha posat de la ciutat i, òbviament, naturalment, de l'Ajuntament de Barcelona, relacionat amb els Jocs Olímpics, és un cas d'una co laboració exemplar. Potser en cap altre lloc del món es donaria el cas que el Govern donés el ple suport --que era la nostra obligació, o sia que no és cap mèrit-- que ha donat un Govern a un ajuntament que no és del seu grup polític, evidentment, no va passar en el seu moment a França --en el seu moment, ara han canviat les coses--, però en el seu moment no va passar, a França, per exemple. I n'hi ha tants d'altres. Per tant, aquesta co laboració ha existit, en aquest cas, per exemple, però en molts altres. Per exemple, amb les diputacions.

De fet, la quantitat de convenis de cooperació concertats amb les diputacions és molt gran. Amb la Diputació de Lleida, posem per cas, i amb la Diputació de Barcelona, per exemple, un acord, concretament un conveni, del 14 de març del 1986.

O amb l'Ajuntament de Barcelona, un del 21 de maig del 1986. O un, que no trobo aquí, i no li puc dir la data, sobre construccions escolars. L'Ajuntament de Barcelona diu, amb raó: "la primera vegada, d'ençà de fa molts anys que s'inauguren sis escoles a començament de curs". Sí senyor. Gràcies a qui? Gràcies a l'Ajuntament de Barcelona. I a qui? I a la Generalitat. Perquè això, en forma una mica diferida, després d'una sèrie de problemes, hi ha un acord, però hi ha un acord... En aquest sentit, en darrer terme, qui ho pagarà? Ho pagarà qui ho ha de pagar, no és cap mèrit, però qui ho pagarà? La Generalitat, que és a qui li toca. I, per tant, això és un cas ben clar de co laboració i diu que no s'havia fet des de fa no sé quants anys, doncs bé, ara s'ha fet. I amb la Diputació de Tarragona, el 30 de maig del 86... Miri, jo li vaig a dir una cosa: si no fos per la co laboració que tenim amb la Diputació de Tarragona, per exemple, això de l'eix de l'Ebre --del qual a mi, fa molts anys, me'n parlava l'actual Diputat senyor Martí, per exemple, i que a mi, no em reca dir-ho, en aquell moment em semblava una obra que depassava molt les nostres possibles possibilitats d'aleshores i de futur--, avui això, d'aquí a molt poc anys, tot ell, almenys fins a Maials, serà una realitat, i serà una realitat gràcies a la co laboració de la Generalitat amb la Diputació de Tarragona. I ara no vull pas fer aquelles llistes tan... allò que en diem "prolixes", dels acords amb l'Ajuntament de Barcelona per al Laboratori Municipal, o amb la Diputació de Barcelona per a... en fi, per a una pila de coses, per exemple, de caràcter mèdic, també. O, amb la de Tarragona, n'hi ha set o vuit amb la de Tarragona, tres o quatre amb la de Lleida, etcètera. I algunes amb les quatre diputacions alhora; per exemple, ara mateix, l'últim acord, l'últim conveni amb les diputacions és del 25 de juliol del 86, amb les quatre diputacions alhora.

Per tant, no és cert que no existeixi aquesta co laboració. Que vostès potser la voldrien d'una altra manera, aquesta co laboració? Vostè ha parlat... Després en parlaré un moment, d'allò que vostè en diu el "pacte institucional", i li diré com no volem la co laboració, això també li ho diré, però que hi ha co laboració, això és un fet, un fet que s'ha repetit més de quinze, vint, vint-i-cinc o trenta cops, amb coses, de vegades, d'una extraordinària importància, com pot ser, per exemple, aquest que dèiem de l'eix de l'Ebre, o el que s'està intentant --i espero que s'aconsegueixi-- de la Generalitat de Catalunya amb la Diputació de Barcelona, etcètera.

Vostè ha parlat, molt incidentalment --però li agraeixo que n'hagi parlat perquè em permet donar, així molt públicament i molt solemnement, la nostra posició-- de les emissores municipals. En el tema de les emissores municipals el que hi ha és el següent: el Govern de la Generalitat té --i ara li ho demostraré-- una actitud favorable a les emissores municipals. El Govern de la Generalitat no farà el que ha fet, per exemple, la Junta d'Andalusia, que és tancar-les totes. I les ha tancades totes. I després els explicaré per què.

Ara, el que passa és que el Govern de la Generalitat es troba amb un problema que afecta quasi la seva dignitat de govern, i és que es troba amb la

impossibilitat de dur a terme allò que és la seva obligació, que és la regulació i la concessió de totes aquestes llicències d'emissió, perquè no disposem dels elements, no disposem, és a dir, del marc, no ja únicament legal, sinó fins i tot tècnic, que hem de tenir per poder-ho fer. I aquest és un marc que ens ha de ser donat des de l'Administració central. Escoltin, no és que jo vulgui donar la culpa a ningú, però aquí el que hi ha és que el dia 31 de gener del 83 jo escric una carta al President del Govern, i li deia: "Escolti, nosaltres necessitem regularitzar aquesta situació, i necessitem que ens resolguin uns determinats problemes, concretament, simplement que es reservi dintre de la banda de freqüència modulada un segment que compregui quatre canals perquè dintre d'aquests quatre canals puguin emetre, a baixa potència --evidentment a menys de 100 watts--, les emissores de caràcter municipal ". I això és el que demanem: 31 de març del 83, cap resposta; 12 de desembre del 84, cap resposta --la carta és idèntica; --si volen els les lleigeix totes quatre, però m'allargaria molt, n'hi ha quatre--, 16 d'abril del 86, cap resposta, i 26 de març del 86, cap resposta. Jo, senyor Obiols, no vull fer victimisme sobre això, perquè vostè veu molt clar que aquí hi ha dues persones que queden molt malament: una és el President del Govern i l'altra sóc jo, i, per tant, si he dit això és simplement per aclarir les coses, jo no puc obligar, però, al President del Govern que contesti una carta, ni dues, ni tres, ni quatre. Ara, a l'última carta, li dic el perquè nosaltres fem aquest gran esforç perquè ens donin, ens facilitin la resolució d'aquest tema, i li dic: per quatre motius. Per què entenem que és important que Catalunya pugui mantenir les ràdios municipals? I li dic el següent: "Aquestes ràdios constitueixen " --tradueixo--, "en el seu conjunt, un fet considerable de creativitat ". Segon: "Aquesta creativitat la desenvolupen joves, gent jove, darrera de cadascuna d'aquestes ràdios hi sol haver un grup, sovint nombrós, de joves i lusionats i molt actius i capaços. En aquests moments de crisi juvenil, aquest és un fet molt a tenir en compte i, si és possible, a respectar. " Tres: "En termes generals, aquestes ràdios constitueixen un factor important de normalització lingüística i de difusió cultural ". Quatre: "En el seu conjunt, aquestes ràdios han donat lloc a un fenomen molt pròpiament català, és a dir, que respon molt fidelment, molt exactament, a la realitat social i cultural de Catalunya i que ho fa d'una manera pluralista ", perquè jo sé perfectament, jo ho sé molt bé, que aquestes ràdios no tenen, en el seu conjunt, un sol color polític determinat, que n'hi ha de tota mena, i moltes d'elles no en tenen cap que és el que correspon a una ràdio municipal, moltes d'elles no en tenen cap. O sigui, no és un problema d'això, és un problema que nosaltres necessitem fer complir la llei... Suposo que hi deu haver gent que deu estar contenta, deu dir: "Mira'ls, no poden aplicar l'escola, no poden... " Escoltin, això, hi pot haver errors, hi pot no haver errors, però en principi és dolent que la Generalitat no pugui fer complir una llei, o que hi pugui haver una actuació d'aquest tipus --actuació positiva, ho acabo d'assenyalar--, però a la qual no li podem donar: la normativa que caldria donar, que l'únic que demanem és que les ràdios municipals siguin ràdios municipals, i d'alguna manera ho hem intentat, i hem tancat... perquè alguna se n'ha tancat, de ràdio... és aquell alcalde que ve, i molt ingènuament, fins i tot, i li dius: "Escolti, senyor alcalde, com és que vostè té el centre, el reemissor d'això, ho té, en primer lloc fora del seu terme, però no en el terme del costat, sinó uns quants termes més enllà " I diu: "Oh,

és que hi ha una muntanyeta, i des d'allà puc arribar a tota la comarca". "Però, escolti, això que té a veure amb una ràdio municipal? ". I després diu: "No, i a més, és que a mi el que m'interessa és poder connectar amb Ràdio 4 ". "I què té a veure amb la ràdio municipal connectar amb Ràdio 4? ". Bé, davant d'això, què ha de fer el Govern de la Generalitat? Evidentment, nosaltres hem tingut una actitud --i tindrem-- una actitud de gran tolerància amb això, però situacions com aquesta que acabo de descriure, evidentment, han d'obligar a una actuació, tant com pugui, del Govern de la Generalitat, això, i aspectes de publicitat, etcètera.

Bé, per tant, espero que algun dia se'ns contestarà sobre això. Fixi's molt, senyor Obiols, que jo li parlo, en aquest cas, li he parlat amb molta franquesa: acabo de dir-li que no em fa cap bé a mi explicar-li la cosa exactament com ha anat, ni a mi ni al President del Govern, òbviament, però és que les coses són així i volia, simplement, que es coneguessin exactament tal com són. Seguirem treballant per tal de trobar-hi una solució, però suposo que ningú d'aquest Parlament podrà criticar que el Govern de la Generalitat vulgui legalitzar les coses, i vulgui poder actuar d'acord amb el que és la responsabilitat d'un govern, suposo que això no ho podrà criticar absolutament..., no ho voldrà criticar absolutament ningú, en aquest Parlament.

Ha fet una referència a l'organització territorial com si fos un problema partidista el plantejament que hem fet. Escolti, senyor Obiols, jo sempre he tingut la mateixa idea sobre l'organització territorial, i l'he defensada i he escrit sobre això, fins i tot quan tothom creia que les eleccions del 80 les guanyarien els socialistes; jo sempre he defensat això i ho tinc escrit, sempre he defensat això i ho tinc escrit. Per tant, ja que sempre se'ns demana coherència als polítics, ningú podrà criticar si ara el Govern de la Generalitat vol dur a terme, en la pràctica, una cosa que, de fa deu i quinze i vint anys, hem predicat, hem defensat i hem escrit. També -- ho repeteixo--, a finals del 79, començaments del 80, quan tothom --si li he de ser sincer, en aquell moment, fins i tot nosaltres-- pensàvem que les eleccions del 80 les guanyarien vostès.

Senyores i senyors diputats, un altre dels temes que ha plantejat el cap del Grup parlamentari Socialista és el que fa referència a la Sindicatura de Comptes. Algunes de les coses que ha dit, sobre si el document, si havia de venir o no havia de venir, etcètera, és una cosa que, en tot cas, és una relació que està establerta entre el Parlament i la Sindicatura (Remor de veus.). Ara bé, jo suposo que dispo del mateix document de què deu disposar el senyor Obiols, i sobre la base d'això... (remor de veus) no es preocupin, si cau ho agafarem..., sobre la base d'això, jo afirmo, amb tota rotunditat, i des d'aquesta tribuna, afirmo tres coses. Primera, no hi ha hagut cap cas de mala utilització dels recursos públics, pel que fa referència al pressupost i a l'exercici del 84, que és del que es parla. Segona, no hi ha hagut aplicació de fons a coses que no els correspongués, excepte en el cas de canvi de partides autoritzades. I tercera, com a conseqüència d'això, jo personalment crec --i, com pot comprendre, aquest document me l'he llegit amb tanta atenció com vostè-- que no hi ha base per a cap expedient administratiu a ningú. A ningú. Però, de tota manera, jo li vull afegir una cosa: no és només el Govern de la Generalitat el que té el dret i l'obligació de fer expedients administratius si algú realment ha fet una cosa mal feta, sinó que és la mateixa Sindicatura de Comptes, és a dir, si la Sindicatura de Comptes veu que

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

61

hi ha alguna cosa que realment fuig del que és la normalitat, no que pugui ser més o menys discutit i apreciat, o que pugui haver-hi determinades fallades, coses que es poden corregir, ectètera, sinó que, realment, hi ha hagut una cosa censurable, o castigable, la Sindicatura de Comptes, no només el Govern de la Generalitat, ha d'obrir el corresponent expedient, i no n'ha obert cap.

Ara, a més, jo li vull dir una cosa: vostè ha llegit aquest document, pel que he vist, però no el deu haver llegit tot. Em permetrà..., possiblement per la premsa, com vostè ha dit molt bé, per no allargar-se, per no cansar-nos o perquè no ha tingut temps de fer-ho, vostè el que no ha llegit és la part primera, la introducció, on es fa la valoració global del que ha estat l'actuació de la Generalitat des del punt de vista comptable, des del punt de vista administratiu, ja els ho llegiré jo, i els agrairé la mateixa atenció, molt justificada, amb que han seguit la lectura del senyor Obiols. Sota el títol d'"Avaluació del sistema comptable", avaluació, diu: "Sota aquest punt de vista, la comptabilitat de la Generalitat de Catalunya es desenvolupa amb l'eficàcia suficient per a conèixer i tenir enregistrades correctament totes les operacions que hagin originat un document comptable, i encara que poden existir --i, de fet, existeixen-- criteris d'imputació discutibles, en cap cas alteren el significat pressupostari i, per tant, considerem altament fiable el contingut comptable aquí avaluat". Aquesta és la conclusió: "Considerem altament fiable el contingut comptable aquí avaluat", que és el corresponent al del Pressupost del 84.

Passem a un altre punt: el Pla Quadriennal. El Pla Quadriennal, senyor Obiols, es compleix. No sé si el podrem complir en el futur, ja ho avanço, i m'imagino que al Conseller d'Ensenyament no li agrada que ho digui, però, efectivament, aquest sí que és d'aquells problemes dramàtics de discussió del Pressupost amb els quals ens trobarem d'aquí a tres mesos i, abans, molt especialment vostès del Grup Socialista, en la discussió del pressupost a Madrid.

Competències d'incendis. Jo no sé si és que m'he explicat malament, però les competències d'incendis, efectivament, les tenim, de prevenció i d'extinció, excepte els hidroavions. Jo he de dir que jo he escrit al President del Govern, i és una de les coses que, per cert, va sortir el dia 4 també, abans que hi hagués interès a saber de què havíem parlat, marginalment i incidentalment que Espanya necessita més hidroavions. Però evidentment, d'hidroavions, la Generalitat no en pot comprar, no solament perquè no té diners, sinó per una cosa molt simple que vostès entendran de seguida, perquè si nosaltres tenim un hidroavió, és un hidroavió menys que ens enviaren de fora, allà on hi ha, des d'IRYDA, la Direcció General de Comandament --diguem-ne-- de la lluita contra incendis dels hidroavions. Això ho hem de comprar a través del pressupost espanyol, i aquesta és la petició que jo he fet. Però, per la resta, nosaltres tenim les competències, i --com he dit abans al senyor Barrera-- no volem renunciar a aquestes competències.

Abans també he dit, i ara ho puc ratificar --si trobo el paper, i dispensin-- amb més precisió. Abans també he dit que nosaltres, durant els últims tres anys, que la Generalitat durant els últims tres anys havia replantat més de 10.000 hectàrees de bosc. Concretament, durant els anys 83, 84 i 85, la repoblació directa feta per la Generalitat ha estat de 7.415 hectàrees. Com que veig que es va repetint molt aquestes xifres, que són equivocades i que ens donen una repoblació molt baixa, les repeteixo, per si algú se la vol apuntar: 7.415. I la repoblació subvencionada per la Generalitat ha estat de 3.448. Total, fa 10.863 hectàrees, o sigui que no s'ha baixat sobre aquelles 2.500 a 3.000 que hi havia abans, que era baix, doncs ara se'n fan 3.600, que continua essent baix, que continua essent baix. Però, de tota manera, no s'ha baixat, sinó que s'ha pujat, s'ha pujat sensiblement.

Que el plantejament reformista, senyor Obiols, va fracassar segur, això em sembla que no... (rialles), ho posa ningú en discussió, no? Que és segur també que en aquest fracàs hi ha una responsabilitat de persones de fora de Catalunya i de Catalunya que estaven interessades en aquest tema, seguríssim. I quan vostè diu que nosaltres hi hem de reflexionar, té tota la raó. No calia que ens ho digués, però, de tota manera, estava en el seu dret de dir-nos-ho i està bé que se'ns digui i que se'ns recordi, d'això, no hi ha cap mena de dubte. Nosaltres, òbviament, sabem que això va ser un plantejament ben vist des de Catalunya, almenys, perquè mai les forces polítiques que donen suport al Govern de la Generalitat, em refereixo en aquest cas, concretament, a Convergència i Unió, havien tingut en unes eleccions generals un resultat tan bo com l'actual, però òbviament, el reformisme pretenia una altra cosa, i, en aquest sentit, les observacions que vostè ha fet, no les conseqüències que en treu, de les quals jo, en bona part no hi estaria d'acord, però la crítica en el sentit que assenyala vostè, que hi ha hagut aquest fracàs, vostè, en aquest sentit, té tota la raó.

Presons. Home, aquí sí que no ens pot dir que nosaltres fem mala gestió, perquè si hi ha hagut un exemple clar d'incompetència per part de l'Administració central és en aquest tema de les presons.

Mirin, ja a l'època de la Generalitat provisional es va plantejar aquest tema i se'n va començar a parlar i es van prendre algunes primeres preliminars decisions, i jo personalment recordo d'haver visitat aquell director general de presons que després va ser assassinat --Abad, es deia, concretament--, això devia ser l'any 78, miri si fa temps que el tema s'arrossega. I no es resolia mai. Finalment hi va haver el traspàs, però no el traspàs del que aleshores se'n deia la presó de la Roca --i que jo recomano tothom que l'anomeni pel seu nom oficial, que és la presó de Quatre Camins, ara. I després, durant una pila

de temps, aquesta presó, que havia de fer l'Administració central va estar encallada, durant anys, durant anys, abans fins i tot que es fessin els traspassos, que en realitat són relativament recents. I, fins i tot un cop fets els traspassos, podria portar-los, no les tinc ara, unes declaracions de quan venir aquí el Ministre Ledesma, dient, rotundament: "No, no, no, aquesta presó..., altres coses, però aquesta presó és nostra, és de l'Administració central." Bé, i aquesta presó no ha avançat, en absolut, pel que sigui, de vegades potser per aquests problemes de tipus legal, contenciós administratiu, etcètera, però això no va avançar de cap manera. He de dir que si en algun lloc el Ministeri de Justícia s'ha cobert poc de glòria quant a la seva capacitat de gestió ha estat amb el tema de les presons a Catalunya i d'una manera molt clara amb la presó del Vallès Oriental. Fins que finalment ens van dir: "Home, potser si l'agaféssiu vosaltres..., potser si l'agaféssiu vosaltres, amb una determinada compensació econòmica, potser aleshores... Us hi atreviu?" I nosaltres la vam agafar, vam poder negociar amb l'Ajuntament un canvi --això va ser, si no ho recordo malament, a la tardor de l'any passat--, i des del mes de juliol d'enguany la presó de Quatre Camins s'està construint. Per tant, si en un dels casos en els quals la gestió de la Generalitat ha estat justament --i celebro per tant que hagi tret aquest tema-- més brillant, primer perquè ha estat brillant i segona perquè té el punt de comparança amb una gestió desastrosa de l'Administració central, és en aquest tema de les presons i, concretament, en el tema de la presó del Vallès Oriental.

Pel que fa a la presó, pel que fa a la Model, li diré una cosa: aquest és un dels casos --no n'havíem de parlar, de la Model, però de vegades s'és imprudent, amb segons quines observacions. La Model va ser objecte en algun moment d'alguna actuació molt poc correcta del Ministeri de Justícia. La Model en aquest moment està sensiblement millor del que estava, que no vol dir que estigui bé, és per això que fem presons, ja ho sabem, però que quan a la Model hi havia problemes, hi havia gent del Ministeri de Justícia que se n'alegrés i fes declaracions, dient: "són una colla d'incompetents perquè hi ha hagut això i allò i el de més enllà", i digués: "Potser els les haurem de treure, les presons", allò que diu el Ministre Romero, i que després, al cap de quatre dies, a l'Administració central, allò que està bajo el manto del Ministerio li matessin un policia dintre de la presó de Màlaga, què havíem d'haver fet, nosaltres, dir que eren una colla d'incompetents, el Ministre i el Director General, i tots plegats? Aquest és tipus de cosa..., i vostè diu que no hi ha d'haver enfrontaments, és clar que no n'hi ha d'haver!, però per començar no s'han de fer aquest tipus de coses que es fan, que van des d'aquestes propostes del Ministre Romero, que van contra l'esperit autonòmic, o des d'aquests plantejaments que es feien des de la Direcció General de Presons i des del Ministeri de Justícia.

Per tant --repeteixo--, presons? Doncs, mirin, crec que podem discutir tant com vulguin, poden fer el que vulguin. Pensen que és un tema en el qual la posició de la Generalitat és especialment forta.

El senyor Obiols ha parlat també del pacte cultural. El pacte cultural no és cert que el pacte cultural no funcioni, funciona almenys de la manera següent, és a dir, funciona tal com estava previst que havia de funcionar, amb un problema, i és que la seva dotació pressupostària --però tornem a ser al mateix de sempre, això, si un cas, ens ho planteja d'aquí a dos mesos-- és molt i molt insuficient, òbviament.

Ara, a part d'això, el que hi ha és el conjunt, el plenari de les institucions signants, recordin: la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, les Diputacions de Barcelona, Girona, Lleida, la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis; aquest plenari es reuneixen amb regularitat i els temes que s'hi han tractat i que s'impulsen són els següents:

Primer, la realització del llibre blanc, que, a més, s'ha encarregat a una institució que em sembla que mereix la confiança política, no solament tècnica, sinó política de tothom, que és la Fundació Jaume Bofill. La primera part d'aquest estudi estarà acabada d'aquí a molt poc, i aleshores ve la segona part que és fer l'òptim, el mapa òptim dels equipaments culturals. En el camp de la normalització lingüística s'ha treballat en el sentit de mancomunar esforços entre totes les institucions; he de dir que hi ha tota una pila d'ajuntaments que han tingut sempre i que tenen ara d'una manera especial una actitud i una actuació molt positives en aquest camp de la normalització lingüística.

En el tema dels museus de Catalunya el plenari ha tingut coneixement i ha pres en consideració l'Avantprojecte de Llei de Museus que està preparant el Departament de Cultura. Pel que fa referència al Museu d'Art Contemporani, el Departament de Cultura i l'Ajuntament de Barcelona han acordat un calendari que comença l'any 86 i que acaba l'any 89 per tal que sigui inaugurat, l'any 89, aquest Museu. Abans que acabi l'any han de signar-se els estatuts del consorci que regirà el Museu i ha d'estar preparat el projecte del Museu, i concretament l'any 87 començaran les inversions; cada institució, Ajuntament i Generalitat, hi destinaran 100 milions de pessetes destinats a la constitució del fons d'art. El 88 i 89 a més de mantenir-se aquesta quantitat, s'invertiran 200 milions anyals per a construcció, i, finalment, hi ha tot l'esforç que espero que finalment arribi a una conclusió per tal de constituir un consorci entre la Generalitat, la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona i l'Institut d'Estudis Catalans pel que fa a l'administració de la Biblioteca de Catalunya. Per cert, aquests són uns altres exemples clars que posen de manifest que no és cert que no hi hagi co laboració institucional.

Senyor Obiols, estem tots d'acord que convé molt que no hi hagi crispació en el país. Jo, francament, li he de dir que, excepte entre alguns polítics, de crispació, en el país no n'hi ha. Jo veig que, de tant en tant, amb una certa periodicitat doncs sembla que hi hagi interès a dir que hi ha molta crispació, i que estem diguem-ne a la boca mateix d'un volcà, i no hi estem, jo crec sincerament que no hi estem. De vegades dóna la sensació que ara convé dir que estem crispats, ara que estem descrispats (rialles), ara que no ens podem veure, ara que ens estimem molt. Jo, això, a mi m'arriba a sorprendre, perquè a més, tot això es tradueix --he de dir-ho-- en situacions en les quals jo no modifico gens la meua manera d'actuar. Ara sembla --i me n'alegro molt-- que estem en un moment en què tots ens volem descrispar. Magnífic!, però jo vull recordar que jo no he posat mai anuncis des de les institucions per organitzar manifestacions contra cap institució, ni s'han posat anuncis per fer manifestacions contra la Generalitat --això s'ha fet. Jo s'ha baixat a la plaça a confraternitzar amb els que cridaven contra el President de la Generalitat, jo, això, no ho he fet mai.

I jo no he dit mai, quan alguna institució, petita o grossa, alguna institució no Convergent ni d'Esquerra Republicana, ni d'Unió, evidentment, han anat a Madrid a reclamar diners. Jo no he dit, aquest, el president d'aquesta institució va a Madrid i es comporta com un nen consentit que va a demanar diners per poder passar millor el cap de setmana. Això no ho he dit mai. I com això, tantes i tantes altres coses.

I dic això perquè les coses s'han de dir, i s'han de dir amb claredat i amb calma i amb tranquil·litat, amb allò que en diem tranquil·litat i serenor, però s'han de dir, perquè és la manera d'entendre'ns. Per tant, vostès poden estar segurs que tindran no una actitud nova, sinó l'actitud de sempre, per part del President de la Generalitat pel que fa referència a aquest clima de descrispació, que, òbviament, doncs de vegades un pot cometre errors, una institució, una persona, òbviament que sí, que en un moment hi pot haver, en fi, una actitud, no exactament la que hauria de ser, això passa sempre, a tot

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre 1986

45

arreu, però com a fet fonamental sí que vull que quedi clar que hi ha hagut sempre, perquè a més en tenim absoluta necessitat, no solament per filosofia i per actitud personal, sinó per necessitat, aquesta voluntat de descripció, poden comptar-hi amb tota seguretat.

Segurament, senyor Obiols, em descuido coses. Vostè, amb tota llibertat, després reclami-me-les, recordi-me-les. Únicament em sembla recordar que vostè ha parlat, amb tota certesa, del pacte institucional, de la conveniència, oi?, d'un pacte institucional. Jo li he dit abans que, d'acords i de convenis institucionals, en tenim molts, i estic segur que en tindrem més en el futur, no solament amb diputacions, com he dit abans, sinó amb ajuntaments, i no únicament amb l'Ajuntament de Barcelona. Ara mateix n'acabem de signar un amb els Ajuntaments de Sabadell i Terrassa, amb la Mancomunitat de Sabadell i Terrassa, i com aquests tant d'altres. I el nostre desig és --per exemple amb l'Ajuntament de Barcelona-- poder enfocar encarar, i espero que el tema dels Jocs Olímpics hi ajudarà a algun dels temes grossos que la ciutat té plantejats com és l'aeroport, com és el port, com és la mateixa Fira.

Pel que fa a les diputacions, vostès ja saben que nosaltres les volem reduir, això no ho hem amagat mai. Nosaltres, si haguéssim pogut les hauríem suprimides; no les podem suprimir, la Constitució, el Tribunal Constitucional les empara, i el que farem serà, respectant-les en això i fins i tot també respectant, doncs, una certa sensibilitat popular que hi ha respecte determinats aspectes de les diputacions, que hi és, i que no hauríem fet bé de no tenir en compte, però, de tota manera, nosaltres ho volem reduir, això està clar. Per tant, segons quins pactes polítics amb les diputacions òbviamment, és lògic, que no els fem, o que els fem tan poc com puguem.

La Corporació Metropolitana, senyor Obiols, nosaltres, en un intent d'acostar-nos a algun dels plantejaments que ells --no sé qui ha estat que abans ens ho ha criticat--, que havíem canviat... sí, sí, hem canviat coses del nostre plantejament sobre organització territorial, però les hem canviades perquè volíem acostar-nos a alguns dels plantejaments que ens feien els altres partits polítics i que per això fa mesos que teníem això, aquest projecte, a la ponència conjunta. I en aquest sentit també hem introduït modificacions per acostar-nos una mica, almenys, tant com puguem, a les posicions de vostès, dels socialistes, però vostès saben que nosaltres la Corporació Metropolitana la volem suprimir, per tant, és lògic que segons quins pactes polítics amb la Corporació Metropolitana són difícils de fer.

Ara bé, evidentment, segueix havent-hi possibilitat de fer pactes institucionals amb molta gent, evidentment amb molts ajuntaments i, òbviamment, d'una manera molt especial amb l'Ajuntament de Barcelona i amb les diputacions... Parlem-ne, per tant, sempre que calgui. Jo només vull que quedi clara ara una cosa, sempre que es faci un pacte institucional, i és la primacia de la Generalitat. La Generalitat, per voluntat política --n'estic segur-- de totes les forces aquí representades i perquè ho diu l'Estatut, és el màxim òrgan de govern i de representació de Catalunya. I, per tant, això ha de quedar reflectit d'una manera clara en qualsevol pacte institucional. També aquella idea que s'ha introduït en alguns allò de "tant tens, tant vals", "escolta, la Generalitat quant hi posa? Perquè segons el que hi posi donarem més llocs o menys llocs al consell..." No, escolti, la Generalitat, encara que no hi posi ni cinc, si hi és per segons quines coses té la primacia.

És evident que la Generalitat per més primacia que tingui no es pot ficar en coses que siguin, per exemple, de competència municipal, o que afecti o fereixin o vulnerin l'autonomia municipal, posem per cas, o l'autonomia de les diputacions en allò que després d'aquesta llei, i si tot va com nosaltres voldríem, en quedi de les diputacions que, evidentment, seguiran essent unes institucions importants. Hi ha uns límits absolutament infranquejables, això és cert, però allò que es posa en comú, allò que es pot posar en comú --perquè es pot posar en comú--, en allò, la Generalitat té una actitud que ha de ser de respecte, que s'ha de pactar, tot el que vostès vulguin, que no hi pot haver una actitud barroera per part de la Generalitat, però, en tot cas, la primacia política és de la Generalitat, i estic segur que ningú de vostès em sabria donar arguments perquè no hagi de ser així.

I en el terreny dels símbols és exactament igual. Jo, el que no vull --de cap manera, no vull, i estic segur que tots vostès ho comprendran-- és que sigui veritat allò que una vegada va posar un ninotaire, un acudit gràfic, que

deia el següent --es tractava d'una festa, del que fos, no ho sé. Hi havia una banderola, i deia, més o menys deia: "Això ha estat fet per la Generalitat, per tal ajuntament, per tal diputació, per tal caixa, per tal associació de veïns, per l'òmnium Cultural, i amb el patrocini de la Coca Cola." (Rialles.) No riguin, l'acudit era aquest, però l'esperit que designa, que reflecteix, aquest acudit és molt exacte: la Generalitat o és la Generalitat, o no té pacte cultural ni institucional ni de cap tipus amb ningú, això queda clar. Ara, dit això, és a dir, rebutjat el totum revolutum, tot el que vulguin, parlem-ne de tots els pactes institucionals que vulguin, que n'hem fet una pila i alguns els he llegit abans, molt importants. Aquest matí n'ha sortit un altre quan parlàvem de la radioactivitat, tot el que vulguin, però aquest principi, aquest principi polític de respecte de la primacia de la Generalitat ha de quedar absolutament salvaguardat. L'he defensat ara, el vaig defensar, el defensava el desembre i el gener, el desembre del 79 i el gener del 80, quan els meus pronòstics eren el que els deia, i el defensava fa molts i molts, i moltíssims anys que el defenso, no hi renunciaré ara, evidentment, per fer un pacte més o un pacte menys. Pacte, sí, però bons pactes, que vol dir pactes que responguin al que volem que sigui l'estructura política de Catalunya.

Res més, senyor Obiols, estic a la seva disposició si en alguna cosa considera que he de complementar la meva informació.

El Sr. PRESIDENT: L'I lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir? (Pausa.) L'I lustre senyor Raimon Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies. Efectivament, jo he plantejat sis qüestions de l'orientació política general i, la veritat, és que tots hem pogut constatar que no he reeixit a suscitar la discussió política sobre aquestes qüestions de política general. S'han enumerat una sèrie de problemàtiques, de problemes concrets, jo hi faré esment, però, de tota manera, vull insistir, puix que estem en un debat d'orientació política general, el lògic és que parlem de l'orientació política general del Consell Executiu, el que ens sembla a nosaltres que no va bé i les alternatives que nosaltres proposem. Molt concisament les recordaré. Les he enumerat en la meua intervenció a fi de facilitar la presa de notes i un debat ordenat, les torno a enumerar.

Primer punt: tenir un diagnòstic correcte sobre el moment polític, gairebé diria el moment històric, perquè es prolongarà durant un escenari bastant llarg d'anys, de la relació entre Catalunya i l'actual Govern de l'Estat. Saber exactament què és aquest Govern, què representa, quins problemes té, entre ells el problema del finançament de les comunitats autònomes, al qual faré a l'usió en aquest moment i formularé una vegada més la nostra posició, però tot advertint que estem discutint l'orientació política del Consell Executiu i no l'orientació política del Govern de Madrid, i, per tant, el que caldria discutir és com, de quina manera, a través de quins procediments, amb quins plantejaments, el Consell Executiu --que ha comptat, a través de la Comissió Mixta, amb el suport de totes les forces polítiques catalanes-- pot reeixir en un procés de negociació que tots hem estat d'acord a considerar que era un procés de negociació complex i difícil.

Hi ha tres problemes que incideixen sobre l'establiment d'una revisió del sistema de finançament. Els coneixen vostès i els hem d'assumir des d'una òptica de responsabilitat, i de responsabilitat d'Estat.

Primer, cal tenir una noció clara de tempo històric. Vostè ens ha parlat d'un 11% de participació en la despesa pública de les comunitats autònomes. Aquesta xifra no és exacta, si descomptem els pressupostos de la seguretat social, avui els Pressupostos Generals de l'Estat tenen un 15% destinat a les comunitats autònomes, no un 11%. I això s'ha aconseguit, aquest 15% s'ha aconseguit en un període de temps relativament ràpid, sobretot si tenim en compte que la matriu de la qual se sortia era la matriu de l'Estat absolutament i totalment centralitzat. Ben entès que aquest no és el nostre objectiu, que cal anar més enllà, que cal arribar, per exemple, i em sembla que en aquests tipus de plantejaments hi ha un consens bastant general, al més ràpidament possible a una situació en la qual el percentatge de participació de les comunitats autònomes i de les corporacions locals representi el 25, el 25% i el 50% sigui de la competència de l'Administració central. Com arribar-hi? I aquí hi ha un segon i un tercer problema, que és el problema d'unes relacions intracomunitàries que no poden ser dutes pel camí del greuge comparatiu, de la confrontació, de la reivindicació permanent, dels uns envers els altres, sinó que cal donar l'exemple des de Catalunya d'una actitud que tingui una visió global del problema. I després hi ha un tercer aspecte de la qüestió, que vostès coneixen tan bé com jo, que se'n diu a escala internacional "crisi fiscal de l'Estat", que se'n diu dèficit públic, que se'n diu recursos limitats, que se'n diu, per tant, dificultats no pels recursos de les comunitats autònomes, sinó pels mateixos recursos de l'Estat i de les corporacions locals. Totes les administracions tenen problemes de diners perquè el diner és un bé escàs, i, per tant, cal treballar en aquest context.

El que nosaltres diem és que la línia que s'ha seguit de negociació política general no ha estat la més hàbil, la més adequada, perquè parteix d'un diagnòstic equivocat i d'una col·locació equivocada en relació amb un govern que té quatre anys per davant i que en pot tenir més, que, per tant, és aquest interlocutor amb el qual cal comptar i amb el qual el President deia "No hi vull confrontació perquè en la confrontació són sempre els forts que s'imposen sobre els febles." I això ho he sentit a gairebé tots els consellers en privat, però després la confrontació es produeix. Després el llenguatge que s'utilitza ja no és el llenguatge de la confrontació, és el llenguatge de la crispació, siguem seriosos. Vostè ha parlat en termes irònics de la qüestió de la crispació a Catalunya. Senyor President, permeti'm que li torni a llegir el que diuen els membres del seu Consell Executiu, el que escriuen els membres del seu Consell Executiu, perquè si això no és la invocació a la crispació més total i més absoluta, aleshores és que no sabem exactament què és el que vostès diuen i què és el que vostès fan i potser tampoc ho saben vostès.

Un membre del seu Consell Executiu diu, fa molt poques setmanes: "Hem tornat a una situació molt semblant a la que teníem abans de l'Estatut d'Autonomia." No és possible dir aquestes coses. Que "només ens queda un escenari on se celebren rituals", que vostès estan celebrant rituals i comèdies, però que no tenen absolutament res darrere perquè l'essència de l'autonomia política ha desaparegut. Que en aquests moments, si s'adrecen als ciutadans de Catalunya fa la impressió que en l'Estat espanyol l'únic poble que té autonomia política és Euskadi. Si això no és invocar a la crispació, aleshores jo ja no sé on sóc, francament. (Remor de veus.) No valen les

frases, no valen les ironies sobre aquesta qüestió. El que cal és una modificació de plantejament i una modificació de llenguatge.

Llenguatge que s'expressa d'una manera constant i reiterada sobre terrenys que són terrenys inconcrets, els terrenys de la suspicàcia, de la suposició, de la rumorologia, del que diuen uns funcionaris del Ministeri de Justícia, que critiquen el que es fa en el tema de les presons a Catalunya, però qui ho diu ja no és un funcionari de la Conselleria de Justícia, sinó que és el President de la Generalitat des de la tribuna del Parlament de Catalunya. O el que diu el senyor Romero, però no ho ha dit el senyor Romero, això. On ha demanat el retorn de competències? Concretament, textualment.

No es pot invocar constantment el fantasma de la involució antiautònoma, de l'agressió contra Catalunya i després dir que no es preconitza una política de crispació, de confrontació perquè, de fet, el resultat concret és aquest, i ho hem vist, per exemple, aquest darrer Onze de Setembre. Ho hem vist, i seria absurd que ens tanquéssim a aquesta realitat, ben entès que jo comparteixo moltes de les coses que el President ha dit en relació que no hi ha una crispació explícita en el si de la societat catalana. No, és cert, però sorgeixen sectors minoritaris molt radicalitzats, amb plantejaments que abonen una línia de confrontació violenta i aquesta és una dada de la realitat concreta enfront de la qual cal reaccionar. I cal reaccionar imprimint una nova orientació a la política de l'autonomia catalana, a la política de la Generalitat, perquè si es continua amb la política actual, l'espita, la fugida cap a aquest tipus de confrontació, cap a aquest tipus de radicalització --que ens afecta a tots-- s'anirà produint irreversiblement, i suposo que cap de nosaltres vol arribar a la situació tràgica de conflicte, de violència, de terror, d'assassinats, d'incògnites polítiques que es planteja en l'altra gran nacionalitat històrica de l'Estat, que és el País Basc.

cinta núm. 35

Hem de reprendre una situació que doni resposta concreta a aquests problemes que estan plantejats. I, ben entès, des de la perspectiva de reiterar, un any i un altre any, en els debats i en la pràctica política quotidiana, que l'esquema és: "Hi ha una gent que no ens entén, que ens és hostil, que ens retalla, que ens asfixia, i nosaltres tractem de tirar com sigui endavant", no és un esquema que serveixi per resoldre un problema que és comú: a Catalunya, com a nacionalitat, i al conjunt de l'Estat com a Estat democràtic que avança en la seva reforma democràtica i autonòmica. Cal aquí un pacte, un pacte que s'articuli sobre la base de la no agressió partidista, del diàleg, que serà un diàleg dur i difícil, perquè les inèrcies centralistes hi són, però que només es podrà desbloquejar i assolir resultats sobre la base d'una relació nova, d'una relació diferent entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, el Govern de Madrid.

Em sembla que és sensat, dir aquestes coses. Vostès em poden dir que hi ha dificultats: sens dubte. Jo afegiria "dificultats a banda i banda", són explícit, pel que fa a les actituds del Consell Executiu en aquests moments, però cal vèncer, és imprescindible vèncer aquestes dificultats si, realment, no ens volem trobar en un escenari, a mitjà termini, que sigui un escenari molt poc agradable, que sigui un escenari lamentable. I jo he afirmat aquí la meua convicció --que sé que és compartida--, que en una acció de govern iniciada l'any 82 a Madrid, s'han vençut una sèrie de reptes.

El President ens parlava ahir de la situació econòmica de Catalunya; no és fortuïta ni depèn d'un canvi de conjuntura internacional; s'ha fet una política d'ajustament econòmic que ha donat resultats, que ha afavorit la indústria i les empreses a Catalunya; hi ha hagut una renovació d'inversió, també d'inversió pública --cal recordar, per exemple, els centenars de milers de milions de pessetes d'inversió de l'Estat per redreçar la situació de SEAT, per exemple--, m'hauria agradat que també aquest tipus de valoracions es fessin des del Consell Executiu de la Generalitat i, per tant, jo estic satisfet que s'hagi fet aquesta valoració que s'ha assolit un bon resultat en un repte fonamental, que era redreçar una situació econòmica molt negativa. La modernització de la societat, no sols a Catalunya, sinó en el conjunt de l'Estat, avança impetuósament, la democràcia està consolidada. Qui recorda, avui, la situació de l'octubre del 82, quan tothom encara estava parlant de possibilitats d'involució, de temptatives de cop d'Estat que s'havien produït poques setmanes abans de la celebració d'eleccions generals del 82?

Aquests reptes estan assolits, i jo diria "irreversiblement assolits", resta un repte fonamental que, és cert, no està resolt, i l'hem d'ajudar a resoldre nosaltres, amb la nostra política, i fonamentalment, la Generalitat i el seu Govern, que és arribar a un tipus de relació d'articulació de desenvolupament que redistribueixi poder dintre l'Estat, d'una forma sensata, d'una forma eficient, d'una forma autonòmica, i que permeti ubicar, d'una manera sensata, serena, constructiva, les relacions entre Catalunya --com a nació-- i el conjunt de l'Estat, dins de l'esquema de la Constitució i de l'Estatut, que és el nostre esquema. I suposo que també és --em consta-- l'esquema dels grups que estan en la majoria de Convergència i Unió.

El que jo plantejava és que cal un canvi d'actituds, purament i simplement, i m'agradaria saber, més enllà de les recriminacions, i de dir: "Oh, sí, nosaltres ja ho voldríem, però és que, miri què ens fan aquí i miri què ens fan allà", si hi ha realment la voluntat de reflexionar, de fer balanç polític del que han significat aquestes darreres etapes des del punt de vista del compte de resultats, i veure si cal emprendre o no cal emprendre una

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

51

nova via a la qual nosaltres hem ofert en moltes ocasions una voluntat de participació i de corresponsabilització.

He plantejat, en segon terme, una qüestió que tampoc ha estat a l'udida aquí, en la rèplica del President, que és el caràcter que pren, des del punt de vista de la participació de les forces que no estan en el Consell Executiu, la Generalitat. La Generalitat és de tots o no? Nosaltres som Generalitat o no? En les coses concretes de cada dia, apareix, des de la pràctica del Consell Executiu, i des de la percepció que en treuen els ciutadans, que vostès són la Generalitat i que nosaltres estem fora de la Generalitat. No hi ha res més destructiu, més antinacional, més absolutament negatiu des de la perspectiva de futur del país, que crear aquesta situació, i cal fer els gestos concrets per destruir aquesta imatge, i aquests gestos són la participació --en condicions de dignitat-- de les forces de l'oposició --totes-- en l'esquema institucional de la Generalitat, en condicions de dignitat, i la primacia d'un Parlament en què totes les forces polítiques que hi són representades fins ara han constatat, objectivament, concretament, que és minusvalorat, menystingut i que funciona d'una manera arterioscleròtica, jo vull recordar, simplement, una dada: hi ha hagut una remodelació, un canvi, en el Consell Executiu. Hem fet, com ens pertoca, com és la nostra obligació, una interpe lació per conèixer les causes d'aquest canvi. Aquest canvi es va produir el mes d'abril --fa sis mesos--, en el mateix moment que es va produir aquest canvi, nosaltres vam presentar una interpe lació en aquesta Cambra. Ha passat mig any, i aquesta interpe lació encara no ha estat vista en el Ple d'aquest Parlament.

Volen un exemple més brutal de la profunda veritat del que estem dient i clamant tots, reiteradament, que, per enfortir l'autonomia de Catalunya cal un Parlament que tingui plena vigència, que s'adeqüi realment als problemes quotidians i als grans problemes permanents de la nostra societat? I, com, fins a quin punt, vostès no volen això! Jo crec perfectament el President quan diu: "Jo no tinc por, de presentar-me en aquesta Cambra". Naturalment! Qui hauria de tenir por? No ens mengem ningú! (Rialles.) Discutim francament de les coses, no és una qüestió de tenir por, senyor Pujol, senyor President, és una qüestió de tenir clar que hi ha una peça bàsica de la institució nacional de Catalunya, que és la Generalitat, i que aquesta peça bàsica és el Parlament de Catalunya, i que ha de tenir tota la seva primacia, perquè expressa la voluntat democràtica del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I menystenir, minusvalorar, marginar, deturar, paraitzar aquesta institució és un greuge que es fa a Catalunya i a tots els seus ciutadans. I he parlat, també, si em permet amb una certa benevolença, senyor President, perquè les rèpliques del President de la Generalitat han estat molt dilatades en el temps... No és això?

I que recapituli també molt ràpidament algunes qüestions que no han estat respostes: la qüestió de la presència dels treballadors dins de l'esquema i les orientacions de l'autogovern català i dins de les institucions de la Generalitat, la marginació total, pràcticament, que es produeix. En l'esquema --que a mi no m'agrada, de comparacions amb les altres comunitats autònomes de tot l'Estat, si hi ha una comunitat que té un nivell de participació del sindicalisme més baix, és la nostra institució, és la Generalitat. És absolutament... (L'I. Sr. Obiols fa un gest amb la mà que provoca la caiguda del got que hi ha damunt la tribuna. L'I. Sr. Obiols l'entoma en l'aire.) Tinc rapidesa de reflexos. (Remor de veus i rialles.)... és una situació radicalment contradictòria amb el que és la realitat de Catalunya, amb el que és la seva composició social i cultural, amb el que ha estat el r Hle històric dels treballadors i del sindicalisme democràtic de Catalunya, per reconquerir la democràcia i reconquerir l'autonomia, cal una rectificació, senyor

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

12

President, en aquest terreny. Cal una rectificació en tots els altres que li he anomenat, per fer de nou una Generalitat que no s'identifiqui amb un home o amb un partit, sinó que sigui realment la institució que ens aplegui a tots plegats. I, amb això, li recordo unes frases --que vostè no ha volgut comentar, jo no cometré la indelicadesa de demanar-li'n un comentari-- del President del seu propi partit on referma clarament aquesta voluntat que, per recuperar força, a Catalunya cal emprendre aquest nou camí, i que la continuïtat del camí actual --per utilitzar també una expressió del President de Convergència Democràtica-- ens portaria de victòria en victòria fins a la derrota final. (Remor de veus.) Són paraules textuais del senyor Ramon Trias Fargas.

He parlat, en fi, de compromisos constructius, i vulguin creure que, pel que fa, per exemple, a la primera pedra de toc, que és la Llei d'Organització Territorial i Règim Local, les quatre lleis en què ara s'ha subdividit, nosaltres adoptarem, i estem adoptant una actitud dialogant, de concessions, per fer possible un acord, però també volem que hi hagi canvis per part de la majoria, per tal que ens puguem trobar a mig camí i trobar una solució pactada, que sigui raonable i que pugui ser acceptada per tots, no exactament del gust de tots, perquè el resultat de tota negociació és exactament aquest, però quelcom que no signifiqui ser vist, no per nosaltres, sinó per sectors molt importants de l'opinió pública, com una iniciativa que busca profits partidistes, que busca confrontació d'institucions, que busca una concepció de la institucionalització comarcal i la seva representació política, més amb el criteri de dir: "Totes les comarques, tots els consells comarcals amb majoria de Convergència, i l'oposició que quedi marginada." Perquè això no és una manera seriosa de fer les coses. I, si hi ha quelcom que, des del punt de vista del desenvolupament territorial de Catalunya, hi cal donar suport, des d'una via de racionalitat, en la qual podem coincidir plenament dretes i centre i esquerra, o esquerres de Catalunya, és que el teixit que vertebrava el procés de modernització, de creixement, de desenvolupament, en tots els terrenys: econòmic, social, cultural, territorial, a Catalunya és el teixit de ciutats, ciutats de Catalunya. El teixit de caps de comarca que han tirat endavant durant aquests darrers anys processos impetuosos de modernització, de construcció de models econòmics, territorials, culturals, que impulsen tot el conjunt de la realitat de Catalunya i les seves comarques.

El que no es pot fer és anar contra aquesta realitat, perquè anar contra aquesta realitat és anar contra el desenvolupament econòmic, territorial, cultural del nostre país. I jo vull expressar aquí la meua confiança, la meua esperança que un diàleg serà i responsable per a tots plegats ens pugui portar a un resultat de coincidència en aquest to, en aquesta qüestió. Però, sobre posicions mútues de flexibilitat, cosa que em sembla imperiosa en el moment actual.

Primacia de la Generalitat en qualsevol pacte institucional? Absolutament fora de qüestió! No caldria sinó que nosaltres no fóssim els primers partidaris d'una màxima primacia de la institució de tots els catalans, en qualsevol tipus de pacte o d'acord d'aquesta naturalesa! Jo no crec que el paper de la Generalitat hagi de ser el paper de partenaire amb la Coca-cola. No caldria sinó arribar a aquesta situació! El que sí que crec és que cal sumar esforços, no restar-los ni dividir-los, i la voluntat, més enllà de les diferències polítiques o diferències de partit, per sumar esforços, hi són.

I vostè diu, per exemple, que el que era el primer banc de proves d'aquesta política, que és l'acord cultural, tira endavant. Lamentablement, no puc més que desmentir-ho, perquè els pressupostos del 86 --vostè, ja sé que m'abocarà de nou que hi ha unes prioritats i que donem uns pressupostos encara que siguin sobre recursos limitats-- van molt radicalment en contra del

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

52

desplegament dels objectius fixats en el pacte cultural. I, per tant, no puc sinó constatar que es tracta de parar, de deturar un pacte que, de vegades, és presentat com una relliscada, com un error polític per part del Consell Executiu, i no ho és, sincerament, des de la nostra òptica. No ho és! És l'element bàsic i fonamental per demostrar a l'opinió pública de Catalunya que podem co laborar, cooperar, per tirar endavant una política de redreçament de les infraestructures culturals, de la creació cultural, del consum cultural a Catalunya.

I ara anem, si m'ho permeten, als comentaris, molt ràpidament, que ha avançat el senyor Pujol, que no han fet gaire referència al plantejament de política general que jo li feia, però com que és molt afeccionat a parlar de temes concrets, i jo no vull defugir el comentari sobre temes concrets, faré l'enumeració d'aquests aspectes --alguns anecdòtics, i altres realment d'importància considerable-- que ha comentat el President en la seva rèplica.

En relació amb la co laboració amb els ajuntaments, no és cert que les coses vagin bé. Preguntin-ho a tots i a cada un dels alcaldes del país, si donen la versió fidedigna del que pensen, els diran que no, que no hi ha un marc de co laboració eficient. Per descomptat, no hi és amb l'Ajuntament de Barcelona. Vostè, senyor President, ha dit que sí, que hi ha coses, però jo li vull recordar alguns aspectes importants, per exemple.

Polisportius i piscines de la ciutat de Barcelona: no s'ha arribat a signar el conveni; els de l'Espanya Industrial, que va fer l'Ajuntament de Barcelona, el de Gràcia i el de Nou Barris, el supleix en aquests moments la Diputació.

Cinturons: el II Cinturó i el Cinturó Litoral, elements indispensables dins d'una política de millora de les infraestructures del país, en una òptica que és una òptica de relançament econòmic, han estat traspassats a la Generalitat. No s'ha fet absolutament res en aquest terreny.

Escoles: ben cert, s'han fet amb conveni cinc escoles, l'any 86, i se'n preveuen cinc per a l'any 87, a Barcelona. El finançament ha corregut íntegrament a càrrec de l'Ajuntament. No em sembla malament! Però crec que cal avançar en convenis i en acords que impliquin també una política d'assignació territorial dels recursos de la Generalitat, del Consell de la Generalitat, que no separi, que no deixi de banda el que és la realitat més punyent, de desigualtat,

, de misèria social, de manca d'infraestructures de sanitat, d'educació, de cultura, de serveis assistencials, que és tota l'àrea d'aquesta Corporació Metropolitana de Barcelona que vostès es volen carregar, que és on s'acumulen les bosses de pobresa notables, punyents, dramàtiques, que encara existeixen en el nostre país.

Per tant, no és cert que aquesta co laboració tiri endavant, senyor President. Nosaltres ho desitjaríem. Té proves més que suficients que des dels nostres ajuntaments, i molt especialment des de l'Ajuntament de Barcelona, es vol aquesta co laboració, però cal que aquesta co laboració avanci en la participació dels uns i dels altres i no amb simples actes formals que no impliquen co laboració pràctica i una relació objectiva en les tasques a realitzar.

Jocs Olímpics. Ha funcionat la co laboració? Jo vull dir en aquests moments que cal parlar poc dels Jocs Olímpics, perquè estem en portes del 17 d'octubre i, per tant, cal dir que hi ha hagut co laboració. Hi ha hagut co laboració, doncs, ho afirmo, en aquesta conjuntura concreta en la qual estem situats. I vull afegir que ha estat l'exemple que posa més paradigmàticament al davant de tots vostès el que nosaltres creiem que cal fer a Catalunya, la co laboració de tots, l'empenta de tots, no sols de l'Ajuntament de Barcelona i de la Generalitat, sinó de tota la societat, de totes les forces polítiques i sindicals, del món empresarial, una participació també de la realitat concreta de l'Estat, de la Corona, etcètera. Aquesta és la línia per al redreçament de Catalunya, sens dubte; és el petit exemple o el gran exemple, el paradigma del tipus de política que nosaltres demanem que es faci des del Consell Executiu de la Generalitat, encara que nosaltres no hi siguem. El dia que hi siguem la farem, però mentrestant els demanem a vostès que facin això pel bé de Catalunya, que no perdem el temps, perquè sobre la base de perdre el temps i de dir com de dolents són els uns i les bromes pesades que ens fan els altres, els objectius concrets, les realitzacions concretes, les reivindicacions concretes no s'assoleixen, i allò que judicà finalment el bon resultat o el mal resultat d'una política són els seus resultats concrets i no els discursos més o menys brillants que es puguin fer en un moment determinat.

Sindicatura de Comptes. Senyor President, ha parlat en cap moment d'expedients, de malversacions, de fets censurables o d'expedients? Jo m'he limitat simplement a llegir literalment les resolucions de la Sindicatura de Comptes, no caldria si no! A què ve parlar de totes aquestes coses i dir: "no, no, tot va bé, perquè no hi ha hagut ni expedients, ni malversacions, ni fets censurables, ni res de tot això". És que no plantejàvem això, plantejàvem qüestions d'eficiència, de rigor administratiu i financer, que són els que es posen en manifest en el document de la Sindicatura de Comptes, i espero que es desenvoluparan, i ens interessarà, per descomptat, conèixer-ho àmpliament en el document que vostès no han volgut que arribés encara al Parlament de Catalunya.

Repoblació forestal. Aquí passa una cosa molt curiosa, perquè jo he llegit unes dades i el President n'ha llegit unes altres, i aquí tinc, per exemple, una revista de la Unió de Pagesos que explica la situació, on hi ha les dades que ha llegit el President, publicades molt gentilment per la revista, dient: "a prec de la Conselleria d'Agricultura se'ns demanen aquestes dades", però perquè n'havien publicat unes altres que eren les que jo he llegit i que diu --i ens consta, perquè també ho tenim, que eren estadístiques que portaven la capçalera de la Direcció General del Medi Rural de la mateixa

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

55

Conselleria. És a dir, que la situació actual és que la Direcció General del Medi Rural de la mateixa Conselleria, la Conselleria d'Agricultura, ha donat a conèixer en etapes diferents estadístiques sobre superfície repoblada a Catalunya que són molt àmpliament divergents, l'únic que puc fer, senyor President, és demanar-li, o al Conseller, que enviï al Parlament les dades fidedignes d'una manera definitiva per evitar discussions absurdes entre nosaltres. És una prova més d'una certa manca de rigor en la gestió de les Conselleries de Convergència i Unió, i m'excusaran --ho demano ben sincerament-- que m'hagi estès abusant de la seva bona voluntat i bona confiança en la meua rèplica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President vol tornar a intervenir? (Pausa.) El Molt Honorable senyor Jordi Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, vaig a intentar contestar la intervenció del senyor Obiols, també potser amb un punt de dificultat, perquè entenc que ell ha fet, i em sembla que ha estat molt legítim i lògic, i em sembla que positiu, un discurs ara que a mi m'ha semblat més destinat a fixar una posició política, que no pas altra cosa, el qual --repeteixo--, em sembla que era lògic que ho fes i molt legítim, però que em fa les respostes, en certs aspectes, una mica més difícils.

De tota manera, agafant alguns dels punts que ha dit, perquè ell diu: "és que a vostè sempre li agrada agafar-se als punts concrets", és que jo m'he agafat als punts que vostè ha plantejat, l'únic que he fet és que quan vostè ha dit tal cosa, i ha dit alguna cosa així de passada, jo, l'únic que passa és que jo no la deixo passar de passada, perquè, és clar, això cau, diu: "les presons, molt malament", què, molt malament! Parlem-ne de les presons, no de passada. "Escolti, tal altra cosa, de passada", no, de passada no, aturem-nos-hi, perquè en realitat jo crec sincerament que el Govern de la Generalitat hi surt guanyant si de les coses se'n parlen a fons que no pas si se'n parla així per sobre.

Per exemple, vostè sosté --i no sé si és un tema que valgui molt la pena que ara entrem en una discussió, però sí que de tota manera ho vull fer notar--, quan vostè diu que no, que en realitat l'Estat de les autonomies rep molt més percentatge del que jo dic, de l'11%. Bé, jo continuo sostenint que és l'11%. Miri, pressupost de 7.800.000 milions de pessetes i la càrrega assumida de les comunitats són 800.000 milions de pessetes, per tant, no arriba ni a l'11%, no arriba ni a l'11%.

Però, per altra banda, li vull fer notar, senyor Obiols, potser és una discussió que ara ja és innecessària, però deixi-m'ho precisar, que això que començava de zero l'Estat de les autonomies no és veritat, començava de bastant amunt, començava del cost efectiu dels serveis traspassats, i aquest és un cost important, tan important que en realitat, en realitat, com sembla que va quedar prou clar ahir, de fet, el que hi ha hagut durant aquests anys és una reculada de la participació de les comunitats autònomes en el Pressupost General de l'Estat. Ahir els ho vaig explicar, els vaig explicar quin era el creixement que hauria tingut el pressupost, d'acord amb una sèrie de mòduls que s'acosten molt més al creixement que ha tingut el Pressupost General de l'Estat, i quin ha estat el creixement nostre, i jo vaig posar aquell exemple concret de les carreteres, en el qual vaig acabar dient: "el que passa és que hi ha hagut un traspàs dels dèficits de l'Estat a les comunitats i se'ls ha dit, de fet, implícitament, espavileu-vos, busqueu vosaltres recursos pel vostre compte". De fet, passa, doncs, que el dèficit públic, doncs, en bona part el paguen les comunitats autònomes.

De tota manera, això probablement no val la pena que ara ja hi entrem molt a fons, n'hem parlat molt, se'n parla molt també públicament, en el

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

56

carrer --vull dir, en la premsa-- i, a més, evidentment, aquest tema tornarà a sortir d'aquí un parell de mesos i, a més, suposo que abans d'aquí un parell de mesos, haurem arribat a alguna solució que pugui ser acceptable, en tot cas, se n'ha hagut de tornar a parlar a nivell de la Comissió de Política Fiscal i Financera i a nivell de la Comissió Mixta on --vull tornar a repetir-ho-- el Govern de la Generalitat se sent complagut de poder dir que ha trobat un suport molt unànim per part de totes les forces polítiques.

Respecte al que vostè deia de la necessitat, en fi, de si nosaltres teníem o no teníem voluntat d'entesa amb el Govern central, jo li puc ben assegurar que sí, per molts motius, però, a més, per un, que vaig dir amb tota sinceritat ahir i que torno a repetir avui amb tota sinceritat, i amb un argument que fins a cert punt podria semblar poc brillant en la meua boca, i hauria de fer potser una altra mena de plantejament, i és que ens convé, és que en la línia de l'enfrontament Catalunya tradicionalment ha perdut, entre altres coses perquè Catalunya és en molts aspectes molt més feble que no pas el conjunt de l'Estat.

Per tant, de debò que no la busquem, la confrontació. Vostè em dirà: "és que no sempre la saben evitar", és possible, però, de buscar-la, segur que no.

I també he de dir que bé o malament, amb gràcia o sense gràcia, amb traça o sense traça, aquest diàleg --i ahir ho recordava-- l'hem buscat diversos cops i sempre l'hem iniciat nosaltres, sempre, sempre, sempre l'hem iniciat nosaltres. I també he de dir que, abans d'interrompre's, a vegades ha donat uns certs resultats, no sempre ha estat absolutament estèril.

He de dir, per exemple, que jo em vaig fer una gran il·lusió respecte a les possibilitats que tindríem de diàleg i d'entesa amb l'Administració central immediatament després de les eleccions del 84 i que, en aquest sentit, vaig dirigir les meves gestions durant les primeres setmanes del mes de maig del 84, però allò no va prosperar, i en altres moments s'ha intentat, i ara es torna a intentar, i esperem la comprensió de tothom i la comprensió, òbviament, del Partit Socialista, també, i sobretot la voluntat d'entesa del Govern central i la tenacitat, persistir, insistir per part nostra, no cansar-nos en aquesta petició de diàleg i d'entesa que per a nosaltres és absolutament essencial.

Senyor Obiols, penso que en alguns dels punts que vostè ha tocat precisament es posa de manifest que hi ha hagut i que hi ha una voluntat dialogant per part del Govern de la Generalitat. En realitat, per exemple, vostè ha parlat de la Llei d'Organització Territorial. Jo tinc un compromís agafat en el discurs d'investidura, en el debat d'investidura, que en això faríem, que buscaríem el màxim --simplement, el compromís era aquest-- consens possible. Hem fet més, ens hem lligat de mans per tal que fos ben obligat fer un gran esforç de consens portant-ho a la Comissió, a la ponència conjunta, que en realitat no hi havia cap compromís meu per fer-ho, i de fet això és en la ponència conjunta des del mes de febrer i, per tant, ningú podrà dir que nosaltres tinguem pressa, que vulguem agafar la gent, diguem-ne, per sorpresa, que vulguem fer entrar el clau per la cabota, no! Òbviament, tampoc no podem permetre que això s'eternitzi, o no podem tampoc permetre allò que alguna vegada se'ns ha dit: "home, i per què no ho deixeu córrer?" No ho podem deixar córrer perquè forma part del nostre programa i, almenys en algun moment, ha format part del de quasi totes les forces polítiques de Catalunya, en tot cas, segueix formant part del nostre programa.

I vostè sap, senyor Obiols, perfectament, i ho saben tots vostès, que hi ha hagut ja una passa endavant nostra, i més d'una, en la línia de la flexibilitat, som nosaltres els qui hem modificat posicions del que era el text inicial que vam enviar al Parlament, som nosaltres els que hem modificat posicions respecte a la província única, respecte a algunes propostes, per

exemple, el mateix trossejament de la Llei era una cosa que havia estat plantejada per alguns dels grups polítics que participen en la ponència conjunta, ens hem mirat d'acostar en determinats aspectes, funcionals, si vostè vol, no pròpiament polítics, però, en fi, que tenen la importància, i nosaltres creiem que són importants, a les posicions socialistes respecte a la Corporació, etcètera.

En fi, en tot cas, ho seguirem fent, i amb aquesta voluntat que vostè ens reclamava i que jo crec, senyor Obiols, que sí que tenim; potser no de la forma que vostès voldrien que tinguéssim; potser sí que ho farien vostès d'una altra manera, però quan vostè diu: "hem de sumar i no de restar", i afegeix: "més enllà de les diferències polítiques", evidentment. Jo acabo de parlar fa un moment, fa mitja hora o tres quarts, d'aquest pacte que fa poc hem fet amb l'Ajuntament de Terrassa i amb l'Ajuntament de Sabadell, amb la comunitat de Sabadell i Terrassa, de cara a uns determinats projectes de desenvolupament tecnològic... Escolti, tothom sap que ni l'Ajuntament de Terrassa ni l'Ajuntament de Sabadell són ajuntaments de Convergència i Unió, ni hi tenen cap participació tampoc Esquerra Republicana.

Per tant, "Barcelona", diu vostè. Sí, escolti, perdoni. A Barcelona hi ha una pila de coses en les quals hi ha..., i en altres que no. Això ens passa a tot arreu, evidentment, o d'altres que no s'ha pogut arribar encara; posem per cas, jo sé que l'Ajuntament de Barcelona està inquiet --i ho comprenc-- perquè voldria que s'aprovés més ràpidament, per exemple, doncs, l'àrea de la ciutat vella, ja s'aprovarà. Vostès saben, i alguns de vostès tenen prou experiència de govern, la lentitud, no per raons polítiques, moltes vegades, sinó per raons tècniques --hi ha persones que ho saben millor que jo--, doncs, amb què aquestes coses van, que desesperen els polítics, entre altres, a mi mateix, pel que fa referència a aquest tema i a altres temes que no tenen res a veure amb la ciutat de Barcelona. Però, d'acords, n'hi ha. Home, el de les sis escoles --sis, i cinc l'any que ve--, jo li he de precisar una cosa: és veritat, com passa en altres coses, que si nosaltres una despesa no la podem fer fins l'any que ve, a vegades l'Ajuntament, el que sigui, el que sigui, doncs, avança uns diners, i nosaltres anem a càrrec, ho paguem l'any següent, i van a càrrec nostre les despeses d'interessos, però això no vol dir que no hi hagi hagut un pacte i, en darrer terme, que quedi clar que qui paga això és la Generalitat, qui paga això és la Generalitat, que hi hagi hagut un avanç per l'Ajuntament, que ja tenia en aquest punt concret més disponibilitats, és un altre tema, però qui paga això és la Generalitat, que és qui ho ha de pagar, d'altra banda. Però, en tot cas, aquest pacte ha estat un pacte prou positiu.

I el túnel de la Rovira? Els accessos sud que fa l'Ajuntament, els accessos nord que fa la Generalitat, i tothom sap que si ens hem retardat no ha estat per culpa de la Generalitat, ni tampoc no faig cap crítica, perquè l'Ajuntament té més problemes de vegades per resoldre certs problemes

urbanístics, perquè hi està més a sobre, i rep més pressions, i té més dificultats..., d'acord, però en tot cas no és culpa de la Generalitat. I co laboracions en el camp teatral, o co laboracions, per exemple, en tot el que fa referència, conjuntament amb el Ministeri, amb RENFE, per la remodelació del barri del Poblenou, tantes i tantes coses... Hi ha coses en les quals no hi ha acord, hi ha coses en les quals l'acord potser es voldria que fos d'una manera diferent, però dir que no hi ha una co laboració important amb l'Ajuntament de Barcelona, amb tots els ajuntaments grosso modo de Catalunya, i també, malgrat les nostres reserves polítiques, amb les diputacions, això seria anar, simplement, contra la realitat dels fets. Els fets són aquí, aquests pactes hi són, aquestes inversions hi són, això és una cosa absolutament indiscutible.

Jo ara tindria la temptació també de contestar més coses de les que vostè ha dit, i d'estendre'm en un discurs també més genèric... Procuraré no fer-ho, no ho faré, millor dit. Simplement, una cosa sí, perquè és important, i això vull que quedi clar. Torno a dir que si es llegeix la introducció i es llegeix el comentari general i el que en podríem dir la conclusió general de l'informe que vostè té i que jo tinc també --i altres consideracions que vostè vulgui fer sobre l'informe de la Sindicatura de Comptes no és a mi a qui ho ha de fer--, que és molt taxatiu, jo no els tornaré a llegir el paràgraf, que és absolut, rotund, d'una rotunditat total, sobre l'avaluació que ells fan, sobre la valoració que en fan, sobre, diguem-ne, el judici que ells fan del que ha estat la gestió de la Generalitat el 84, únicament els recordo que diu: "considerem altament fiable el contingut comptable del pressupost del 84".

Jo únicament he fet referència al programa dels expedients perquè, és clar, és molt fàcil dir..., en realitat, coses criticables, coses que diguis: "escolta, això s'hauria de fer d'aquesta altra manera", coses que n'hi ha una pila en aquest expedient, en aquest document, que diu: "home, això, en fan una sèrie de crítiques", i al final, diu: "bé, però al final, de tota manera..." Això, si vostè hagués llegit tota aquesta numeració també de passada, tot, no hi ha crida que diu: "sí, però escolti, no, de tota manera al final queda clar que...". També es pot fer així, o en realitat nosaltres entenem que s'hauria de fer d'aquesta manera que diem. Bé, però de tota manera, aquestes coses explicades així de passada, o, de vegades --i no ha estat el seu cas--, vostè m'ha fet de passada altres vegades amb intenció o segons com es presentin, coses que després de comptat i debatut, després de garbellar-ho tot, donen lloc a aquesta afirmació, que és una afirmació positiva pel que ha estat la gestió comptable de la Generalitat, en canvi, davant del públic, o davant de la televisió, o davant de la premsa, sembla que siguin realment uns mancaments terribles. I no ho són. I per això jo he llegit quin és el balanç, quina és la valoració que fa la Sindicatura, i m'he referit al tema dels expedients per una cosa: tot allò que finalment no ha de ser traduït en un acte disciplinari és una cosa que no té una substància autènticament important, que pugui ser sancionada, que pugui ser criticada des d'un punt de vista tècnic o des del punt de vista de l'honradesa. Això està clar. Si hi ha una cosa que realment està mal feta, hi ha un responsable i aquest responsable ha de ser individualitzat i ha de ser expedientat. Mentre no es faci això, el que vol dir és que hi poden haver coses que segurament han de millorar, perquè tinguin present que la Sindicatura de Comptes aquí i a tots els països del món, per anar bé no solament ha de tenir una orientació sancionadora i controladora, sinó orientadora i pedagògica del que és l'Executiu.

Bé, és per això simplement que jo li he dit: "escolti, jo li puc dir, després de veure-ho i després de parlar amb qui he de parlar, que, de fet, no hi ha cap fet, no hi ha cap fet concret, en tot això, que pugui donar lloc a una acció que seria la que correspon a una autèntic mancament, des d'un punt de vista ètic o des d'un punt de vista simplement tècnic".

Suposo que vostè, senyor Obiols, tindrà potser alguna cosa a contestar-me. Jo, a no ser que fos una cosa que m'hi obligués molt, preferiria ara ja no intervenir. Simplement voldria dir-li a vostè, senyor Obiols, i també a tota la Cambra i a tots els Grups parlamentaris, que certament el moment que tenim és complicat --ja hem dit abans que anàvem cap a un moment en el qual el marge de maniobres se'ns reduiria. Jo he de dir-los, a tots, que crec que el to que hem tingut en aquest debat ha estat un to positiu, això és mèrit tant de vostès, almenys tant de vostès com meu, perquè en realitat els que introdueixen el que en podríem dir la polèmica lògicament i forçosament, bàsicament, lògicament han de ser vostès, i, per tant, és a vostès que això s'ha d'atribuir més que a ningú, i encara que crec que realment tenim molts problemes i problemes greus, i preocupacions molt legítimes i molt justificades, jo penso que si seguim per aquesta línia, que per una banda combina la fermesa, que hi ha de ser, i la rotunditat en la fermesa, que hi ha de ser, amb aquesta voluntat de diàleg que jo crec, malgrat certes apreciacions, que tenim, nosaltres tenim, malgrat tot, unes perspectives positives davant nostre.

En tot cas, ja dic, suposant que no hagi de tornar a intervenir, a tots vostès els voldria donar moltes gràcies per la forma com ha transcorregut aquest debat.

El Sr. PRESIDENT: L'I lustre Diputat senyor Raimon Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Jo també vull agrair, crec que en nom de tots els participants en aquest debat --perquè jo sóc, abans del Portaveu de la majoria, el darrer a intervenir--, el to que ha utilitzat el President de la Generalitat; ha estat realment un debat amb un to correcte i positiu, que reflecteix que la relació parlamentària entre nosaltres és una relació correcta i positiva. La diferència potser està a assenyalar que la situació política no és, des del nostre punt de vista, pel que fa a la gestió del Consell Executiu, una situació positiva. I són vostès també els qui ho diuen, en termes, fins i tot, molt més dràstics i dramàtics que els que podria utilitzar jo des de l'oposició, en les seves manifestacions, en les seves declaracions, en els seus articles, quan parlen que s'ha perdut l'essència de l'autonomia política, que estem pràcticament igual que abans de tenir l'Estatut d'Autonomia, i totes aquestes coses, que realment no s'han de dir si volem traslladar aquest bon ambient i aquest bon to correcte i positiu dels debats parlamentaris a la societat, per donar serenitat, tranquil·litat, perspectives concretes a la societat.

Efectivament, senyor President, jo he fixat una postura política, aquí, i a mi em sembla que fixar postures polítiques facilita el debat. Vostè ha dit: "és que vostè ha fixat una postura política i fa difícil el debat". Jo crec que és tot al contrari; precisament quan es tenen clares les posicions polítiques dels uns i dels altres és quan es pot discutir i, eventualment, arribar a les modificacions, per un mecanisme de correcció d'errors, que permetin que les coses tirin endavant. Entre altres coses, quan es parla que la tasca del Parlament és impulsar l'acció del Consell Executiu de la Generalitat es fa referència que els Grups han de fixar postures polítiques i el Consell Executiu les ha d'avaluar, a través d'un debat que es fa més fàcil i no pas més difícil quan les postures polítiques apareixen fixades, més que quan no apareixen fixades.

I diu vostè: "bé, és que es parla de qüestions de passada, i, per tant,

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

60

jo tinc la sensació que quan es parla de qüestions de fons és millor per a mi que quan es parla de passada... " Bé, senyor President, si vostè vingués més sovint al Parlament i poguéssim discutir més en el Parlament no hauríem de discutir de passada les qüestions. I lamentaria molt acabar la meva intervenció dient-li: "senyor President, fins l'any que ve ", perquè no és la manera de funcionar en un Parlament. I efectivament, l'any passat li ho podria haver dit i hauria pràcticament encertat. No és possible parlar de les presons a la Roca del Vallès o a Quatre Camins en el curs d'un debat de política general, s'ha de fer en el seu moment i s'ha de fer amb vostè al davant, i a ser possible vostè parlant i precisant posicions, perquè és vostè que està compromès en l'afer de les presons. I cal assenyalar aquí, emfàticament, malgrat que vostè hagi volgut fer el discurs una mica e líptic i una mica desorientador, des del punt de vista de l'objectivitat concreta dels fets, que malgrat les plenes competències de la Generalitat en matèria d'ordenació del territori i d'urbanisme, el seu Govern, en sis anys, ha estat incapaç, en la legislatura anterior i en l'actual, de dissenyar i executar un mínim pla d'ubicacions per a la construcció de noves presons. Això és el fet concret. Podem estar discutint i perdent el temps, en un debat de política general, sobre fets concrets. Els hauríem de discutir en un altre moment, però el fet concret és aquest: recordar que vostè, en el debat de política general del setembre de 1980, fa sis anys, es va comprometre, literalment, a abordar amb responsabilitat i fermesa el problema. I recordar que després de sis anys, l'únic balanç que el Consell Executiu pot presentar és el començament de les obres d'un mòdul penitenciari a la Roca del Vallès, o, com molt bé vostè precisava, a Quatre Camins.

Senyor President, senyors de la majoria, vostès saben tan bé com jo que ens apropem a uns mesos molt delicats i molt importants per a la vida política catalana. Estem davant d'una cruïlla. D'aquesta cruïlla --i voldria que tots en tinguessin plena consciència, i també l'opinió pública-- en poden sortir dos camins: un camí és el camí de l'empitjorament de la situació, de la crispació, de l'enfrontament, de la confrontació, del maximalisme creixent, de la pèrdua de nord i de perspectives. Tenim un exemple clar d'una nacionalitat dins l'Estat on això s'està produint, amb l'escissió del Partit Nacionalista Basc, i aquesta subhasta de dos sectors del Partit Nacionalista Basc, a veure qui la diu més grossa en una fugida endavant que qüestiona l'Estat i la Constitució. I aquest camí no l'hem de seguir, succeeixi el que succeeixi no l'hem de seguir. L'altre camí és el camí que jo, més bé o més malament, he tractat de perfilar a l'hora de fixar aquesta postura política que vostè deia que feia difícil el debat: és el camí dels compromisos constructius, del diàleg, de les cessions mútues, del respecte, de la restitució a la Generalitat del seu veritable caràcter unitari --i lamento profundament que sobre aquesta qüestió no s'hagi dit res per part del President: de la presència de les forces d'oposició dins de la Generalitat i de la primacia del Parlament no s'ha dit absolutament res, i és un tema cabdal. És el camí dels pactes institucionals, naturalment amb tota la primacia a la institució nacional, la Generalitat, però en una política de suma d'esforços, de cooperació, de bona entesa, de no laminació, de no obstaculització del Consell Executiu envers les altres Administracions de Catalunya, i en particular l'Administració local. Si seguim aquest camí anirem bé, no hi ha dubte, però si seguim l'altre el futur és un futur ben poc agradable.

I a mi m'hauria agradat, més enllà del to positiu que agraeixo en aquest debat, que hi haguessin hagut més precisions, més concrecions en la línia a seguir, el camí d'uns compromisos constructius i d'uns pactes institucionals, d'una restitució de la Generalitat a les forces que no són al Consell Executiu, que significa restituir-les a tots els ciutadans de Catalunya, i en

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

61

el camí de la primacia d'aquesta Cambra com a expressió fidedigna de la voluntat democràtica dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara... Perdó, el Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Simplement, molt breument, per dir-li al senyor Obiols que no pateixi, que del sector polític que jo represento ja ens ocuparem que no hi hagi divisió, aquesta divisió tan lamentada, no se sap mai si ben sincerament o no, però tan lamentada per tothom --em refereixo a la del País Basc--, ni hi hagi tampoc crispació, ni tan solament en les declaracions, tot i que de vegades hem de dir que, efectivament, sí que hi ha perill de tornar a situacions ben poc falagueres. Però el problema està a saber si el perill hi és o no hi és, no pas únicament a fixar-se en allò que diuen, no?, en el missatger, en el qui les denuncia. Per tant, senyor Obiols, estigui tranquil, ni divisió, ni crispació, ni anar per aquest camí, que vostè diu que és el d'Euskadi, ni tampoc, evidentment, pel de la claudicació, és a dir, pel d'acceptar una situació d'involució en els números, en els diners, en les competències, en la consideració, en el pes polític, en tot. El camí és un altre, estigui tranquil, nosaltres, no compti amb nosaltres --i sé que vostè ja vol que sigui així--, per cap mena d'enduriment ni tampoc per cap mena de dimissió en la defensa de l'autogovern de Catalunya, enfront de ningú, tampoc enfront de temptacions renunciatòries a Catalunya, ni enfront d'actituds antiautonòmiques, siguin on siguin aquestes actituds.

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta núm. 38

62

El Sr. PRESIDENT: L'I lustre Diputat senyor Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS: Seré molt breu, senyor President, i em sembla que estem discutint temes prou importants; al cap i a la fi és un quart de nou, suposo que no és demanar paciència, sinó una simple actitud de responsabilitat i d'interès polític poder prosseguir, ni que sigui uns breus minuts, aquest debat.

Si jo pateixo o no pateixo, senyor President, si estic tranquil o no estic tranquil, potser que no en parlem, i diguem com els castellans, com els vells castellans "cada alma en su almario". No es tracta d'estats d'esperit del que es discuteix avui aquí, sinó de situacions polítiques ben concretes, ben objectives.

Vostè fa unes formulacions que jo agraeixo ben sincerament, positives, que no aniran pel camí de la divisió ni de la crispació. Ho crec. Vulguin creure vostès que, pel camí de la claudicació, cap força política catalana hi anirà tampoc. Hi pot haver visions diverses del procés històric que estem vivint i del camí més adequat per reconstruir el nostre país nacionalment i enfortir la seva autonomia, però el que jo demanava no era tranquil·litat d'esperit, no era que se'm digués que no pateixi; el que jo demanava era orientació política clara del Consell Executiu; el que nosaltres exigíem, amb tota correcció però amb fermesa, era la definició d'una política catalana, no a la fixació dels problemes, que sabem que hi són, no l'enumeració de les realitzacions, que podem discutir si s'ha fet més o s'ha fet menys, sinó què es pensa fer davant els problemes que estan plantejats; quina orientació política, quin projecte polític té el Consell Executiu davant els problemes polítics generals de relació amb l'Estat, de relació entre les forces polítiques de Catalunya, i de relació entre les institucions de Catalunya s'ha de seguir d'ara en endavant.

Aquest és el veritable objectiu d'un debat de política general! No discutir de mil qüestions que poden ser perfectament discutides en un Parlament que recobri la seva vitalitat i el seu protagonisme en la vida política de Catalunya, al voltant dels problemes, grans i petits, que Catalunya té plantejats, i davant dels quals el Parlament ha de discutir i ha de prendre posicions.

I, lamentablement, jo no puc sinó constatar que aquesta orientació política, davant la cruïlla important que el país té al davant els propers mesos, no se'ns ha donat, ni a nosaltres ni als ciutadans de Catalunya. I la millor manera de fer possible aquests bons desitjos que s'han expressat aquí per part de tots, d'evitar divisions i confrontacions i crispacions, és traçar un camí polític que sigui capaç de ser seguit més enllà de les diferències entre els partits, traçar una estratègia per a Catalunya, traçar un model de relació entre Catalunya i l'Estat --avui inexistent-- i tirar endavant una política que ens reintegri plenament a tots a la Generalitat i que retorni al Parlament el seu rol.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, seguint el torn d'intervenció dels grups pertoca la intervenció del portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'I lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per començar aquesta intervenció faré una referència a una decisió que un i lustre i brillant --i brillant-- portaveu que ho va ser en aquesta Cambra i que avui ho és en el Congrés dels Diputats, va prendre en una

situació com la meva ara i aquí. Efectivament, aquest portaveu, el de la majoria --l'actual majoria en el Congrés dels Diputats-- va renunciar en un debat com aquest --allà-- a la intervenció que li tocava al final. És una decisió legítima, i defensable fins i tot, des del punt de vista del que s'anomena "economia del debat o economia processal". Però jo avui no ho faré, perquè penso que és bo que aquesta mena de cap-i-cua, que consisteix que la política del govern tingui dues expressions ben definides --una al començament i una altra al final-- per boca del grup parlamentari que li dóna suport és bona, que això és bo. I perquè dic que ho és? No per aprofitar aquesta oportunitat per a una reiteració, ni tampoc per l'avantatge tàctic que significa parlar el darrer, si el President de la Generalitat no intervé, sinó perquè --i crec que això és important-- en allò que se'n diu "el fragor del debat" que segueix a la primera intervenció, es pot, fins a cert punt, desdibuixar les línies polítiques exposades pel Govern, i s'ha dit que no hi ha línies polítiques. I encara que el Govern i la majoria parlamentària són dos ens separats, és evident que han de compartir, i comparteixen --en el nostre cas ben nítidament i contundentment--, les mateixes línies polítiques. Per tant, és evidentment legítim, però també positiu i bo que ara, breument --això sí, els ho asseguro--, intenti jo retornar als punts de partida del debat, si més no per tornar a dibuixar ben perfilades aquelles línies essencials.

Per a mi n'hi va haver quatre, que jo glossaré amb un ordre diferent del que van ser exposades. Deixin-me fer, però, encara, abans, una breu referència reglamentària. L'article 119.1 diu, textualment: "A l'inici del període de sessions de setembre el Ple celebrarà un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu". S'ha posat en dubte, aquest matí, si la intervenció inicial del President --i aquesta tarda també-- donava compliment, no només a la lletra, sinó també a l'esperit d'aquest precepte. Jo penso que sí, i ben a fons. I ara entro --i així quedarà demostrat el que acabo de dir-- en aquell repàs dels trets fonamentals que els anunciava --no en el mateix ordre.

Primer punt: hi ha una frase del discurs d'ahir del President que em serveix molt bé per introduir-lo, aquest primer punt, diu: "Els parlaré de les característiques que ha de tenir Catalunya per anar endavant, i què hem de fer perquè les tingui". Volen una introducció més a un debat sobre, precisament, l'orientació política general del Consell Executiu? Els conceptes que més van sortir en aquesta part important, llarga i plena de contingut de la intervenció de President van ser: societat dinàmica, oberta al canvi, a la innovació i la modernitat, societat creadora, esperit d'iniciativa, societat de benvinguda, oberta al món, sinèrgica, més que conflictiva; i per assolir i ajudar a assolir aquests objectius es dibuixaven cinc línies d'acció política ben clares: millora d'infraestructures, proporcionar elements de treball a les iniciatives de la societat, aixecar el nivell de formació i el nivell cultural, crear un entorn favorable a la iniciativa i crear una Administració àgil i eficient. I si s'hi va entrar en detall, si i s'hi ha entrat en detall avui --amb més detall encara-- en tots i cada un d'aquests punts, es pot dir que això no és parlar de l'orientació política general sense pensar-ho i, fins i tot, es deu poder pensar --que no ho és--, però nosaltres creiem que sí que ho és i ben genuïnament.

Segon gran tema: relacions amb el Govern central. No hi ha dubte que constitueixen una variable bàsica de l'acció política del Govern de la Generalitat --d'aquest Govern de la Generalitat-- i de qualsevol altre Govern de la Generalitat. S'hi va entrar en profunditat i amb serenor i amb valentia i amb claredat i sense enfrontaments gratuïts, però sense claudicació també.

Al nostre Grup li agradaria només remarcar l'afirmació diàfana que no volem ni necessitem una tensió exterior per autodefinir-nos i per tirar endavant el projecte definit abans, sinó que en tenim prou amb la tensió interior d'exigència en fer més i millor les coses que es desprenen d'aquelles cinc línies d'actuació política.

Finalment, hi va haver un espai important --i jo diria que especialment intens-- dirigit als joves que els encoratja a créixer en el sentiment nacional i nacionalista, l'acció nacional i nacionalista tot rebutjant les actituds i accions que poden portar al trencament de la convivència i a la violència.

Tot això constitueix, al nostre entendre, un plantejament clar i net de l'orientació política general de Govern. N'h d'altres possibles? Evidentment, sí, segurament sí, però aquesta n'és una, clara i neta, i és la nostra.

Sí només s'hagués fet això, hi hauria hagut crítiques, sens dubte, encertades, a més a més, en el sentit que ens hauríem oblidat --el Govern s'hauria oblidat, el President s'hauria oblidat-- del context en què ara es mou la política catalana, tant en el terreny competencial com en el financer, encara que ens quedi el debat, tantes vegades a ludit de l'estat de l'autonomia. I d'aquí ve l'extens apartat inicial del discurs del President referit al finançament com a condicionant i com a problema a resoldre.

En aquest paper de fer memòria que m'he autoassignat en començar i sobre aquesta qüestió, no em referiré als trets bàsics de la posició exposada ahir, no m'hi referiré perquè van ser contundentment clars, però com que coincideixo amb que ens estem acostant a un moment crític en el desenvolupament d'aquest problema bàsic i en la solució d'aquest problema bàsic que és el finançament, aniré una mica més enrere, perquè amb tants anys d'erosió autonòmica i de finançament insuficient correm, tots plegats, el risc de pensar que una proposta acceptable ara es correspon amb les expectatives inicials. Tinguem-les clares aquestes expectatives inicials, com a punts de referència. L'article 44.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i la Disposició Transitòria Tercera punt quatre del mateix Estatut parlen de participació en els ingressos de l'Estat. És molt diferent parlar de participació en els ingressos de l'Estat que parlar del cost dels serveis transferits. I ho és, filosòficament, i ho és conceptualment, perquè dóna un sentit clar d'autonomia en la despesa, i perquè és just, és just en el sentit que totes les administracions afectades han d'aguantar el mateix tipus de tensions pressupostàries, els recursos són escassos, sí senyor. No podria, si s'apliqués realment la tècnica del percentatge sobre els ingressos de l'Estat, no podria --repeteix-- l'Administració central, traspasar una part desproporcionada del seu dèficit a les comunitats autònomes, seria una part perfectament proporcionada.

Tot el tema de la valoració del cost efectiu dels serveis traspassats regeix --segons els articles esmentats-- per a un període transitori que l'article 45.1 limita en el temps a sis anys --no perdéssim pas de vista aquestes referències que són absolutament bàsiques. I quan tots ens crèiem, fa sis anys, que l'article 138.2 de la Constitució Espanyola era una garantia de solidaritat de nosaltres envers els altres, envers les comunitats autònomes amb menys tradició, amb menys consciència de la pròpia identitat i, per tant, amb menys capacitat de reclamar el que és just, si ens hem de creure tots, evidentment, si ens hem de creure el tema de l'estat de les autonomies, resulta que avui, el 2 d'octubre de 1986, hem parlat, hem hagut de parlar, ens hem vist obligats a parlar de si ens hauríem d'emparar precisament en l'article 138.2 de la Constitució.

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre1986

65

Senyores i senyors diputats, senyor President, tinguem ben clares les referències, perquè segurament facilitaran també trobar una solució i una solució justa. I en tornarem a parlar. Espero que millor... Espero..., millor dit, desitjo, el nostre Grup parlamentari desitja que en tornarem a parlar tenint al davant un panorama millor en el debat que tindrem a finals d'any sobre aquestes qüestions.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President de la Generalitat vol intervenir?

Bé, aleshores caldrà que anem a suspendre aquesta sessió, però advertint que es reprendrà demà a les nou, només als efectes d'obertura del termini de trenta minuts per presentar propostes de resolució i donar lloc a l'actuació de la Mesa.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre en punt.)

2La sessió es reprèn a les dotze del migdia i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

1El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

En aquesta sessió es començarà amb la defensa de les resolucions presentades que s'ha establert per l'ordre següent, d'acord amb les normes reglamentàries. Entre les propostes presentades en els primers deu minuts s'ha establert un sorteig que ha donat com a resultat que primer hi hagi d'haver les propostes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i, en segon lloc, les del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Les altres es defensaran per l'ordre d'entrada al Registre, és a dir, primer el Grup Socialista al Parlament de Catalunya i, després, el Grup parlamentari Popular.

Cal recordar que per a cada proposta hi haurà un torn a favor i, facultativament, un torn en contra de deu minuts de durada cadascun i que, després de defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre, i acabades les votacions hi haurà la possibilitat d'explicar el vot durant cinc minuts.

Aleshores, doncs, a conseqüència d'això, tinc el gust de donar la paraula a l'I lustre Diputat senyor Lucchetti, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest matí, abans de començar, un periodista, aquí fora, em preguntava si tots els grups d'aquesta Cambra ens havíem posat d'acord ahir a l'hora de caracteritzar el treball d'aquest Parlament en aquest període, i jo li he dit que no, que no ens havíem posat d'acord, però que era tan evident l'esclerosi d'aquest Parlament, era tan evident el ritme lentíssim amb què està treballant, era tan evident que no està complint la seva missió, que, doncs, era forçós que tots ens poséssim d'acord a posar el dit en una nafra que ens sembla que és important. I és important perquè expressa no únicament una incapacitat de treball, sinó que expressa un profund problema polític.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, al qual, doncs, tots ens sentim molt vinculats, diu exactament en el seu Títol II, capítol primer --després d'haver dit que la Generalitat estarà integrada primer pel Parlament, segon pel President i tercer pel Consell Executiu, i aquest ordre té la seva importància--, diu: "El Parlament representa el poble de Catalunya i exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos, impulsa i controla l'acció política i de govern, etcètera".

Nosaltres pensem que aquest és el problema de l'esclerosi d'aquest Parlament, aquest és el problema, el problema és que es vol impedir, per una majoria absoluta --i aquest és l'altre problema de fons o la virtut de fons, depèn de com es miri, aquest és el problema de fons que hi ha darrera d'aquesta esclerosi d'aquest Parlament--, es vol impedir que aquest Parlament exerceixi com demana l'Estatut, i com exigeix que siguem la màxima representació del poble de Catalunya, que exercim aquesta acció, aquest control de l'acció política i de govern. I aquest, per nosaltres, és el problema de fons. Aquí hi ha una majoria absoluta. Aleshores, aquest article s'oblida, aquest article es paralitza, es deixa en un calaix i el Parlament

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 71 / SP 59.3 / 02 octubre 1986

2

entra en una dinàmica, si més no --em permetran que per la meva recent incorporació--, molt diferent, en aquesta legislatura, que la que aquest Diputat va viure la legislatura anterior.

I és per això que nosaltres hem presentat aquesta Resolució, i esperem de tots els grups, de tots els grups que seran sensibles a allò que expressem en ella, i ens la votaran favorablement.

Jo voldria recordar que en una anterior legislatura, abans que hi hagués una majoria absoluta en el Parlament espanyol, també hi havia un reglament lent, un Reglament poc àgil, i que una majoria absoluta va canviar aquest Reglament, una majoria absoluta va fer que el Reglament del Parlament espanyol fos un reglament més àgil, un reglament més dinàmic, un reglament més transparent, independentment --i permetin-me el parèntesi-- de com a vegades, i en alguns moments actuals, s'està aplicant aquest Reglament molt poc transparentment.

Nosaltres entenem, per tant, que convé que aquest Parlament exigeixi, demani que es resolgui això, i es trobin --com diem nosaltres-- uns mecanismes àgils, permanents, immediats i, si cal, urgents de control i d'impuls de l'activitat del Consell Executiu.

Al llarg del debat d'ahir, diferents intervencions de tots els grups de l'oposició, diria jo, van posar prou exemples d'aquesta lentitud, d'aquesta manca d'agilitat, d'aquesta manca d'interès del Consell Executiu, que aquest Parlament exerceixi les seves funcions, com perquè ara nosaltres portem aquesta resolució amb les ganes i amb el desig que sigui votada per tots vostès.

Jo, i amb això acabo, jo crec que és suficient per explicar el sentit de la nostra Resolució; jo, com ahir deia el senyor President de la Generalitat, l'Honorable senyor Jordi Pujol, també crec --i com li va dir algú-- que no és por al Parlament el que té, però sí que és veritat, i així ho entenem al nostre Grup, que l'activitat de govern del Consell Executiu i del President expressa un menysteniment d'aquest Parlament, i això ens preocupa, i ho va posar ahir en evidència la totalitat de l'oposició. Res més., senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha torn en contra?

El Sr. LUCCHETTI: Perdó, com que els senyors diputats saben que m'estreno com a portaveu, no sabia que havíem de parlar de les dues resolucions.

De totes maneres, com que he sigut curt, com que he sigut curt, tinc temps a bastament per expressar què volem dir nosaltres amb aquesta segona Resolució, que fa referència a un tema cabdal --no cal que hi insisteixi, perquè ahir va sortir al llarg de totes les intervencions, també--, que és el tema del finançament de l'autonomia aquí, a Catalunya.

Aquesta segona Resolució nostra té dos grans apartats, un primer --que a nosaltres ens sembla importantíssim, perquè creiem que una de les deficiències de l'actual procés de negociació sobre aquest tema ha estat l'aïllament voluntari a què s'ha sotmès el Consell Executiu a l'hora de negociar aquest tema--, el no comptar amb el suport, amb la presència activa, de totes les forces polítiques parlamentàries aquí a Catalunya... Nosaltres tampoc no ens fem il·lusions que tota aquesta presència activa sigui per si sola suficient per desbloquejar aquest tema, però pensem que pot ser un element important de cara a aquestes negociacions.

I aquesta defensa unitària, aquesta negociació unitària, i el seu més alt nivell --com diem nosaltres aquí-- ha de ser per tractar el tema de la fórmula definitiva, la fórmula definitiva que pot contemplar aplicacions progressives d'aquesta fórmula definitiva, no es tracta d'una fórmula definitiva per als pressupostos del 86, com ens havien dit en un altre moment, no es tracta d'això, ni tans sols potser per als pressupostos del 87, sinó una fórmula

definitiva que es comenci a aplicar ja, a partir d'ara, encara que sigui aplicant-se progressivament en els pressupostos d'aquests successius anys.

I, amb quins criteris? Doncs, molt senzill, senyores diputades i senyors diputats, amb els criteris que expressa la LOFCA i que expressen, en primer lloc, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i, en segon lloc, la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes. I, amb quins criteris? Com deia ahir molt bé l'Honorable senyor President de la Generalitat, el tema del finançament amaga un altre tema molt més profund, que és el tema de l'Estat de les autonomies, de quin pes han de tenir les autonomies en l'Estat espanyol. I això és evident, és evident que quan nosaltres diem aquí unes xifres indicatives, unes xifres orientatives respecte a com s'ha de repartir el diner públic, com s'han de repartir els pressupostos generals de l'Estat entre les comunitats autònomes, l'Estat central i els ajuntaments, és evident que estem expressant una concepció de l'Estat, una concepció de la distribució competencial de l'Estat completament diferent de la que avui s'està aplicant des del Govern de Madrid, completament diferent, i que s'acosta molt més la proposta que nosaltres fem aquí --i que ahir va ser recollida per altres grups en les seves intervencions--, s'acosta molt més aquesta proposta, òbviament, al que avui passa en realitats com l'europea i en realitats de països que apliquen mecanismes de descentralització, mecanismes de repartiment competencial molt més semblant als nostres, al que hauria de ser, al que exerceix aquí a l'Estat espanyol.

Nosaltres insistim que aquest és un procés, una adequació que s'ha de fer progressivament, però ja a partir d'ara i amb criteris clars, i que han de ser, tal com vam dir ahir, uns recursos que donin a l'Estat, a l'Administració central un 50% dels pressupostos generals de l'Estat a les comunitats autònomes, entès que totes haguessin assolit el màxim sostre de competències, cosa que avui això no és veritat; per tant, aquest 25% s'hauria de relativitzar en aquest sentit. Excepte a Catalunya, excepte al País Basc i a alguna altra comunitat autònoma, no s'ha assolit aquest màxim sostre de competències, per tant, aquest 25% és una expressió --hi insisteixo--, una xifra indicativa per expressar aquesta concepció de l'Estat de les autonomies que nosaltres dèiem i, finalment, i ens sembla importantíssim, també per al menysteniment que des de l'Estat, des del Govern de Madrid i des dels pressupostos generals de l'Estat s'està tenint per les entitats locals, avançar cap aquest 25% que podria ser perfectament el finançament adequat per a exercir les competències que avui, per altra banda, la legislació en molts casos està exigint als ajuntaments que han de complir.

Aquesta és la nostra proposta, i també demanem a tots vostès que sigui votada favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Algú vol fer ús del torn en contra? Bé, doncs, aleshores, continuarem amb la defensa de les proposicions. Per defensar les proposicions de Convergència i Unió, té la paraula l'I lustre Diputat senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en la línia adoptada pel nostre Grup l'any passat, les nostres propostes de resolució són breus i molt centrades. L'any passat ho vam fer en un únic tema, aquest any també n'hi afegim un segon, perquè creiem que les circumstàncies ens condueixen que també tinguem present aquest segon.

És evident que un dels temes fonamentals d'aquest debat ha estat el tema del finançament, i bona prova d'això és l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i al qual no hem fet el torn en contra no simplement perquè poguéssim coincidir en alguns dels punts, sinó perquè d'aquest torn en contra no en farem ús, i em sembla que és un criteri que serà compartit per la majoria de grups, de no utilitzar aquest torn en contra que ofereix la

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 71 / SP 59.3 / 02 octubre 1986

4

Presidència amablement, i que, en tot cas, quan arribem a l'explicació de vot ja posarem en evidència el perquè de les nostres votacions, el sentit de les nostres votacions.

Dels dos punts que nosaltres presentem, hi ha un primer que, el del tema del finançament, volem destacar primerament dos incompliments greus, importants i que cal que el poble de Catalunya en tingui plena consciència, i per això és bo que aquest Parlament es manifesti en aquest sentit. D'una banda, perquè l'Administració central ha incomplert les disposicions de l'Estatut d'Autonomia en matèria del finançament. Això ja no és una suposició, és un fet, i és un fet, doncs, que cal que aquest Parlament n'aixequi una constància solemne; segonament, perquè un compromís públic adquirit pel Govern, el Govern de l'Estat, que a finals de l'any passat presentaria una proposta en aquest sentit, no s'ha produït, i han transcorregut ja nou mesos més sobre el termini per ells volgutament fixat i tampoc no s'ha produït.

Segonament, nosaltres creiem que aquest Parlament ha d'acordar denunciar la discriminació que pateix Catalunya en la matèria de finançament, perquè, d'una banda, com s'ha dit en aquest debat, no és racional ni tampoc és just, i que aquest perllongament que es va produint --inicialment mesos, però ara ja anys-- afecta el bon funcionament dels serveis que s'han de prestar als ciutadans de Catalunya, i creiem que això té ja un volum francament preocupant i cal insistir a denunciar-ho.

Tercerament, nosaltres creiem que no n'hi ha prou que fem aquest tipus de constatacions, que podrien ser una pura lletra morta, una constatació sense que tingui més eficàcia i proposem una solució activa en la qual, almenys parcialment, es pugui ajudar a resoldre aquest problema,

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta núm. 43

i és que proposem que les forces polítiques representades en aquest Parlament actuïn de tal manera en les votacions dels Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any vinent, per a l'any 87, amb coherència amb les posicions assolides, de manera unànime, per la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions. Creiem que un tipus d'actuació així seria coherent amb el que aquí s'ha dit unànimement, per part de tothom.

El segon punt que nosaltres proposem és una conseqüència lògica d'un tema que ja fa dos anys vam plantejar en aquesta Cambra. El nostre Grup va proposar aleshores que acordéssim donar un suport a la comissió que preparava la candidatura de la ciutat de Barcelona per als Jocs Olímpics de 1992. Bé, passats aquests dos anys, i en portes, a catorze dies del moment del nomenament de la ciutat del món que hagi d'organitzar les Olimpíades, nosaltres creiem que és bo congratular-nos de la co laboració institucional que s'ha produït en el transcurs d'aquests dos anys, que nosaltres voldríem que es mantingués fins al dia del nomenament i, si aquest es produís, que es perllongués. Creiem que això és una cosa bona i positiva i que, si d'aquí a catorze dies es produís aquest nomenament de la ciutat de Barcelona, es continués de la mateixa manera que ha donat un bon resultat. I, a més, això posaria en evidència que el treball de co laboració produït --recordem que aquest mateix Parlament va rebre en la Comissió de Cultura, de Política Cultural, la Comissió Organitzadora, i que ho ha seguit, per tant, aquest Parlament, amb un extraordinari interès--, doncs, si es produís això, en el transcurs que va d'aquí a l'any 92 poguéssim posar en evidència la co laboració de les institucions i de tots els ciutadans de Catalunya i, si es produïssin aquests Jocs Olímpics, que quan tot el món conegués Barcelona com a ciutat olímpica també sapigués que aquesta ciutat és la capital d'una nació que es diu Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha un torn en contra? Aleshores, convindrà ja seguir pel grup que ve a continuació, que és el Grup Socialista al Parlament de Catalunya, per la qual cosa tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest debat ha produït en el Grup Socialista una cosa insòlita, que ha estat la següent: hi ha hagut més propostes de resolució que mai, per part dels coordinadors, sobre temes sectorials que resten pendents, com a expressió de la voluntat de la paràlisi d'iniciativa política del Govern. Però el Grup Socialista ha cregut convenient deixar tot aquest conjunt de qüestions, un cop iniciem el període de sessions, i centrar-nos avui en el tema central. Cal o no cal un canvi en l'orientació política del Govern de Convergència i Unió? I és des d'aquesta perspectiva que nosaltres hem fet les propostes de resolució.

En primer lloc hem volgut que el nostre compromís avui davant del Parlament fos un compromís actiu, fos la voluntat d'impulsar l'acció d'un Govern que es troba en una situació d'impasse profund, de desorientació i de no-definició de les seves línies polítiques, tant a Catalunya o vis à vis en la relació amb el Govern de l'Estat. És per això que hem caracteritzat les nostres propostes de resolució sota les següents alternatives, i totes elles expressades des de la perspectiva d'un impuls positiu del Govern, no expressades des de la perspectiva de constatació crítica de l'absència de política per part del Govern.

En primer lloc, emfasitzar el pluralisme democràtic, urgència nacional de

Catalunya. El plantejament que Generalitat, Catalunya, President i un partit són la mateixa cosa debilita Catalunya, ens porta a una política de caire regionalista i ens porta a actituds profundament provincianistes. Tot el que pugui ser reforçar el pluralisme, el caràcter unitari profund de la institució nacional de Catalunya és un reforçament de la política catalana. Per tant, davant d'una política convergent nosaltres reivindicuem una política catalana dirigida pel President de la Generalitat.

Segon aspecte: paràlisi del Parlament. Tothom n'ha parlat, és un fet insòlit. Volem que els fets importants de la política catalana se situïn als mitjans de comunicació en funció de la influència política que cada grup parlamentari tingui en els mitjans o creiem que hem de situar la institució nacional de Catalunya en l'epicentre de les reflexions sobre els problemes centrals de la societat catalana? I és una responsabilitat del Govern aquesta actitud d'impuls i revitalització de la nostra primera institució nacional, que expressa el pluralisme del poble de Catalunya. Tema molt més important del que sembla. El menyspreu del Parlament, l'arraconament del Parlament a tasques marginals, l'alentiment de la seva tasca, debiliten l'expressió plural i situen els ciutadans davant de la indefensió de no conèixer amb claredat quines són les posicions polítiques alternatives que es produeixen davant de problemes centrals de la societat catalana.

Tercer aspecte: voluntat normalitzadora d'unes relacions institucionals amb el Govern. Aquesta voluntat convé expressar-la amb un principi de corresponsabilització política sobre temes centrals de la nostra evolució com a autonomia que es va construint i com a voluntat d'autogovern que és capaç de sintetitzar unes opcions fonamentals que permetin a tots els grups parlamentaris identificar-nos amb posicions comunes, i, evidentment, sense actituds partidistes estèrils, encara que aquestes actituds partidistes comportin beneficis electorals --que sens dubte en comporten i, sens dubte, l'actual President de la Generalitat és un mestre en aquesta qüestió, i jo sempre l'he felicitat des d'aquesta tribuna. Però és evident que aquestes actituds sovint grotesques i profundament provincianes que es produeixen a Catalunya, que perquè el President de la Generalitat es vegi amb el President del Govern calen escrits que es filtren als mitjans de comunicació, es parla de possibles cimeres, es fan reunions secretes, i després es fa una expressió de nove la per fascicles de la conversa secreta que ha tingut el President de la Generalitat amb el President del Govern..., això no és seriós, perquè el que és normal és que hi hagi una comunicació normalitzada, que hi hagi una relació entre administracions, que hi hagi una relació entre governs, que hi hagi una relació entre President-President normalitzada, i moltes vegades sabem que el mèrit de la diferència entre els polítics i l'home del carrer està que l'home del carrer legítimament expressa les seves frustracions i les seves disconformitats quan arriba a casa o en els seus fòrums habituals, però l'home polític, el que ha de convertir és les seves frustracions en estris polítics i ha de saber conduir un país per obtenir uns resultats positius. Des d'aquest punt de vista nosaltres creiem que cal un canvi de les relacions institucionals Govern a Govern.

El desenvolupament bàsic de l'autogovern. Senyors de la majoria, quan es va fer l'Estatut d'Autonomia de Catalunya nosaltres vam tenir una posició de majoria en el si de les decisions, i vam tenir una posició sempre d'absoluta generositat, perquè l'objectiu comú era arribar a posicions comunes, i això fou la nostra força. I és evident que hi ha un conjunt d'elements que estan situats en l'Estatut amb una voluntat política, que expressava una majoria, en aquell moment, però bàsicament una voluntat de consens. Dir ara que es pretén, en temes tan cabdals del desenvolupament estatutari com l'organització territorial de Catalunya, advocant que fa trenta anys que es pensava el

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 71 /SP 59.3 / 02 octubre 1986

7

mateix, cosa que no és veritat, que es vol fer una imposició i no es vol arribar a un diàleg, i un diàleg que arribi a un consens, és un element polític profundament preocupant que en aquests moments planeja sobre la realitat de Catalunya. Pensin vostès, senyores i senyors diputats, que quan la Generalitat republicana es plantejava el tema de l'organització territorial de Catalunya se la plantejava per redistribuir l'Administració de la Generalitat en el si del territori, qüestió que ni es planteja el mateix Consell Executiu, perquè s'ha arribat a un nivell de centralisme tal que el que es planteja és una cosa molt diferent, que és un intent, un intent no legítim des de la perspectiva de la sensibilitat democràtica, de capgirar la lògica representativa del territori. La Corporació Metropolitana, per posar un exemple, està contingut que les àrees metropolitanes han d'existir a Catalunya, i vostè sap, senyor Pujol, perfectament --i en això coincidirem--, que estem d'acord a reduir la concentració a l'àrea de Barcelona. Però qui ha reduït la concentració de l'àrea de Barcelona? Una institució representativa portada per forces progressistes, que ha acabat, lògicament, amb els intents especulatius urbanístics que es produïen a Catalunya. I si hi hagués una fragmentació o una orientació dretana davant d'aquesta lògica, o una imposició de directrius que no corresponguin als que viuen i treballen en aquesta zona, ens trobaríem novament amb una concentració anàrquica i amb una explosió de creixement desordenat a Catalunya. Per tant, són grans temes els que es juguen a nivell de Catalunya.

Un altre aspecte que nosaltres volem emfasitzar, la relació de la Generalitat amb els ens locals de Catalunya. Jo els volia dir, en aquesta Cambra, una cosa elemental, un govern pot ser de dretes, d'esquerres, de centre o del que es vulgui, pot tenir unes orientacions, aquestes orientacions, ha de ser capaç d'expressar-les amb tota claredat. No es pot dir "Jo ho faré tot", no es pot dir, i l'eix transversal de Catalunya, el fem demà o no el fem demà? Tot, es podria fer demà. El que distingeix un govern d'una colla d'amics que xerren sobre les coses és que un govern sap perfectament prioritzar les diferents alternatives. Això és molt important. Avui, a Catalunya, el fet que no existeixi una relació normalitzada i objectiva entre administracions significa situar l'òptim social molt lluny del desitjable, molt lluny del desitjable, perquè qualsevol govern de dretes d'Europa pot ser que digui: "Menys estat i més mercat", que es carregui part del que ha estat el gran estat del benestar, però, en última instància, quan aplica els recursos escassos els aplica amb racionalitat. Reivindiquem la racionalitat de Catalunya; no pot ser que el caprici d'unes zones o d'uns ajuntaments, perquè són més amics o menys amics, provoqui una distorsió en el territori que està comportant, en aquests moments, una situació d'un cert determinisme i que no permet redreçar ja la situació. És a dir, si amb uns recursos escassos nosaltres no fem grans opcions territorials i no diem que els ajuntaments d'una dimensió mitjana seran tractats d'una manera determinada i tindran uns serveis determinats, malament podrem construir el territori. I, en última instància, l'ajuntament petit, quan trobi aquest ajuntament mitjà com a interlocutor tindrà el servei a deu o quinze quilòmetres a prop. És a dir, reivindiquem el cartesianisme, reivindiquem el racionalisme, reivindiquem allò que ha constituït l'essència política de qualsevol estat modern, sigui de dretes, sigui d'esquerres, a Catalunya. Pensin, senyores i senyors diputats, que la situació que s'està produint en aquests moments, de convenis de l'Administració de la Generalitat amb ajuntaments que no es compleixen, o d'ajuntaments que paguen allò que hauria de pagar l'Administració de la Generalitat --i això està passant amb l'Ajuntament de Barcelona, però també amb altres ajuntaments--, o fins i tot, d'ajuntaments que paguen allò que hauria de pagar l'Administració de la Generalitat i aleshores els donen un aval

perquè, en cas que no cobrim, l'ajuntament hagi de protestar davant la Generalitat; imagini's vostè quina situació d'absurd que una administració inferior hagi d'executar un aval a una administració superior. Això realment és una política que... jo no voldria trobar un qualificatiu pejoratiu, però realment és una olla molt perillosa i no sabem on ens pot conduir.

Un altre element central: la presència d'organitzacions sindicals i empresarials en el si de la institució nacional de Catalunya. No podem estar endarrere d'altres situacions que s'han normalitzat d'aquesta situació. No ha de fer por això. El problema està que si quan parlem de societat civil volem dir l'exclusió d'elements centrals en una societat democràtica com són els sindicats, aleshores podríem entendre el tema, però del que es tracta, bàsicament i fonamentalment, és de normalitzar una cosa que està normalitzada a tots els països europeus, cosa que ens sembla, a nosaltres, molt important.

També hem volgut deixar clar quina és la posició nostra davant del finançament. Critiquem la situació actual, i diem quines són les línies de sortida, línies de sortida expressades amb impuls de govern i amb els principis que nosaltres considerem que han d'inspirar tot canvi en el nou sistema de finançament. Actitud oberta, actitud de co laboració, actitud de coresponsabilització en un tema que, sens dubte, és molt important per al futur autònom de Catalunya. Nosaltres ho diem en la nostra resolució, nosaltres estem disposats a una política de responsabilitat, com ho hem demostrat, en aquest camp.

I, per últim, dir-los, senyores i senyors diputats, que hem fet una resolució, complementària, amb relació que "el Parlament de Catalunya manifesta el seu ple suport a la candidatura de la ciutat de Barcelona per a l'organització dels Jocs Olímpics, al temps que expressa la seva felicitació per l'entusiasme ciutadà produït entorn d'aquest projecte, i l'eficàcia de la seva organització, paradigma de la contribució plural d'un poble a un objectiu d'interès comú". Aquí ens hem de felicitar que s'han fet les coses molt bé. Ara, jo els demanaria una reflexió --no per avui, potser per més endavant--, quan tot surt tan bé vol dir que s'és capaç de vertebrar una política molt subtil --que algun dia s'explicarà--, que molts dies arribes a casa preocupat, però que no ho expliques al celobert de l'escala --i arribes a casa molt preocupat--, però vas assenyalant-te un camí, vas sumant esforços i co laboracions i aconsegueixes una unanimitat insòlita. I això és un estil polític, una manera de fer política, la manera que correspon a la tradició catalana més sensata, que és la tradició d'entendre que som una nacionalitat petita i només a través de la intel·ligència, de la sensibilitat, de la capacitat de tenir co laboradors i amics arreu, malgrat que tinguem incomprensions, podem reeixir en els nostres objectius.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha torn en contra? Bé, si no hi ha torn en contra, llavors correspon al Grup parlamentari Popular de prendre la paraula, per la qual cosa tinc el gust de donar-la al senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, l'any passat tots els grups vàrem signar una proposta de resolució transaccional que implicava, per un cantó, un esforç important de renúncia dels puntuals --valgui la redundància-- punts de vista de cadascú en benefici d'una síntesi comuna, i, per un altre cantó, un demostració d'unitat de totes les forces polítiques parlamentàries davant d'un problema tan important com el del finançament, que amenaçava --i nosaltres creiem que continua amenaçant-- fer viable l'autonomia política de Catalunya per falta de recursos econòmics adients. Es va votar la resolució, però no s'ha aconseguit res, perquè estem igual que l'any passat en aquest mateix debat.

Per això nosaltres insistim en el primer punt de la nostra proposta de resolució del debat de l'any passat, ja que, en primer lloc, si vàrem instar el Govern central a accelerar les negociacions d'un nou sistema de finançament, no hem estat escoltats, i, en segon lloc, en no existir en aquests moments un sistema, ni definitiu, ni provisional o bé molt menys automatitzable, del finançament autonòmic, és adient i oportú tornar a demanar que el tinguem per al pressupost del 87, que aquest sistema sigui just, sigui suficient i sens perjudici del principi de solidaritat.

Encara que la nostra proposta de resolució no ho diu, s'entén --i jo ho reafirmo des d'aquesta tribuna-- que, en cas que per al pressupost de l'any 87 funcioni aquest nou sistema de finançament, sigui també amb efecte retroactiu pel que es refereix al pressupost de l'any 1986.

Una altra proposta de resolució: tornem a demanar la creació de l'Institut d'Estudis Fiscals i Financers de Catalunya. Esperant que el maximalisme de Convergència i Unió de l'any passat --que solament varen voler que s'aprovés la proposta de resolució transaccionada-- s'hagi superat i, davant les lloances del President de la Generalitat en la seva intervenció d'ahir --d'ahir a la tarda-- a aquesta proposta, aconselli al Grup de la majoria votar-la favorablement.

Ja sé que sembla que la creació de l'Institut d'Estudis Autonòmics vulgui suplir-lo, però el finançament dels ens no és tractat adequadament --segons el nostre criteri-- i oblida el vertader objectiu que nosaltres volem, que és estar preparats per afrontar, per enfrontar-nos a nous subterfugis com el recent de l'ITATE, que impedeixi l'objectiu del que ha de donar, ja que nosaltres, els que hem de rebre, som els possibles perjudicats.

Les paraules pronunciades pel representant del nostre Grup en el debat de política general de l'any passat són vigents avui, ja que continuem acceptant massa sovint conceptes que no hem elaborat i que no responen a una visió autonòmica de la qüestió del finançament; que quan es parla, per exemple, del concepte de "cost efectiu" caiem en un error, i quan es parla de la contribució autonòmica al funcionament del dèficit, també caiem en un error, i com que després de denunciar una situació --com estic fent ara-- s'han de donar solucions concretes, nosaltres proposem aquesta proposta de resolució creient --n'estem convençuts-- que és l'adient.

La tercera proposta de resolució nostra es refereix al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Aquest Departament, per Ordre del 7 de maig de l'any 86 estableix uns nivells dels hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública en tres tipus, i a cada un aplicable unes tarifes assenyalades.

Com que en el moment que va sortir aquesta Ordre alguns centres havien fet inversions que, d'alguna manera resultaven innecessàries pel nivell en què

quedaven catalogats en adherir-se al pla de reestructuració, es va arbitrar que cobrarien la tarifa superior al que els correspondria i durant un període de tres anys.

Un problema, una solució, i ens sembla bé. Igualment, l'accés sobre UVA concertades es pagaven a un 25% del preu, i no diem res en contra, però creiem que seria bo per a la sanitat catalana que el Departament instrumentés també un sistema que primés aquells centres que presentin una auditoria externa del seu compte d'explotació en la qual s'hagi demostrat la cura en el control de la despesa i la vigilància de les que esdevenen innecessàries.

I, per últim, la nostra proposta de resolució quarta demana que es facin els tràmits adients perquè d'una vegada es constitueixi el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Per què? Primer, perquè l'article 19 de l'Estatut d'Autonomia ens ho exigeix i perquè està previst en l'article 152 de la Constitució Espanyola. En segon lloc, perquè la Llei Orgànica del Poder Judicial de juliol de l'any 85 obliga a la seva constitució abans d'un any, que ja s'ha escolat segons la seva Disposició Transitòria Segona.

Ahir el President de la Generalitat va dir que el President del Govern li va prometre la constitució del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya abans de juliol d'enguany, però encara que no ho hagués promès està obligat a fer complir una llei orgànica i el Consell Executiu, si més no, a demanar-li que la compleixi.

L'excusa que es podria donar és que, primerament, és necessària la Llei de Planta i Demarcació, però no és així, perquè també la Disposició Addicional Primera fixa el termini d'un any per fer-la, és a dir, no ens podem refugiar en un altre incompliment per justificar la impossibilitat de complir.

A més, el que demanem que faci el Consell Executiu és donar compte a aquest Parlament del que ha fet per demanar la creació del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I, com el President de la Generalitat ja va reconèixer ahir, que no creia que la Llei de Planta i Demarcació hagués de ser prioritària, el que pugui contestar el Consell General del Poder Judicial o el President del Govern no ens pot condicionar a priori. L'any passat vàrem fer una proposta de resolució empenyent en el camí de l'adequació del Dret Civil Català i el Grup que dóna suport al Govern no la va voler votar. Esperem que aquesta vegada, essent el dret el punt de trobada de la societat civil i de la societat política, i essent el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el màxim òrgan que ha d'interpretar i fer complir el nostre dret, aconseguim d'una vegada, potser el que resta més important del que el nostre Estatut ordena i un dels més significatius de l'autonomia d'un poble.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha torn en contra a aquesta intervenció? (Pausa.) Com que no, aleshores podrem passar ja a la votació, per l'ordre de la presentació. I aquesta Presidència... sí, començant per la primera, però fraccionant d'acord amb la presentació gràfica i oral que s'ha fet d'aquestes propostes.

La primera votació afectarà la part de la proposta del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que comença "En nom del Grup parlamentari" i acaba "que actualment es dóna", sempre que no hi hagi alguna dificultat per acceptar aquest criteri de la Presidència.

Bé, els qui siguin favorables a aquesta proposta que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la proposta ha estat rebujada per 42 vots a favor, 69 en contra i 4 abstencions.

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 71 / SP 59.3 / 02 octubre 1986

11

Anem ara a la resta de la proposta que comença "En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya " i acaba amb "les entitats locals del 25% restant. "

Els qui siguin favorables a aquesta part de la proposta que tinguin...
(Pausa.) Bé, la primera votació es referirà a la part que acaba amb "Estatut d'Autonomia de Catalunya i la LOFCA ", o sigui el primer punt, i després votarem el que té la numeració número 2.

Els qui siguin favorables a aquesta part de la proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta segona part de la proposta ha estat aprovada per 113 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Finalment, la resta de la proposta, o sigui la part que comença "fixar " i acaba amb "25% restant. "

Els qui siguin favorables a aquesta part de la proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la proposta ha estat aprovada per 108 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passem ara a la proposta del Grup de Convergència i Unió, que fraccionem en la manera següent: la primera proposta... el primer grup que proposa, és a dir, des de "constatar " fins a "Comissió Mixta de Valoracions " és el que sotmetem ara la consideració d'aquesta Cambra.

Els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la proposta ha estat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.

Ara es presenta la segona part. La segona part, com els parlamentaris saben, es refereix a l'organització dels Jocs Olímpics. Aquesta Presidència voldria proposar, sempre que no hi hagi cap objecció, de votar conjuntament aquesta proposta i la proposta, pràcticament igual, del Grup Socialista. Algú s'oposa que es faci aquesta votació conjuntament? Bé, doncs, aleshores, això se sotmet a consideració d'aquesta Cambra.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues propostes idèntiques han estat aprovades per 113 vots a favor, cap en contra i cinc abstencions.

Passem ara al primer grup de propostes del Grup Socialista, que comencen, si no hi ha altra observació, des de "el Parlament de Catalunya" fins a "que els corresponen". Sembla bé? No? Digueu, si us plau.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: President, almenys demanaríem dos blocs: una, cinc i sis i la resta conjunta. Almenys per a nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Una, cinc i sis...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Perdó, senyor President, jo em refereixo a la primera proposta de resolució, els sis apartats de la primera proposta de resolució.

El Sr. PRESIDENT: A veure, a veure si ho interpretem bé. La primera votació es referiria a la part que diu: "desenvolupar una acció política", etcètera, fins a: "autogovern"... (remor de veus) No? (Pausa.)

Bé, a veure si interpretem bé aquesta petició. La primera votació es referirà als paràgrafs que comencen per: "desenvolupar", per "objectivar" i per "prendre les mesures". Sembla just, això?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Tothom hi està d'acord que la votació es faci així? Bé, doncs els qui siguin favorables a aquests tres paràgrafs, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests tres paràgrafs han estat rebutjats per 38 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions.

Ara anem a sotmetre a votació els altres tres punts d'aquest apartat, que són els que comencen per: "prendre les mesures necessàries", "imulpsar una acció" i també "desenvolupar una acció política". Tinguin present, com ja ha estat interpretat, sens dubte, per tots els diputats, que hi havia dos paràgrafs que començaven per "desenvolupar" --l'un pertanyia al primer grup i aquest altre pertany a aquest segon grup de votacions.

Els qui siguin favorables a aquests apartats, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest altre grup de paràgrafs ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 71 en contra i 5 abstencions.

Finalment, sotmetem a votació la resta de la proposta del Grup Socialista que comença per: "El Parlament de Catalunya constata" i acaba per: "fiscal i solidaritat".

Els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta darrera part ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 71 en contra i 5 abstencions.

Ara passem a la proposta del Grup Popular, que si no ho hem interpretat malament sembla que s'hauria de fraccionar en un paràgraf, que comença per: "El Grup parlamentari Popular" i acaba per: "finançament autonòmic". Sembla bé, això? No hi ha inconvenient?

Bé, doncs els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la proposta ha estat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

Ara sotmetem a votació el paràgraf que comença per: "el Parlament" i acaba per: "auditoria externa".

Els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 71 en contra i 43 abstencions.

Ara seria el punt que està numerat amb el número 3, que diu: "El Parlament de Catalunya insta" i acaba per: "estudis fiscals i financers de Catalunya". Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions.

Finalment, el paràgraf que comença: "El Parlament de Catalunya" i acaba amb: "Llei Orgànica del Poder Judicial". Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part ha estat aprovada per 109 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Amb això hem acabat les votacions i ara podem donar pas a l'explicació de vot. Aquesta Presidència està, doncs, a disposició... L'I lustre Diputat, senyor Víctor Torres, té la paraula per a aquesta explicació de vot.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, en la seva intervenció d'ahir, el President del nostre Grup ja va anunciar que probablement no presentaríem cap proposta de resolució i que no votaríem ni a favor ni en contra de cap de les propostes presentades. És el que hem fet. I ara voldria, molt breument, matisar les raons que han motivat la nostra actitud.

En primer lloc, voldríem afirmar que seria un greu error interpretar aquesta actitud com una inhibició o una manca d'interès per les propostes de resolució. Sense entrar en l'anàlisi detallada del seu contingut, és evident que podríem subscriure una bona part dels textos presentats.

Però, al nostre judici, no és aquest el tema. Nosaltres pensem que aquests textos, amb tot el respecte per als seus autors, tenen poca transcendència i escassa justificació en les circumstàncies polítiques actuals i, sobretot, amb el taló de fons del debat autonòmic que hem de celebrar d'ací a un parell de mesos.

Ses senyories recorden que el Parlament, en conclusió del debat polític de l'any passat, va aprovar una sola resolució, centrada en el problema del

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 71 / SP 59.3 / 02 octubre 1986

16

finançament, i aquella resolució instava el Consell Executiu a accelerar les negociacions per tal d'obtenir un nou sistema de finançament per a Catalunya, sense discriminacions envers les altres comunitats autònomes, basat en els criteris de suficiència de recursos, autonomia de les despeses, solidaritat i automatisme.

Em sembla fora de dubte, després d'haver escoltat les intervencions del Molt Honorable President de la Generalitat i dels representants dels Grups parlamentaris que aquella resolució conserva avui tota la seva vigència --i si algun dubte hi havia, els textos presentats avui pels diversos grups parlamentaris confirmen plenament la nostra asseveració perquè repeteixen quasi literalment el que ja dèiem l'any passat. Per consegüent, no creiem que sigui necessari ni útil, amb respecte --ho repeteixo-- per a totes les opinions, allargar la ja massa llarga llista de resolucions que han estat incomplertes i que esdevenen lletra morta.

Per altra part, com acabem de recordar, abans de final d'any haurem de celebrar l'importantíssim debat promès pel President de la Generalitat. Caldrà, aleshores, examinar amb profunditat, sense cap mena de complaença, sense cofoïsme ni autosatisfaccions l'estat actual de la nostra autonomia i, sobretot, les perspectives de la seva viabilitat. Haurem de preguntar-nos si l'autonomia que hem assolit, amb tantes penes i treballs, és aquella per la qual han lluitat i han sofert tants patriotes, i les nostres preguntes hauran d'obtenir les respostes adequades. Cal esperar, en fi, que també sabrem, abans de final d'any, quines són les darreres ofertes del Govern de l'Estat en matèria de finances i haurem de manifestar sense tergiversacions la nostra acceptació o el nostre rebuig.

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta núm. 46

15

I, aleshores, sí que serà el moment de prendre resolucions; sí que serà l'hora d'assumir les responsabilitats històriques que ens corresponguin. I poden estar segurs, senyores i senyors Diputats, que quan això es produeixi, quan arribi el moment de fer el balanç polític i financer de la nostra nació, Esquerra Republicana de Catalunya no mancarà de presentar i de defensar les seves resolucions.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) No hi ha més explicacions de vot. (L'I. Sr. Lucchetti demana per parlar.) Sí, el senyor Lucchetti. L'I lustre Diputat senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, molt breument, per explicar no el que hem votat a favor, perquè és obvi, però sí el sentit d'algunes de les nostres abstencions.

Respecte a la votació del Grup Popular, en el primer punt hi ha una referència escrita l'any 87, és cert que en la intervenció el senyor Pujol parlava de..., referit també al Pressupost del 86, però aquí el que està escrit és el 87, i nosaltres sempre hem defensat que aquesta fórmula entrés ja en aplicació des de l'any 1986.

I, després, la resta de punts, sincerament ens semblen... (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Diputat, permeti'm que reclami l'atenció de la Cambra i el seu silenci, eh? Pot continuar

El Sr. LUCCHETTI: Sí, jo ja entenc que l'explicació de vot de vegades és una mica... es dóna en un moment molt cansat, però... I després perquè, sincerament, demanar al Consell Executiu en un tema tan important com el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya simplement que doni compte a aquest Parlament, que el Consell Executiu doni compte en aquest Parlament de les gestions realitzades, jo ja sé que ens vindran amb aquelles tres cartes que sempre envien, "oh, hem enviat tres cartes...", doncs, a nosaltres ens sembla que això no és el que correspon a una resolució final d'un debat com aquest.

Quant al Grup parlamentari de Convergència i Unió, la veritat, aquesta resolució ens sembla la còpia literal de la que l'any passat ja es va aprovar i que ens sembla que també va ser més o menys impulsada pel Grup de Convergència i Unió. Jo tinc la impressió que no té cap sentit tornar a votar les mateixes coses, per això nosaltres ens hem abstingut, perquè tampoc tenim discrepàncies de fons, però sí que ens sembla que no seria congruent amb el que nosaltres vam dir ahir des d'aquesta tribuna, en boca del nostre President del Grup. Perquè bàsicament en aquesta resolució, com en la intervenció d'ahir del President Pujol, s'amagava la responsabilitat també del Consell Executiu de la Generalitat en aquesta situació que aquí es denuncia. No es pot només estar tirant la pilota sempre al camp contrari, perquè, senyors del Consell Executiu, la pilota també la tenen vostès als peus. I què en fan vostès, d'aquesta pilota? Quants gols marquen, i com avança la negociació, etcètera? Per tant, a nosaltres ens sembla que aquest no és el to de la resolució.

I, finalment, en l'últim punt, ens sembla que nosaltres, que sempre creiem que hem tingut --o presumim d'haver tingut-- una posició coherent en el Parlament de l'Estat espanyol i aquí, doncs, ens sembla que no..., ens fa una mica de vergonya votar aquí que hem de ser coherents. I després perquè ens sembla també que això pot portar --lligat amb una discussió que hem tingut

abans-- una devaluació del treball d'aquest Parlament. Cada cop més aquest Parlament està discutint quasi únicament i exclusivament proposicions de llei per presentar des d'aquest Parlament al Congrés de Diputats. Pensem que és una possibilitat que existeix, però pensem que a la millor acabarem només fent això, en aquest Parlament i a nosaltres ens preocuparia molt perquè voldria dir que possiblement hem arribat a un sostre de la nostra activitat, que nosaltres pensem que estem molt lluny d'haver-hi arribat.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció per explicar el vot? (Pausa.) Bé, si no hi ha més explicacions de vot, podem donar per acabat aquest debat (L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)... perdó... l'I lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per començar demano una certa generositat per part de la Mesa en el tema del temps d'aquesta intervenció, perquè el nostre Grup és el que, naturalment, amb resolucions crítiques cap al Govern en un debat de política general, és el que lògicament, esperablement, tindria més torns en contra a fer, i nosaltres hem anunciat per boca del Portaveu adjunt que no faríem els torns en contra, amb la qual cosa hem estalviat molt de temps a la Cambra, i, en canvi, faríem les explicacions de vot.

Aniré amb ordre. Senyor Lucchetti, nosaltres hem votat en contra de la seva primera proposta de resolució per la raó que li explicaré a continuació.

Aquesta Cambra --és aquella que es refereix al Reglament de la Cambra, etcètera-- té un Reglament que va ser confeccionat, confegit i votat per tots els Grups parlamentaris --aquí presents, anava a dir, no és veritat. N'hi ha un que és diferent--, però en un moment que no hi havia una majoria absoluta, i en un moment que una cosa d'aquesta naturalesa com el Reglament, evidentment es necessitava unes fortes dosis de consens per poder-ho assolir. Potser vostè mateix va ser membre de la Comissió de Reglament.

És clar, aquest Reglament ha sofert una modificació, ha sofert una modificació. Jo ara no cauré en la frivolitat de dir que és una modificació petita, no és una modificació petita, és una modificació important, que es refereix al debat pressupostari, a les esmenes del debat pressupostari, però que és una modificació --com vostès saben-- coherent amb la manera d'enfocar aquesta mateixa temàtica en altres reglaments del món occidental, i que, en tot cas, no afecta els aspectes de control i d'impuls ordinaris del Consell Executiu.

Per tant, en aquest sentit, el Reglament en tot cas el que pot ser és potser una mica antiquat, potser va ser fet en un moment que ni nosaltres mateixos tampoc teníem massa experiència, i potser sí que el Reglament necessita determinades modificacions, a les quals nosaltres no ens negarem si es pren la iniciativa per part d'algú --no ens negarem a estudiar-les, a considerar-les molt acuradament--, d'acord amb el que el mateix Reglament es preveu.

Però pensí una cosa, vostè mateix ha dit des d'aquesta tribuna --i molt encertadament, molt encertadament-- que no són només les normes, sinó la praxi d'aplicació. No són només les normes, sinó la praxi d'aplicació, referint-se a una altra situació que vostè mateix analitzava --jo no repetiré l'anàlisi que feia--, i vostè mateix ha tingut avui aquí una prova d'una interpretació generosa del Reglament, en relació precisament amb la seva intervenció, de pujada i baixada de la tribuna d'oradors. (Rialles i remor de veus.) Bé...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà, li prego que no usurpi les funcions de la Presidència.

(Rialles.)

El Sr. SUBIRÀ: En absolut, senyor President. (Remor de veus.)

Simplement deia que la Presidència ha tingut una interpretació generosa del Reglament.

Continuo. No explicaré el perquè hem votat a favor les resolucions relatives al finançament del seu Grup parlamentari; no explicaré el perquè, però sí que faré dues precisions.

Nosaltres entenem que és bo el plantejament unitari en la negociació del finançament. També entenem que és bo que no es redueixi a estrictament l'àmbit de la Comissió Mixta de Valoracions. I entenem que poden ser positius aquests contactes entre els partits en els nivells més alts dels partits.

Però, en canvi, també vull puntualitzar que la responsabilitat de la negociació, de conduir-la i d'arribar finalment a un acord, és una responsabilitat que rau, perquè així ho mana la democràcia, en el Govern. Rau en el Govern, la responsabilitat, i, per tant, nosaltres interpretem que això no significa, aquesta resolució no significa, per dir-ho d'una manera potser una mica caricaturesca, que en una determinada fase de la negociació el President de la Generalitat hagi d'anar a negociar de bracet amb els secretaris generals dels grups polítics. No vol dir això, però sí que vol dir que pot ser convenient, útil i positiu determinades consultes, fins i tot sovintejades en els nivells més alts dels partits. Bé, veig que hauré d'accelerar molt més.

En voldria referir, i vaig directament al primer bloc de resolucions del Grup Socialista. Mirin, nosaltres, en aquest debat també hem anat de sorpresa en sorpresa, perquè em sembla que les propostes de resolució en aquest primer bloc no es corresponen gens amb l'actitud que semblava prendre el President del Grup Socialista des d'aquesta tribuna ahir. Em sembla que no, perquè, és clar, com es pot oferir diàleg institucional i començar fent una proposta de resolució que digui: "Desenvolupar una acció política dirigida a l'enfortiment del pluralisme democràtic." Això té massa ribets, fins i tot jo diria que de manca de respecte perquè, és clar, no es pugui tenir en compte per part d'una gent com nosaltres que ens hem considerat, som i pensem continuar essent democràtics sempre.

I amb aquest mateix to em podria anar referint a totes les que vénen a continuació. Són proposicions que d'una manera farisaica es pot dir: "Home!, com es que no voten a favor del pluralisme democràtic?" Jo diria: no, escolti, és que això hi és i es dóna per suposat, i no es pot posar en dubte i, per tant, no es pot posar en una resolució.

Bé, i llavors em salto moltes coses, em salto moltes coses, però arribo a una qüestió i per això hem votat en contra de tot aquest primer bloc. Però ara també faré un comentari sobre la que hem votat a favor, a la proposta socialista que hem votat a favor. Jo ho faré no pel seu propi contingut --perfecte, hi estem totalment d'acord--, ho faré perquè és paradigmàtic, sí, senyor Armet, és paradigmàtic.

Miri, perquè es produeixi una positiva bona, lloable, paradigmàtica co laboració entre les institucions --i els partits, naturalment, que són al darrere de cada una de les institucions--, es necessita que tots tinguem la suficient serenor perquè quan les coses són molt importants els que no són el

primer protagonista d'aquella qüestió sàpiguen renunciar a ser el primer protagonista, però, en canvi, donar-hi suport. I d'això se'n diu patriotisme. Nosaltres crec que l'hem exhibit en aquest cas, i no passa això en altres coses.

Hem votat que no a algunes propostes de resolució del Grup Popular. Jo crec que queda ben clar, vaja, va quedar ben clar, que el comentari positiu que va fer el President ahir sobre el tema de l'Institut d'Estudis Fiscals va ser cert quant al contingut de la temàtica a estudiar, però també va quedar claríssim que el Govern i el Grup parlamentari que li dóna suport, naturalment, opinaven que aquesta tasca important la podia fer, i la feia --i potser es podia incentivar més i es podia intensificar més-- l'Institut d'Estudis Autònomic. Aquesta és la raó --per no multiplicar instituts--, que hem votat en contra d'aquesta resolució.

Respecte a la del Departament de Sanitat. Mirin, respecte a la del Departament de Sanitat jo he fet una petita llista dels temes que es tenen, s'han de tenir, i es tenen en compte, eh? Aquests dels concerts. S'ha de tenir en compte --i es té en compte-- coses com: evolució de l'activitat de l'hospital en els anys anteriors. Població de l'àrea d'influència de l'hospital en la població, en la freqüentació hospitalària de la zona. S'ha de valorar --i es valora-- l'existència en l'àrea d'influència dels hospitals del centre especialitzats de la Seguretat Social. S'ha de valorar --i es valora-- la dimensió de l'estructura física dels hospitals, localització geogràfica d'aquests, en alguns casos això dóna lloc --pot donar lloc-- a una productivitat inadequada, una mala distribució geogràfica. S'ha cercat de marcar el nombre d'ingressos, tant en tant per cent d'activitat de l'ambulatori, d'estada mitjana, a fi i efecte de primar els hospitals més eficients. Això s'ha fet, s'està fent i es continuarà fent.

I nosaltres pensem que no cal, per tant, fer aquestes recomanacions. S'estan seguint en els casos, tal com es poden seguir, i tenint en compte la realitat sanitària del país, que és complicada, com vostè sap, i que determinades simplificacions poden ser perilloses.

I, finalment --me l'he guardat per al final--, un comentari sobre la nostra votació contrària a la resolució sobre el tema de finançament que presentava el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Ja me n'adono que això pot haver produït alguna sorpresa, però facin-me atenció un moment.

La Resolució sobre el tema de finançament del Grup Socialista tenia, té, al seu bell mig, una frase que la fa absolutament inacceptable per al nostre Grup parlamentari. És a dir, a nosaltres ens sembla grotesc que, a aquestes alçades, després de tota la trajectòria en el tema de finançament, s'insti el Consell Executiu de la Generalitat a emprendre "les mesures necessàries per tal d'assolir que el nou sistema de finançament contempli la necessària suficiència", etcètera.

És a dir, avui, aquí, després de tota la història, després que algú ens ha dit --molt encertadament-- que estàvem fent unes resolucions que s'assemblaven molt a les que vam fer l'any passat, que se'ns digui que el Consell Executiu emprengui "les mesures necessàries per tal d'assolir..." em sembla, ens ha semblat, fins i tot, grotesc.

Però, en canvi, hem tingut una forta temptació de votar a favor, almenys, d'un aspecte, que era aquest de la corresponsabilització fiscal. No hem trobat la manera de demanar una votació separada, que pogués incorporar això. No l'hem trobat, però ara, des de la tribuna, i, evidentment, amb la constància que quedarà en el Diari de Sessions, els comentaré aquesta qüestió. I, per comentar-los-la, perquè vegin que no ve d'ara, sinó que ve de lluny, els llegiré la meua intervenció --naturalment, no tota-- del debat de política general de l'any passat.

Jo deia: "és aquest tema --del que se'n va dir ahir 'corresponsabilització fiscal'--, nosaltres, respecte a aquest tema, nosaltres ahir vam tenir el temor que amb això es volgués insinuar el recàrrec al nou impost. En canvi, si tal com va dir el Conseller d'Economia i Finances el gener del 85, del que es tracta és de la cessió d'algun impost important --de la cessió o gestió, del que sigui, s'estudiarà, s'ha d'estudiar-- per a l'autonomia de Catalunya, llavors se'n pot parlar. Concretament, el Conseller era més rigorós que el que jo estic dient. El Conseller deia 'cessió', naturalment, per llei orgànica, segons preveu l'article 150 de la Constitució Espanyola que, a la vegada, suposaria la modificació de l'article 11 de la LOFCA, d'un impost com, per exemple, el de renda --un impost important-- que, naturalment, aquest tipus de cessió implicaria una altra cosa: implicaria que, per ser generalitzable, cosa que, de vegades, en parlem tots, implicaria la necessitat de la modificació del Fons de Solidaritat, i que passés a ser, tal com també proposava en aquelles dates el Conseller, un fons de suma zero. Aquesta temàtica del fons de suma zero està molt ben explicada en el Llibre Blanc sobre finançament autonòmic, i té múltiples avantatges que no s'oculten, tampoc, a cap de les senyores i senyors diputats."

Respecte a aquest tema, la nostra posició és exactament aquesta. I fixin-se que, treballada, elaborada i aprofundida. De manera que estem molt tranquils d'haver votat en contra de les resolucions que hem votat en contra, amb la puntualització respecte a la corresponsabilització fiscal que acabo de fer.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció d'explicació de vot? (Pausa.) L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, estava

lògicament temptat de no sortir, perquè sembla que les votacions han quedat prou clares per a tothom, però com que s'aprofiten els torns d'explicació de vot per fer torns en contra, fer a lusions, lògicament em veig obligat, novament, a pujar a la tribuna.

Nosaltres, en aquest debat, pel que fa a les resolucions, hem tingut una actitud absolutament constructiva, des del punt de vista d'assenyalar quins eren els elements centrals que calien en el canvi de l'orientació política de l'actual Consell Executiu. I en cap moment de les nostres resolucions --amb independència del diagnòstic que hem fet-- hem posat elements que poguessin significar un fre o una ofensa per part del propi Govern i, per tant, el Grup de la majoria podia donar perfectament suport --podia donar perfectament suport--, si coincidí en el diagnòstic, el que succeeix és que no es coincideix en absolut amb el diagnòstic.

Estem en una societat perfectament plural, democràtica, el cap de l'oposició és el número 263 del protocol de Catalunya, no té cap mena d'importància... Estem en una societat en què la Generalitat és ben bé de tots, estem, per tant, en el millor dels regnes, no es produeix la identificació Generalitat-Catalunya-senyor Pujol-un partit, això enforteix més que mai Catalunya, aquesta visió fragmentada; estem, per tant, davant d'una situació extraordinària de vitalitat d'un Parlament viu, que realment, dia a dia, porta els problemes que estan a la societat, i els trasllada a la nostra realitat i amb una gran passió s'expressen les posicions del pluralisme democràtic de Catalunya... Estem en una situació on les relacions institucionals amb el Govern, realment, són encertades. Al marge de les tensions polítiques legítimes, resulta que hi ha una entesa profunda, i s'ha conreat aquesta entesa en alguns aspectes, malgrat que realment hi hagi ressorts centralistes. Estem, possiblement, en una situació en què assolir compromisos constructius amb les forces parlamentàries no és un element, diguem-ne, central, de la construcció de l'autogovern, i potser estem en una situació idíl·lica --idíl·lica-- de relacions entre el Govern de Catalunya i els ajuntaments de Catalunya, que fa que, per a ajuntaments iguals --encara que hi hagi una diferència de 10 a 1 en les inversions de la Generalitat, no té cap mena d'importància--, perquè anem construint país i, finalment, els nostres municipis tindran de tot, de tot, de tot el que es pugui tenir. Estem, per tant, en aquest panorama.

Nosaltres havíem fet l'esforç --bé, i dic al registre del Parlament que apuntin entre cometes aquesta intervenció meva anterior, perquè, si no, es pensarien que realment està parlant el Pujol en lloc del senyor Armet i, per tant, seria, em sembla, un error...

Estem, per tant, en aquesta ubicació política. I aquesta ubicació política, realment, nosaltres, el que volíem era posar-la damunt de la taula, dir quins eren els problemes de la política catalana. I la nostra voluntat política és clara i diàfana, en aquest sentit: ajudar a desbloquejar. Nosaltres som perfectament conscients que, en aquesta Cambra parlamentària, les posicions de diferents grups, en alguns aspectes, són marcadament diferenciades, i la voluntat política d'anar més de pressa, més lluny, de qüestionar unes coses o no qüestionar-les, doncs, també és diferent.

Però hi ha una cosa elemental, en política, que és convertir la política de govern en una possible política catalana que assoleixi uns resultats determinats. I aquesta és la mancança més important! Perquè, realment, si l'actitud de victimisme, de vegades justificada, donés resultats operatius en la política catalana, seria una política que, des del punt de vista de la rendibilitat de fets concrets, seria justificable, fins i tot. Però, nosaltres, el que reivindicuem és la necessitat d'una política catalana davant d'una política convergent! Una política nacional de Catalunya davant d'una

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 71 / SP 59.3 / 02 octubre 1986

21

política de signe regionalista, encara que tingui un verbalisme de radical-nacionalisme! Aquest és el plantejament. Si vostès, evidentment, no coincideixen amb el diagnòstic, jo entenc perfectament que vostès no tirin endavant les posicions que nosaltres hem expressat.

I nosaltres hem votat tot allò que podien ser plantejaments d'impuls. Els mateixos plantejaments del PSUC, quan el PSUC, per exemple, en una de les propostes de resolució, diu que "volem anar a un Estat en què la distribució del pes proporcional entre administracions sigui 50/25/25", ho hem expressat moltes vegades, i això és l'expressió d'una voluntat política de futur, i és evident que cal posar totes les bases per anar arribant a aquesta lògica.

Com, a curt termini, emfasitzar el que són els elements centrals que aquest Parlament ja va expressar l'any passat, que configuren i constitueixen una negociació entorn del tema del finançament. Ara, admetre resolucions absolutament negatives, i que ens diguin el que hem de fer els grups parlamentaris, en lloc de fer a l'inrevés, que és aglutinar els grups parlamentaris i fer una negociació intel·ligent, em sembla absolutament equivocat, i en aquest joc no hi entrem!

Nosaltres no entrarem mai en un joc en què el President de la Generalitat digui el que nosaltres hem de fer, quan ell no és capaç de fer allò que és elemental i de sentit comú, per dirigir nacionalment Catalunya!

I, quan ell estigui a l'altura de les circumstàncies d'un president que és capaç d'entendre que la potencialitat del país passa per mecanismes de cooperació i de corresponsabilització, i d'entesa amb les institucions de l'Estat, nosaltres, òbviament, no podem entrar en una política que, any rere any, ens vagi dient persones, actituds, coses que cal que els altres facin per seguir-lo a ell, no en un camí de victòria en victòria, sinó, moltes vegades, per un camí de frustració en frustració.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que avui oferim un marc de referència, i un marc polític, fet amb escrupolositat, fet amb molta senzillesa, fet, si ho volen vostès, amb absoluta... mi limetrant les paraules perfectament, perquè no tinguessin elements d'ofensa política. Ara, és evident que, el senyor Subirà, pel seu tipus d'expressió, pel seu tipus de resposta, sembla que el debat d'ahir, del senyor Obiols, no li va assentar, diguem-ne, gaire bé, perquè el va desco locar. És evident, d'això, n'estic perfectament convençut, perquè el tema que es debatia ahir, fonamentalment, és: cal o no cal un canvi d'orientació política en el Govern de la Generalitat? Primer punt. Què cal fer, en segon lloc, i quines mesures concretes de canvi d'actitud política prenem davant d'aquesta circumstància històrica, que és especialment transcendent i delicada?

Aquests són els elements que han constituït el nostre criteri de votació. Per això hem coincidit, en votacions positives, d'impuls real, d'objectius a llarg termini i d'actituds a curt termini que han fet els altres grups parlamentaris, i en aquest sentit, per tant, les nostres votacions queden explicades per aquest criteri polític.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? (Pausa.) Bé. Acabades, doncs, les explicacions de vot, aquesta Presidència dona per acabat el debat de política general i aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i deu minuts.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

P
[cc45.5,1,10,18] f[lf8][cpl2,12]Sèrie P - Número 70*/**II Legislatura*/**Sisè
període[qm]Dijous, 2 d'octubre de 1986[qr]

520

[cc45.5,1,30,35]

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

[cc45.5,1,24,19]

Sessió Plenària núm. 59

[cc45.5,1,12,15]

Segona reunió

[lf60]

[cpl2,12] 3SUMARI

[cc44,2,10,12][ih2]

2La sessió es reprèn a dos quarts de dotze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

1El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, les quals seran de trenta minuts. L'ordre d'intervenció, com és sabut, dels grups parlamentaris serà en relació inversa al nombre de diputats que els integren, és a dir, de menor a major. A conseqüència d'això, tinc el gust de donar la paraula al portaveu, Molt Honorable senyor Heribert Barrera, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps de trenta minuts, com hem dit.

El Sr. BARRERA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, porto ja set anys assistint, al començament de la tardor, al debat anual sobre l'orientació política general del Consell Executiu. He seguit sempre els debats amb molta atenció, i en els dos anys anteriors hi vaig participar també personalment. I, bé, haig de confessar que aquest any, per primera vegada, tinc la sensació com si estiguéssim complint un ritu, una obligació reglamentària, molt més que no pas debatent de debò un projecte polític.

El senyor President de la Generalitat va fer ahir un discurs certament remarcable i important, però malgrat això no puc sostreure'm al temor que el conjunt del debat resulti essencialment cosa ja vista. I és que, amb tota sinceritat, crec, senyores i senyors diputats, que el debat d'enguany és un debat intrínsecament desvalorat en relació amb els debats dels anys anteriors. Desvalorat per dues raons essencials: la primera raó és que el domina la qüestió del finançament autonòmic, que no solament ja fa massa temps que dura i que, com si fos un disc ratllat, ens obliga a dir coses ja dites que, desgraciadament, no creu ningú que tinguin massa influència sobre el seu

desenllaç, sinó que, a més a més, introdueix un factor d'incertitud tan gros sobre el futur immediat que ens impedeix d'entrar en el detall dels projectes concrets.

La segona raó és que el que hauria pogut ésser la substància mateixa del debat present, a saber, el balanç dels sis anys d'autonomia, l'avaluació del que és de debò l'Estatut a la llum de la jurisprudència del Tribunal Constitucional, hem convingut tots plegats que ho tractaríem d'aquí a un parell de mesos, en un altre debat que --com va dir ahir el President-- serà un debat compromès i, per tant, seria extemporani i superflu entrar en el tema avui.

Hi ha encara un altre fet menor però significatiu que desvalora també el debat, i és l'horari en què s'ha volgut que es descabdelli. Per primera vegada, la majoria ha considerat que no valia la pena deixar un temps raonable als altres grups parlamentaris --i, sobretot, als tres més petits-- per estudiar a fons el discurs del President i discutir-lo amb els òrgans directius polítics dels seus respectius partits.

El President va acabar ahir a les vuit del vespre i la sessió es reprenia aquest matí, teòricament, a les onze. Potser m'equivoco, però haver establert aquest horari em sembla que revela que no s'atribueix massa importància al que puguem dir els qui parlarem aquest matí i, en tot cas, és segurament un signe més de la lamentable i perillosa menysvaloració del Parlament que els diputats d'Esquerra Republicana tenim consciència que, des de fa temps, es va produint.

Després d'aquest, potser massa llarg, exordi, que m'ha semblat tanmateix necessari, vaig a intentar ara d'exposar el punt de vista d'Esquerra Republicana sobre els tres grans temes que s'han plantejat. A saber: el finançament autonòmic, l'actuació recent del Govern de la Generalitat i les orientacions de la seva acció de cara al futur.

Però, des d'ara, voldria anunciar que Esquerra Republicana no presentarà cap proposta de resolució al final del debat i que, en principi, s'abstindrà en la votació de totes les que puguin ésser presentades.

Creiem que el mateix enfocament del debat, com de qualsevol resolució que en pugui resultar, sigui d'utilitat molt dubtosa i com que, a més, hem constatat que el grau de compliment de les nombroses resolucions que el Parlament ha aprovat en els darrers sis anys ha estat molt reduït --en general, no per mala voluntat del Govern, sinó per la mateixa natura del poder autonòmic--, em sembla que no val la pena de votar-ne de noves, que és molt probable que repetiran, si no en la lletra, almenys en l'esperit, el contingut de moltes de les anteriors. Ben entès: si algú planteja quelcom que no s'hagi votat mai i que sigui realment significatiu, no excloem en el més mínim la revisió de la nostra actitud.

Precisat això, passo, doncs, al tema del finançament. El Molt Honorable senyor President va recordar ahir algunes xifres prou eloqüents per elles mateixes perquè sigui superflu comentar-les, i que palesen de manera irrefutable la gravíssima discriminació de la qual els catalans som víctimes.

Però el President no ens ha dit gairebé res que no sabéssim ja, i, sobretot, no ens ha informat sobre quina serà la seva posició si el Govern de l'Estat manté les seves propostes o es refusa a millorar-les de manera substancial. És que el Govern de la Generalitat acabarà acceptant-les formalment, potser mitjançant una "propineta" i algunes vagues promeses que li permetin, de moment, salvar la cara? O bé tindrà el Govern el coratge de rebutjar les fórmules tan ferotgement discriminatòries, no se sotmetrà a les pressions, no acceptarà les acusacions de victimisme i informarà detalladament tots els ciutadans de Catalunya de la manera com el Govern de l'Estat ens tracta? És que el Govern ha considerat la possibilitat de recórrer davant del Tribunal Constitucional, invocant la vulneració flagrant de l'article 138.2 de

la Constitució, que els recordaré que diu textualment: "Les diferències entre els estatuts de les diverses comunitats autònomes no podran implicar en cap cas privilegis econòmics o socials"?

M'agradaria molt, senyor President, que em pogués donar una resposta ben concreta sobre aquest darrer punt. En tot cas, si per una via o per una altra acabem --com em sembla, desgraciadament, molt probable-- amb una dotació econòmica molt per sota del que és just i necessari, què és compta fer? Del que deia ahir el senyor President dedueixo que el Govern optarà, probablement, per endeutar-nos encara més, a fi de poder anar fent aquelles coses que el senyor President ens deia ahir que considerava elementals en una acció de Govern.

Esquerra Republicana no veu amb bons ulls un major endeutament. Nosaltres creiem que caldria tenir la gosadia d'ajustar les despeses als ingressos, tot explicant per què s'ha de suprimir tal subvenció o no es pot fer tal carretera. És cert que caldria suprimir o diferir coses importants, però no creiem que la gravetat de les supressions superés la gravetat d'encaminar-nos cap a una situació tercermundista, típicament latino-americana.

Estem convençuts, senyores i senyors diputats, que el Govern de l'Estat no oferirà mai una fórmula de finançament que sigui justa mentre la Generalitat accepti de continuar endeutant-se per suplir la insuficiència de la dotació econòmica dels serveis transferits. Endeutar-se més, no per finançar grans projectes, sinó per anar fent, és amagar el cap sota l'ala, i si no és que es produeixin miracles, és comprometre molt greument el futur.

Els deutes s'ha d'acabar pagant-los, i els interessos s'acumulen. Si algun dia hem d'implorar de l'Estat un ajut excepcional, extraordinari per evitar la bancarrota, segur que, si obtenim tal ajut, el pagarem molt car, no solament en prestigi, sinó en competències.

Per tant, la nostra posició és molt clara. Primer, no acceptar cap fórmula que signifiqui indignitat; segon, gastar pel que tinguem, establint amb rigor un ordre de prioritats --és a dir, no endeutar-nos més enllà de l'absolutament indispensable--, i explicar al poble les coses tal com són, sense ni exagerar-les, ni minimitzar-les, ni disfressar-les, i que el poble jutgi i tregui ell mateix les conseqüències dels fets.

Fa un any, gairebé dia per dia, des d'aquesta tribuna, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, deia que em semblava impossible que es complissin les promeses del President del Govern de l'Estat de cara a fer possible una solució, mal fos transaccional, amb vistes al Pressupost de la Generalitat del 1986. Els fets, malauradament, ens han donat cent per cent la raó; igualment ara no creiem tampoc que puguem refiar-nos de promeses inconcretes i anar vivint d'esperances.

El Govern de la Generalitat hauria de preparar el nou pressupost sobre la base de la dura realitat actual i, si les coses milloren, no costarà gaire de rectificar ampliant-lo. El que sí que fóra difícil seria, precisament, rectificar per reduir-lo.

En fi, per acabar amb aquest tema, no em queda més que reiterar la nostra posició de sempre. És i lusori esperar que podrà trobar-se una fórmula de finançament justa, objectiva i no discriminatòria si no és estenent a Catalunya la fórmula del concert econòmic que s'aplica a Euskadi i Navarra. No hi pot haver autonomia autèntica sense un mínim de sobirania tributària i la via més al nostre abast d'assolir aquest mínim necessari és reclamar el concert.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Per quins set sous els catalans hem de ser menys que els bascos i els navarresos? Si al seu moment es va cometre el gravíssim error de no exigir el concert --de fet, de no voler-lo--, més de sis anys d'experiència justifiquen sobradament que ara es tingui el coratge i la humilitat de rectificar. Tots som fa libles, i el realment greu no és haver comès un error, sinó obstinar-se a perseverar.

Nosaltres desitjaríem que, de la mateixa manera que el Grup majoritari, malgrat peremptòries afirmacions anteriors, ha acabat per reconèixer darrerament que, pel que fa a l'organització territorial, no hi ha fórmula satisfactòria viable sense la fusió de les quatre províncies catalanes en una sola, volgués també reconèixer, com més aviat millor, que, per discutir amb el Govern de l'Estat sobre el finançament, l'única base sòlida de discussió és la reivindicació pública del concert per les vies jurídiques adequades.

Passo ara al comentari de la tasca realitzada pel Govern de la Generalitat aquests darrers temps. El Molt Honorable senyor President ens va parlar ahir amb una certa extensió d'aquest tema, i va reivindicar l'eficàcia del Govern en la gestió de l'autonomia. En absolut no penso pas negar-la, ni tans sols discutir-la. Però, recordant algunes de les qüestions a les quals el President concretament es referia --per exemple, l'ensenyament i la normalització lingüística--, voldria puntualitzar que, del nostre punt de vista, l'eficàcia no es mesura ni pel diner gastat ni per les accions iniciades. Si una cosa necessita una millora a Catalunya és precisament l'ensenyament, i jo, senyor President, tinc els meus dubtes sobre l'exactitud de les seves dades, tant pel que fa al nivell de coneixement de llengües estrangeres com pel que fa a la renovació de les nostres universitats. En tot cas, del que sí que hem de congratular-nos tots és que la Generalitat esmerci en ensenyament el 50% del seu pressupost --exclòs, evidentment, el de l'Institut Català de la Salut--, igualment, si un problema requereix una acció urgent és el de la normalització de l'ús públic i privat de la llengua catalana. Però, en un i altre camp, en l'ensenyament i en la normalització, trobem a faltar l'elaboració de criteris que permetin objectivament conèixer si anem per bon camí i si progressem realment. La qualitat de l'ensenyament és mesurable: hi ha exemples en altres països de com pot fer-se sense associar la mesura al resultat d'exàmens, els quals són de nivells no sempre comparables i estan subjectes a moltes influències pertorbadores. I, pel que fa a la normalització lingüística, les respostes a preguntes directes ens semblen malauradament molt poc fiables, i desitjaríem que es possessin a punt tècniques que permetessin jutjar a partir d'observacions, més que no pas d'enquestes.

Una qüestió de la qual el President no ha parlat, però que jo voldria comentar, és la dels incendis forestals. Des de la restauració del nostre Parlament, se n'ha parlat molt en aquest Saló de Sessions i, si haguéssim de jutjar per les hectàrees cremades aquest estiu, hauríem de concloure que se n'ha parlat debades. Ja sé que no és un problema fàcil, perquè en la pràctica no hi ha incendis espontanis; tots els incendis són provocats, bé intencionadament, bé per imprudència. El que no entenc és per quina raó s'ha volgut negar l'evidència de la intencionalitat criminal de molts dels incendis que darrerament el país ha patit. Per què amagar la veritat? Jo crec, Molt Honorable senyor President, que el poble català és major d'edat, i té dret a saber la veritat, encara que la veritat sigui dolorosa d'escoltar. I estic segur que la concòrdia ciutadana no hi guanya res fent-nos creure que estem en el millor dels mons i que a Catalunya tot són flors i violes.

PARLAMENT DE CATALUNYA

1, ^{la} que estem sobre aquest tema dels incendis, m'agradaria també escoltar de boca del senyor President que la Generalitat no es deixarà seduir pels cants de sirena del Ministre senyor Romero, i que no té la menor intenció de renunciar a cap de les competències que en matèria forestal l'Estatut ens atorga. No és cap secret que ICONA voldria recuperar-ne, de competències, i sembla que s'intenta comprar la cessió, voluntària, amb ajuts extraordinaris importants i amb la invocació, al mateix temps, de la necessitat d'actuar amb eficàcia i de coordinar esforços per salvar els boscos amenaçats.

El senyor President ens parlava ahir de les competències exclusives que passaven a ésser compartides i que després, en nom de la coordinació, quedaven pràcticament reduïdes a no res. Esperem que les nostres competències sobre la forest catalana no siguin aquest camí.

Unes poques paraules també sobre dues qüestions que en el discurs d'ahir foren ja esmentades, l'una només tot passant, l'altra amb més extensió, em refereixo a la desburocratització i als Jocs Olímpics. La desburocratització, el senyor President ens l'havia promès solennement en el seu discurs de l'any passat. Què s'ha fet de pràctic des d'aleshores? Jo tinc notícia, és cert, d'algunes mesures molt positives preses en algun departament, però, en termes generals, em sembla que la desburocratització amb prou feines si ha començat. I crec que és una gran llàstima, perquè aquest és un dels autèntics problemes del nostre país. El senyor President ens via ahir que una de les cinc línies d'actuació per fer realitat el projecte de país que ens exposava era crear una administració àgil i eficient. Em penso que em faig ressò d'una opinió molt generalitzada entre els ciutadans de Catalunya si dic aquí que la nostra administració no és gaire ni una cosa ni l'altra. I diré més, encara, la direcció en què sovint es mou el Govern, no em sembla pas que sigui la de remoure obstacles ni la d'eliminar traves administratives. Encara que la formació política més important de les tres que formen el Govern s'hagués manifestat gairebé identificada amb un partit de fora de Catalunya que es proclamava liberal, jo diria que, en la pràctica, la filosofia que inspira l'acció del Govern català no és pas la de reduir el volum de l'administració, sinó, al contrari, d'incrementar-lo. Si, malgrat les aparences, la desburocratització progressa, si s'ha engegat o s'engegarà aviat, als diputats d'Esquerra Republicana ens serà molt plaent de saber-ho.

Pel que fa als Jocs Olímpics, una pregunta només. Creu el senyor President que la Generalitat podrà garantir que hi quedi degudament reflectida, de manera inequívoca, la catalanitat de Barcelona? Els Jocs Olímpics són un exemple més dels problemes que planteja el desenvolupament econòmic i cultural d'una nació sense estat, com és avui Catalunya. Si el desenvolupament ha de fer-se en detriment de la identitat nacional, és evident que per als nacionalistes el desenvolupament esdevé indesitjable. Els Jocs Olímpics compten avui amb el suport gairebé unànim del poble de Catalunya, però, si haguessin de servir per desdibuixar la nostra personalitat específica, és evident que seríem molts els que revisaríem la nostra posició.

Hi hauria encara moltes coses a dir i moltes preguntes a fer --sobre l'administració hidràulica, per exemple--, però és hora ja que entri en la tercera i darrera part de la meua intervenció. Ahir el Molt Honorable senyor President va dedicar potser la meitat del seu discurs a exposar què hem de fer i què podem fer. Em va semblar molt lògic que centrés la seva atenció sobre el futur, i tot el que va dir sobre una societat dinàmica, creadora, amb esperit de benvinguda, oberta al canvi, a la innovació i al món i amb vocació de modernitat, crec que ens va plaure molt a tots. No li amagaré, de totes maneres, senyor President, que, escoltant-lo exposar com creu que ha d'ésser la societat catalana, pensava en aquell famós article sisè de la Constitució espanyola de les Corts de Cadis, que diu que els espanyols tenen l'obligació

PARLAMENT DE CATALUNYA

de ser justos i benèfics. Perquè el problema no resideix a definir el model del que hauria de ser la societat catalana, sinó a trobar la manera de fer que aquesta societat esdevingui com el model.

Cert és que el senyor President ens indicà cinc vies principals d'actuació i que per a alguna d'elles ens parlà, no ja de projectes, sinó de coses fetes o que s'estan fent. Cert és, també, que ell mateix, repetidament, va precisar que la incertesa dels mitjans que podem tenir al nostre abast --pel que fa a les finances, sobretot--, l'obligava a ser genèric, i evidentment no podem menys que donar-li la raó sobre aquest punt. Però, malgrat tot, jo hauria desitjat més concreció, car si malauradament no podem fer cap pla precís, ni establir cap calendari de realitzacions, el que sí que podríem fer és precisar quins són els nostres objectius, és a dir, cap a quines fites concretes el nostre Govern es proposa tendir.

Acceptant com a òbvies les generalitats exposades, el projecte global no ens sembla prou clar ni en l'aspecte cultural, ni en l'aspecte econòmic, ni en l'aspecte social, ni --molt menys encara-- en l'aspecte polític. I crec que seria bo un esforç per assajar de concretar-lo.

Jo sé, senyor President, que naveguem en una mar molt agitada i plena d'esculls, i que, per tant, és impossible conservar sempre el rumb i cal navegar a la vista. Però tenim tanmateix un rumb? Aquest és el dubte que de vegades se'ns planteja, i que del punt de vista d'Esquerra Republicana el seu discurs d'ahir no ha arribat a dissipar.

Una darrera cosa, per acabar. El senyor President va parlar del suposat increment del radicalisme dels joves, entenent per radicalisme --va dir-- actituds o accions que poden portar al trencament de la convicència o àdhuc a la violència. Jo voldria manifestar aquí la nostra disconformitat amb l'amalgama que podria semblar que així es feia entre radicalisme i violència.

Les actituds radicals de rebuig del marc legal actual poden agradar o no, però no hi ha cap raó per associar-les amb la violència. Hi ha a l'Estat espanyol, en aquest moment, una interessada tendència a pretendre que qui posa en qüestió la Constitució i la institució monàrquica, o reclama la plena sobirania per a cada una de les nacions que integren l'Estat, o de vegades simplement denuncia tortures, maltractaments i abusos de poder, és, almenys potencialment, un partidari de la violència. Ja sé que aquest no és el seu punt de vista, senyor President, però lamento les seves paraules perquè poden ser mal utilitzades fora del context i perquè crec que tots els demòcrates catalans hem d'esforçar-nos a evitar d'ésser influïts en el nostre vocabulari per una propaganda d'arrel totalitària que, amb el pretext de combatre la violència, contra la qual evidentment nosaltres també estem, tendeix, de fet, a restringir dues llibertats fonamentals: la llibertat de pensament i la llibertat d'expressió.

Senyores i senyors diputats, encara que, a través de la meua intervenció, Esquerra Republicana hagi manifestat reserves, hagi exposat alguna discrepància i s'hagi permès alguna crítica menor, voldria tanmateix reiterar amb les meves paraules finals la nostra solidaritat amb el Govern i amb el seu President en tot el que fa referència a la seva tasca executiva. És perquè creiem que, com va dir ahir el senyor President, un país que no tingui ben resolts els seus problemes polítics i institucionals a la llarga fracassarà totalment o parcialment, que ens ha semblat un deure de lleialtat d'exposar ben clarament el nostre punt de vista sobre alguns d'aquests problemes. I estaríem molt satisfets si, acceptant-los o no, això pogués conduir algú de vostès a una reflexió profitosa.

En tot cas, Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

PARLAMENT DE CATALUNYA

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor. El Molt Honorable senyor President de la Generalitat desitja parlar.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, en primer lloc voldria dir al Molt Honorable senyor Heribert Barrera que lamento que hi hagi hagut d'haver aquest canvi d'horari, del qual ell es queixa. Vostè sap que estava previst això fer-ho ahir al matí, i no pas a la tarda, amb totes les conseqüències que després ha tingut, però que un fet que és absolutament aliè a la meua voluntat i a la voluntat d'aquest Parlament ens va obligar a introduir un canvi. En tot cas, he de dir-li, amb tota sinceritat, que ha fet una intervenció molt brillant, el senyor Heribert Barrera, i que, per tant, vistos els resultats, ha tingut temps més que suficient.

El senyor Barrera diu que, aquest debat, ell el troba devaluat per diversos factors, un dels quals no crec que sigui negatiu, i és que hem de fer un altre debat, que, torno a dir-ho, serà molt compromès, perquè serà un debat en el qual no podrem defugir, a través de cap eufemisme ni, diguem-ne, de cap matisació, fer un balanç. Per altra banda, diu ell --i en això té raó-- que el debat queda..., bé, no sé si devaluat però sí, en tot cas, molt marcat pel tema del finançament i per la incertesa, el factor d'incertesa que aquest tema, el del finançament, introdueix. Això és veritat, això és veritat, molta veritat. Però, en fi, és que justament aquest debat el fem per plantejar els problemes seriosos, importants, els autèntics, i aquest és un problema, realment el problema, en aquest moment, més angoixós.

En tot cas, del discurs, de les paraules, per altra banda molt serenes, del senyor Barrera, i jo crec que també d'algunes de les expressions meves d'ahir, del meu plantejament d'ahir, i sobretot de la realitat indefugible ja, s'arriba a una conclusió, i és que estem entrant en una certa situació podríem dir-ne de crescendo, de cara, és a dir, ens estem acostant molt al moment en el qual ens haurem d'expressar amb molta claredat sobre què és això de l'Estat de les autonomies, i concretament sobre què és per a Catalunya. I pot ser criticat.

Nosaltres, donant molt de temps, ens hem donat marge i nosaltres mateixos i hem donat marge a l'Administració central i a tot el sistema polític i constitucional espanyol, però aquest marge és cert que se'ns està acabant. Això és cert. Naturalment, això posarà molt a prova les nostres responsabilitats --òbviament, en primer lloc, les del Govern de la Generalitat, però les d'aquest Parlament i les de tothom, les de tot el país. I també la responsabilitat del Govern central. Jo, un dia, parlant amb representants del Govern central, els deia el següent: "Això --parlant del finançament--, el sistema de finançament que tenim és tant i és culpa de tots, perquè una mica o una altra tothom hi ha ficat, en un moment o en un altre, la cullerada. I, per tant, jo no trasllado responsabilitats a ningú." Però, de tota manera, és clar, arriba un moment, com aquest, en el qual jo deia: "Escolteu, això és tan absurd, el que al final ha sortit és tan poc racional, és tan antiautonòmic, és tan contradictori amb l'esperit que inicialment havia de tenir el finançament, que era el de fomentar les autonomies --i no cal que els expliqui exemples concrets, com, per exemple, que l'autonomia que recapta bé és castigada i la que recapta malament és gratificada, fixin-se si arriba a ser absurd--, és tan absurd, això, ens fa posar tan vermells a tots, i és tan responsabilitat de tothom, però, de tota manera, és, sobretot, responsabilitat vostra."

Ja arriba un punt en el qual la gran responsabilitat que un país funcioni és de tothom, del darrer ciutadà, del Govern de la Generalitat i de l'oposició al Govern de la Generalitat, és de tots, però, en últim terme, el principal responsable que no es produeixin situacions que estan ja autènticament dintre del camp de l'absurd és, en darrer terme, sobretot, del President del Govern. I aquest senyor, el President del Govern, ha de plantejar, ha d'assumir el que, per la raó que sigui, per la culpa de qui sigui, fins i tot suposem, teòricament, que no hi tingués cap culpa ell, ell precisament, però la responsabilitat de resoldre un programa que és impresentable tal com està avui, que fa posar vermell --per dir-ho així-- per la irracionalitat que al final s'hi ha introduït, sobretot, és el principal responsable que les coses vagin bé o vagin malament a Espanya, que és el President del Govern.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Per tant, aquí situo una responsabilitat, i n'hi ha una altra, que és la nostra, òbviament, la nostra, la del Govern de la Generalitat, pel passat, pel present, pel futur, la d'aquest Parlament. En tot cas, jo agraeixo al Molt Honorable senyor Barrera que hagi plantejat aquest toc d'atenció, aquest fer notar que estem en una situació de crescendo, en què els marges per anar buscant solucions mentrestant, sense enfrontar-nos definitivament amb el problema en tota la seva magnitud, aquest marge, a tots, a tots, també al President del Govern, també a mi i també a tots vostès, al país, se'ns està acabant. I, en tot cas, encara més, aquesta decisió --que, de tota manera, lamento-- de dir que no votaran cap resolució, ho posa especialment de manifest. Diu: "Bé, les resolucions moltes vegades no es poden aplicar precisament per això mateix", ho posa més de manifest.

Deixant de banda aquest tema, i parlant de la qüestió del finançament, d'acord, és el tema..., no és el tema capital, en un cert sentit, perquè, de fet, el finançament, les fórmules de finançament són la conseqüència del concepte que es té d'autonomia. Per això jo reclamo sempre, fa temps, no tant parlar de finançament com de concepte d'autonomia. Per exemple, una autonomia que surti de la base que es poden fer coses com les següents, de dir: "Escolteu, vosaltres teniu aquesta competència, però no us donem diners. Nosaltres tenim molts diners, més que mai, per tant, torneu-nos aquella competència i ho farem nosaltres". Una competència que surti, un concepte d'autonomia que plantegi les coses així, i es planteja molts cops amb aquest ministre, l'altre, el de més enllà, naturalment és un concepte d'autonomia que pot tranquil·lissimament desembocar en un plantejament financer primíssim, en un plantejament financer en el qual, realment, les possibilitats de l'autonomia siguin molt petites, perquè ja vindrà l'Estat-providència, en aquest cas, dient: "Escolteu, ja ho farem nosaltres; ens traspasseu aquella carretera, ens traspasseu aquells canals, ens traspasseu aquella competència, i ja ho farem nosaltres". Amb aquest concepte d'autonomia, per exemple, evidentment hi ha d'haver un sistema de finançament molt dolent.

De tota manera, dit això, i no perquè vulgui ara rebatre el que ha dit sobre endeutament o no-endeutament, però sí per situar les coses, jo ahir em vaig expressar molt en contra de l'endeutament, però de tota manera li he de dir que, formalment, des del punt de vista de les nostres possibilitats administratives i legals, la Generalitat es pot endeutar encara, si vol, entre tres i quatre vegades més del que està endeutada, entre tres i quatre vegades més. Volia dir això només perquè no pensin que estem exactament el que se'n diu al costat del precipici, des d'un punt de vista administratiu o polític o legal. El que passa és que abans he dit que això, de tota manera, l'endeutament, com el senyor Barrera recorda, tard o d'hora s'ha de pagar, i tard o d'hora planteja problemes econòmics i polítics, i per altra banda és injust el que ell ha dit: "Mentre nosaltres anem tirant de veta amb l'endeutament a Madrid tampoc creuran aquest 'ja se'n sortiran'", allò clàssic de 'els catalans, rai'. Els catalans, el "tú, rai", que de vegades jo havia de donar a les persones, a co-lectivitats o a països és molt dolent, perquè aleshores, realment, aquesta gent, seriosament, la gent no es planteja el tema d'ajudar-los o simplement de tractar-los amb justícia. Val molt més, de vegades, fer el pobrissó i donar la sensació d'absoluta incapacitat i de desastre, a l'hora d'anar a parar la mà, que no pas anar-hi fent aquest joc que nosaltres fem, aquesta voluntat que manifestem, de tirar el país endavant, malgrat tot, i de tirar-lo perquè, el país, hi va, endavant. Per tant, només, jo volia aquest aclariment, pel que fa referència a les magnituds.

També li voldria dir una altra cosa, que el tema del concert no és tan simple, en un sentit com deia el senyor Barrera. El concert pot ser molt

dolent també. El concert depèn de la quota que es fixi. En el cas basc i en el cas navarrès es va fixar una quota molt bona, en una determinada circumstància; després, pel que sigui, els governs centrals no han pogut o no han volgut o no han gosat --deixem-ho córrer-- modificar-ho, i es manté una quota extraordinàriament bona. Però el concert podia haver estat molt dolent, i podríem, nosaltres, tenir un concert sense, en fi, potser sense determinats arguments que han tingut altres comunitats, i ser aquest concert també molt dolent perquè ens fixessin una quota molt alta. Ara, de tota manera, li he de dir que, evidentment, però això ha de quedar molt clar, ja va quedar molt clar, em sembla, que si el Govern manté la proposta del dia 5, el Govern de la Generalitat la rebutjarà. Clar i net: la rebutjarà. Creiem que és una proposta que no es pot ni plantejar, no es podia ni plantejar, no s'havia ni de plantejar. Els vaig explicar, fins i tot, aquell to de les unitats administratives, que si..., en fi, aquest plantejament no es pot fer. Si el Govern manté aquesta proposta, nosaltres --aquesta proposta del dia 5-- la rebutjarem. No em faci anar ara, perquè no estic en condicions de fer-ho, tampoc, que precisi els marges de variació a partir dels qual podríem acceptar una nova proposta, però, la del dia 5, la rebutjaríem.

Sí que és veritat que ens hem plantejat el tema de si, arribat el cas, hem de fer un recurs d'anticonstitucionalitat per la no-aplicació, que és òbvia, evident, escandalosament evident, de l'article 138 de la Constitució. Jo mateix he plantejat aquesta qüestió, algunes vegades, als representants de l'Administració central, del Govern central. No li puc pas dir que hàgim pres aquesta decisió, i en tot cas és una decisió que s'haurà de prendre en el marc del balanç que fem finalment del que és l'abast real de l'autonomia, les perspectives, la situació en què, després de sis o set anys d'autonomia, hem quedat, on estem i amb les possibilitats que tenim. En tot cas, que quedi clar que les nostres propostes sempre han anat en el sentit, òbviament, de mantenir el criteri de solidaritat en el conjunt de l'Estat, però, òbviament, també, de portar a una major convergència, dintre mateix de les retribucions o de les dotacions que es donen a les diverses autonomies de règim comú, però també entre les de règim comú i les de règim foral.

Pel que fa als incendis, entenc que la principal pregunta que vostè m'ha fet, són dues, millor dit: una és..., de fet, no ha plantejat cap pregunta concreta, però jo ho aprofitaré --ja que ahir no en vaig parlar-- per parlar dels incendis, i després vostè m'ha preguntat si nosaltres acceptaríem els plantejaments que veig que, de tant en tant, a través de declaracions, fa el Ministre Romero, el Ministre d'Agricultura. Nosaltres no acceptarem cap proposta, ni del Ministre Romero ni d'altres que també se'ns fan d'una manera menys pública, que representi abandó de competències. I torno a dir que creiem que propostes d'aquest tipus demostren un concepte absolutament antiautonòmic, de regressió, més clar, un concepte antiautonòmic. Per tant, això, d'entrada, senyor Barrera, que quedi clar: no acceptarem aquestes propostes.

Per altra banda, és clar, jo hauria de recordar al senyor Romero i a qui correspongui que, és clar, ara, tot d'una, l'any en què realment les coses han anat malament a Catalunya, que és aquest any --perquè, en termes relatius, aquests últims anys, en termes relatius, han estat bons per a Catalunya--, jo comprenc molt bé que la gent que va veure cremar els boscos de Rocafort l'any passat, consideren que l'any passat va ser molt dolent. No, l'any passat, en números, comparant les hectàrees cremades aquí amb les de la resta d'Espanya i la resta dels països mediterrànys --que és amb tots aquests que hem de fer la nostra comparança--, va ser un any bo, va ser un any francament bo. I, de fet, durant aquests últims anys, probablement, en part, a causa d'una sèrie de mesures que s'havien pres... Bé, i per què hi va haver sort?, i perquè en això, i perquè, a més, tampoc no van ser estius tan tan dolents des del punt

de vista de la sequedat, des del punt de vista del vent, des del punt de vista dels períodes en els quals no va ploure, no solament si va ploure més o menys, sinó els períodes en els quals no va ploure, que van ser els períodes més llargs de sequera, etcètera, bé, miri, havien estat uns anys francament bons. Per exemple, l'any passat, a Espanya es van cremar 342.000 hectàrees, 342.000, i a Catalunya, el que correspon a Catalunya només van ser 13.000, i hi van haver dos morts, que van ser, desgraciadament hi va haver dos morts, fora de Catalunya. I durant aquests cinc últims anys, a Espanya han cremat 1.201.000 hectàrees, i hi ha hagut cinquanta-tres morts. I durant tots aquests anys, amb excepció del 78, el que va cremar a Catalunya, proporcionalment, va ser relativament --estem parlant en termes relatius, en termes estadístics-- poc. I, per exemple, durant aquests últims anys també, en els últims deu anys, concretament, la superfície d'arbres cremada a Catalunya només era del 0,89% del conjunt de la superfície d'arbres, contra l'1,07 a les Illes Balears, que és un altre territori típicament mediterrani, i el 2,93 al País Valencià, que és un altre territori també molt típicament mediterrani. Jo li dic, al senyor Romero, que aquesta proposta ens la podria haver fet l'any passat a l'inrevés, naturalment, dirigint la coordinació nosaltres, que si s'hagues volgut agafar les coses així, una mica, el rave per les fulles, hauríem pogut dir que hauríem tingut més eficàcia que no pas ells, que se'ls havien cremat moltes més hectàrees. Hauria estat absurd que ho haguéssim fet l'any passat, nosaltres, hauria estat un trágala evidentment innecessari i jo crec que poc correcte, com és ara, jo crec, absolutament inadmissible que, aprofitant-se, per dir-ho així, d'una desgràcia que hem tingut a Catalunya, a la qual hem estat tots molt sensibles --no superior, però, a la que han tingut altres anys França, Itàlia o Còrsega, etcètera, o Espanya o Portugal--, ara se'ns ha de fer una proposta que té --se li veu massa el llautó-- com a finalitat, realment, treure'ns unes competències.

Per tant, estigui tranquil, que, això, nosaltres ho rebutjarem. El que passa és que, juntament amb això, hem de poder tenir les possibilitats que aquells diners que el Romero té i que no li corresponen, perquè no corresponen a la competència que té, ens siguin traspassats. Tornem al tema del concepte d'autonomia i al tema del finançament.

Si al Molt Honorable senyor Barrera li interessés, jo li explicaria tota una sèrie de mesures que, precisament, s'havien pres aquest any --curiosament passa molt sovint, que quan es prenen més mesures resulta que per la circumstància que sigui aquell any hi ha més desgràcies. Això passa, de vegades.

Però bé, en tot cas, si al senyor Barrera després li interessés, jo el podria informar sobre tota una sèrie de mesures que precisament en els mesos anteriors a aquest estiu passat s'havien pres, però, repeteixo, com que no ha fet la pregunta directa sobre això no li contesto, si després vol, en la rèplica, que jo li doni més detalls, amb molt de gust els hi donaré.

Ha parlat també el senyor Barrera... ha demanat... jo, ahir, per no fer més llarg el meu discurs, i per no fer-lo, diguem-ne, més prolix, no en vaig parlar, simplement ja vaig deixar la porta oberta, vaig dir "suposo que demà tindrè la oportunitat de parlar-ne" i, d'una manera o altra, evidentment, avui n'hauria parlat. Em refereixo, concretament, al tema de l'acció tendent a desburocratitzar l'Administració de la Generalitat. Vostès ja saben que aquest és, efectivament --i jo mateix ho vaig dir ahir-- un dels punts en què nosaltres, i jo crec que la gran majoria d'administracions --evidentment espanyoles, però també d'altres països-- un dels punts en els quals tenim més dificultats. I és en funció d'això i de la convicció que tenim que cal treure tantes traves com sigui possible, que cal lluitar contra la tendència que tots els governs tenim de posar-ne --de dir que en treurem, però de posar-ne és una tendència que tenen tots els governs--, és per això que vaig anunciar que faríem una acció concreta, específica, dirigida, de desburocratització de l'Administració de la Generalitat.

En aquesta línia --i ara vaig a informar-lo, doncs, sobre la seva pregunta, senyor Barrera--, el Consell Executiu va crear el passat mes de febrer una Comissió dita de "Estudi de l'Organització de l'Administració de la Generalitat", els treballs de la qual dirigeix el Vice-president d'aquesta comissió, que és el senyor Vicenç Capdevila.

Notin que, de fet, aquesta comissió, ja en el seu nom posa de manifest un canvi de plantejament en el que inicialment era un projecte estrictament desburocratitzador. I es tracta de tot el funcionament de la Generalitat; tota ella ha de millorar, en part reduint la burocràcia, però en part també fent rutil·lar millor la que hi hagi i millorant les condicions en què es desenvolupen les relacions entre administració i administrats.

Dit això, he d'advertir que, certament, aquest treball es va iniciar tot just el febrer i, en realitat, més tard, degut en part a raons pressupostàries --vostès saben que no hem tingut pressupost fins el dia 2 de juny--, i, en part per dificultats derivades d'això mateix, però per dificultats de personal.

Per tant, i més tenint en compte que els processos de millora de l'Administració són molt lents, enguany encara no podem fer gaire un balanç exhaustiu sobre aquest punt. Però sí que els puc explicar que, per una banda, l'esmentada comissió ha iniciat una sèrie d'estudis i que, per altra banda, més a curt termini, s'han pres ja --o s'estan prenent-- una sèrie de mesures concretes a nivell dels diversos departaments com, pel que veig, el senyor Barrera poc o molt coneix.

Els treballs de caràcter més general que els he dit van des de l'anàlisi crítica i del disseny d'alternativa a l'actual sistema d'ordenació, gestió i control de la despesa pública, fins a l'estudi de com es podria generalitzar la interpretació positiva del silenci administratiu passant, entre altres coses, per l'estudi de la manera de fixar uns terminis més precisos a

l'excució de les sentències dels tribunals contenciosos. Aquests estudis es fan a la Generalitat, però es fan, en una part molt important, en col·laboració amb diversos departaments universitaris.

Però, com els deia, a part d'això s'han començat a aplicar mesures concretes de desburocratització. Són mesures generalment modestes, petites, d'efectes poc visibles. Poc visibles, entenguem-nos, poc visibles per a nosaltres, però no poc visibles per a l'administrat que se'n beneficia directament el qual, a més, sol considerar absolutament normal que un servei es doni bé o que, en tot cas, es doni millor que abans --no li dona cap mèrit això, evidentment.

Aquestes coses són del tipus següent --i ara els faré una enumeració d'aquelles que jo deia ahir "prolixes", però almenys no vull que no quedi cap mena de dubte sobre que sí que se n'han fet de coses en aquesta línia, i moltes, perquè me'n quedaran moltes encara en el tinter, però tot i així serà una llista llarga. Prego que... confio en la seva paciència per poder-les seguir.

Per exemple, són coses com les següents: a Indústria, ha estat la homogeneïtzació del tràmit administratiu arreu de Catalunya, perquè els traspassos es van fer d'una manera que cada província tenia un tràmit administratiu diferent --per exemple. O bé el que es dona la documentació, el que se'n diu en llenguatge gairebé, diguem-ne, amb argot administratiu "la carpeta" que es dona a l'usuari --en diversos casos. Vaig a posar un exemple concret: per exemple, tot el que fa referència a baixa tensió --i el cito perquè és un veritable document pedagògic que explica els tràmits, papers i documents a presentar en cada cas i que, i això és un motiu de satisfacció per a nosaltres, està essent copiada, en aquests moments, per moltes altres administracions. O bé, per exemple, la instal·lació de plafons informatius a les oficines d'atenció al públic referents als terminis usuals de tramitació de cada expedient, incloent el número telefònic de reclamació. O bé que les indústries de menys de vint quilowatts, de menys de deu treballadors i de menys de cinc milions d'inversió puguin obrir sense necessitat de presentar el projecte general que inclou la memòria, els plànols i el pressupost. Això que, per altra banda, era un encariment per a obrir una perruqueria, posem per cas, doncs era una perruqueria de senyores en un poble modest, era tot un enrenou --exemples d'aquests se'n podrien posar tants. Això ha estat eliminat. O bé que s'hagi racionalitzat el registre industrial eliminant tot el que no és estrictament registre de l'empresa, com, per exemple, el document de qualificació empresarial. O bé que s'hagi introduït la presentació única i descentralitzada de documents, suprimint l'autorització prèvia i aplicant el silenci administratiu positiu --i he d'advertir que això pretén aplicar, per primera vegada a Espanya, el decret que es va fer a nivell general espanyol l'any 85 i que no s'aplica enlloc sobre aquesta qüestió. O bé la simplificació que s'ha fet del Reglament de Mines. O bé --i això és fotut perquè encara s'ha de presentar en aquest Parlament, però està preparat-- el Projecte de Llei de Seguretat de les Instal·lacions Industrials que eliminarà tota una sèrie de tràmits.

Podem passar --i perdonin, repeteixo, per la meua prolixitat, però no voldria que pensessin que, efectivament, tot i que crec que hem de fer molt més i que no s'ha fet--... passem a un altre departament, concretament el de Política Territorial i Obres Públiques, en el qual hi ha hagut iniciatives

desburocratitzadores com excloure la intervenció de la Comissió de Subministrament del Departament pel que fa als subministraments menors a fi d'agilitzar el procediment; o bé com les normes complementàries relatives a la gestió i percepció de l'increment de la tarifa i del cànon de sanejament, limitant la intervenció administrativa a les actuacions de control indispensables, o bé l'establiment d'un procediment simplificat sobre regularització de les situacions dels ocupants d'habitatges de protecció oficial; o bé les noves normes sobre la regularització de les situacions dels ocupants dels habitatges de protecció oficial; o bé, el criteri de més flexibilitat que ha inspirat les actuacions a desenvolupar en matèria de sanejament per l'Administració i la iniciativa privada; o el procediment, el nou procediment, per a l'atorgament de subvencions als ajuntaments per actuacions en els espais naturals de protecció especial; o en l'adjudicació d'habitatges de promoció pública; o en la concessió de subvencions a municipis amb abastiment d'aigua deficitari o en tantes altres coses. O bé, la informatització --que ja està feta, aquesta-- del procediment per a l'atorgament de les cèdules d'habilitat que redueixen simplement el temps de tramitació i podríem continuar amb un llarg etcètera.

Parlem ara de mesures concretes preses en el camp de la sanitat. En diré tres, només tres: una és que les autoritzacions de la inspecció de zona ara es trameten directament des de la consulta a la inspecció, sense haver d'anar-hi el malalt, i el volant es retornat en el termini de quaranta-vuit hores al centre d'assistència primària on es visita el malalt; l'altra és el nou sistema d'autoritzacions de les visites i dels ingressos als hospitals que també evita molts desplaçaments als malalts. S'ha avaluat que aquest mecanisme ha estalviat en un any un milió d'actes --un milió d'actes-- burocràtics en la consecució dels volants P.10. La tercera és la gran millora que s'ha introduït --i això ben bé no és desburocratització però, en tot cas, sí que és millora, allò que dèiem, de l'Administració-- en el sistema d'actuació i anàlisi de sang que estalvia desplaçament, cues i pèrdua d'hores.

Tot això, repeteixo, són coses que aquí, evidentment, rellisquen, però cadascuna d'aquestes "cosetes" que acabo de dir, per exemple, pot representar que una persona que abans havia de dedicar dos dies per a una gestió, ara hi hagi de dedicar una hora.

Tot i així, no ens fem il·lusions: segueix havent-hi --i en el camp de la sanitat, de la seguretat social, d'una manera molt especial, ho saben, i trigarem anys a poder-ho superar, és una herència, aquesta sí que difícil de superar i a la qual hi hem de dedicar un gran esforç--, seguiran havent-hi problemes. Però tot això s'ha fet. I més coses. Podríem seguir. No m'allargaré gaire perquè penso que començo a abusar de la seva paciència sobre això, però, en tot cas, no podran dir que no haguem donat, doncs, molts detalls sobre el que s'està fent en aquesta línia d'actuació. Per exemple, puc referir-me a la supressió de la doble conciliació en els conflictes col·lectius, o bé em puc referir al fet que la inscripció d'associacions que, fins fa poc, durava entre vuit i nou mesos, ara, amb els canvis que ha introduït la Conselleria de Justícia, es fa en un. O bé la simplificació que s'ha fet de la tramitació de les autoritzacions dels allotjaments turístics que abans requeria nou exemplars d'un projecte tècnic i informes de cinc organismes i que ara cal, només, un sol projecte, un informe municipal i la llicència d'obres. I aquí, també, a Comerç, a Turisme, a Treball... podríem seguir amb una llarga llista de petits --"petits" -- però útils actes simplificadors.

De tota manera, és cert, resta molt per fer i aquest és un tema del qual l'any que ve --i, probablement, més anys, durant bastant de temps-- haurem de seguir parlant i anar-ne, diguem-ne, anotant els progressos que gradualment es vagin fent.

Els Jocs Olímpics. Bé, el temor que vostè ha exposat és que els Jocs Olímpics puguin, segons com, representar una mena de dilució de la nacionalitat o del fet nacional català. Aquí sí que potser hi ha una certa --potser més teòrica que pràctica, no ho sà-- diferència entre el plantejament de vostè, Molt l'Honorable senyor, i el meu. Jo crec que el desenvolupament sí que és desitjable i que, des d'un punt de vista nacionalista el desenvolupament sí que és desitjable. És a dir que nosaltres el que no podem és lligar el nacionalisme amb un... --i la defensa de Catalunya que és, de fet, del que es tracta: no es tracta de nacionalisme, es tracta de la defensa de Catalunya en el que és, i, entre altres coses i molt fonamentalment i primàriament una nació-- això no ho podem lligar, entenc jo, a uns plantejaments que ens obliguessin a una situació, en totes ordres, sempre defensiva i de no acceptació, no ja solament de la innovació i el canvi, sinó també de tot allò que pot permetre un gran impuls cap endavant, un gran salt endavant del nostre país. En cap terreny, en l'ordre social, l'ordre cultural, en cap terreny, en l'ordre industrial, en l'ordre econòmic, en l'ordre urbanístic, en cap terreny.

El que passa és que aquest desenvolupament l'hem de saber impulsar de manera que no es produeixi aquesta dilució i jo crec que sí que ho podem fer. N'hem parlat, d'això. Com pot comprendre, és una qüestió que a mi també em preocupa i n'hem parlat amb totes les persones, o amb les principals persones --i no em faci dir, parlo en plural, però no em faci tampoc precisar exactament qui són aquestes persones--, però hem parlat amb les principals persones d'aquí i de fora d'aquí que poden influir en el moment --arribat el cas, l'any 92 si tot va bé--, que aquest programa es plantegi, fins i tot una mica abans del 92. I jo crec que, raonablement, li puc contestar que el fet de l'existència de la catalanitat de Barcelona i de l'existència d'un poble i d'una nació que es diu Catalunya, que això podrà quedar prou clarament de manifest, i que podrem evitar aquest perill --que no nego que hi és-- de dilució --no nego que hi és-- però que l'hem de desafiar i l'hem de vèncer.

Li vull fer notar, senyor Barrera, que alguns fets d'aquestes característiques s'han produït ja en la història moderna de Catalunya, i no pas sempre negativament des del punt de vista del que en podríem dir "l'afirmació nostra com a país", l'exposició del 88 va ser un acte que va tenir alguna cosa probablement no tant, diguem-ne, de tanta transcendència, però la va tenir, en el seu moment va tenir també molta importància, l'exposició del 29 va tenir els seus problemes, sabem tota la problemàtica d'immigració que va començar a plentejar, ben cert, no solament l'exposició del 29 sinó les grans obres que es van fer durant els anys vint a la ciutat de Barcelona; però jo, en absolut, crec que allò hagi representat un fre ni un anar endarrera per a Catalunya en tant que poble, per al conjunt de Catalunya en tant que país, no ho crec.

Vàrem tenir un altre gran salt endavant, d'ordre quantitatiu --i en certs aspectes qualitatiu-- que va ser el desenvolupament dels anys seixanta, i hem de recordar que aleshores nosaltres no teníem cap mena de possibilitat d'actuació en el terreny polític i en d'altres, i que algunes coses

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

16

probablement --amb tota seguretat, millor dit-- s'haurien hagut de fer d'una altra manera, per molts motius, no solament nacionals; urbanístics, socials, etcètera; però també des d'un punt de vista nacional he de dir --i, sobretot, des d'un punt de vista nacional-- no teníem mitjans d'acció, però ara en tindrem,

fins i tot en el cas que l'Estatut quedés molt reduït, nosaltres, encara que només fos fent ús de les nostres llibertats democràtiques, tindríem moltes més possibilitats d'acció ara que no havíem tingut, per exemple, els anys seixanta.

Però, per altra banda, tampoc no es pot dir que el desenvolupament dels anys seixanta hagi tingut només aspectes negatius des del punt de vista de la realitat nacional de Catalunya, em sembla que no es podria dir de cap manera. A part que li vull dir una altra cosa, que moltes vegades, quan un país com el nostre, afortunadament, està en condicions d'anar endavant i aquella vitalitat que jo deia, i permet la visió --almenys la meva-- optimista i esperançada que jo tinc, no sempre se li pot dir: frena, para! Para perquè a partir d'aquí entrarem en una etapa en la qual podem posar en perill alguns valors tradicionals, els valors tradicionals hem de ser capaços de defensar-los amb el progrés, en el progrés, no dic malgrat el progrés, sinó a cavall, precisament, del progrés. Aquesta és la nostra feina. Jo comprenc el seu temor i, a més, senyor Barrera, pensi que no és que jo el tingui, el tinc en el sentit que, efectivament, és un desafiament, un "challenge" que tenim, però jo crec, primer, que estem en condicions d'assumir-lo i de resoldre'l positivament i, segon, que l'hem d'assumir positivament i resoldre'l positivament.

En tot cas això forma també part d'això que vostè deia que no havia vist prou, però que jo crec que en els termes genèrics que corresponia sí que es va dir. Sí que el Govern de la Generalitat té un rumb i més que el Govern de la Generalitat sí que el que representem des d'un punt de vista polític, ideològic i patriòtic, sí que té un rumb, sí que té un model de país, que jo, en els termes genèrics que només volgudament vaig voler fer ahir, vaig descriure.

Un plantejament que --per això ens preocupa tant el tema autonòmic-- requereix que puguem disposar de tots els instruments que ens falten per poder-lo dur a terme.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Diputat, vol tornar a intervenir? El Molt Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA: Honorable senyor President, molt breument, gairebé podia fer-ho des de l'escó. Essencialment voldria donar les gràcies al senyor President de la Generalitat per les seves respostes a les meves qüestions, a les meves preguntes. Crec que ha estat útil que ens precisés --no diré amb més contundència que ahir, però de totes maneres amb uns altres termes que contribueixen a aclarir la qüestió-- la posició del Govern de la Generalitat respecte a la qüestió del finançament. En particular, jo celebro que el senyor President ens hagi dit que a la proposta del dia 5 el Govern de la Generalitat dirà "no". Jo suposo que, evidentment, aquest "no" ha de confirmar-se fins i tot si hi ha retocs invisibles a la dita proposta.

Comprend perfectament que el senyor President no ens pugui donar ara cap indicació precisa sobre el marge de negociació. Jo també estic d'acord que la negociació ha de quedar oberta fins a l'últim moment i amb voluntat d'arribar a un acord. Però, en fi, si no coneixem el marge de negociació, almenys coneixem el límit inferior a aquesta negociació i això sol em sembla que ja és satisfactori.

També celebro que s'hagi sabut públicament que el Govern de la Generalitat ha començat a pensar en la possibilitat de recórrer davant el Tribunal Constitucional contra les discriminacions en matèria de finançament de les autonomies. Jo, repetides vegades, he manifestat que el Tribunal Constitucional existeix per utilitzar-lo. I de la mateixa manera que el Govern

PARLAMENT DE CATALUNYA

de l'Estat no se'n priva, no crec que nosaltres haguem de privar-nos-en, molt més encara quan es tracta de casos tan clars, com el present, que em sembla que seria molt difícil, volgués agafar la qüestió del costat que volgués agafar-la, que el Tribunal no digués d'una manera o d'una altra que la discriminació existeix.

Però, respecte a la qüestió de l'endeutament, ja sé, senyor President, que del punt de vista legal la Generalitat es podria endeuta encara tres o quatre vegades més. Però, aquesta facultat d'endeutar-se fins a límits tan elevats em sembla que és una facultat purament teòrica, perquè es pot endeutar i pot esperar en el futur tenir recursos per pagar els seus deutes, però, si la Generalitat compta només bàsicament amb els recursos necessaris per fer funcionar els serveis transferits, a l'hora de pagar els deutes, si aquests deutes depassen, almenys ultrapassen una certa magnitud, forçosament això s'ha de traduir en una menor atenció a aquests serveis. I això, evidentment, no és possible. A més, hi ha un altre aspecte de la qüestió. Un ajuntament pot endeutar-se fins al límit legal i més enllà --n'hi ha casos--, però ningú no discutirà mai l'existència de l'ajuntament, ni els ciutadans del municipi ni l'Estat ni ningú en general. És a dir, l'ajuntament, tothom està d'acord que ha d'existir i, per tant, ben gestionat o mal gestionat continuarà existint, però la nostra autonomia, des del punt de vista d'alguns, no és així, i nosaltres creiem que seria greu que donéssim pretext per pretendre que la nostra autonomia no solament no és útil sinó que és perjudicial per a Catalunya. Jo ja sé que el concert depèn de la quota establerta i que aquesta quota també pot ser dolenta, però no tot es redueix a la quota, senyor President, i, en demostració d'això, suposo, senyor President, que vostè haurà llegit La Vanguardia avui --jo és l'únic diari que he tingut temps aquest matí de veure, però suposo que els altres diaris també en parlen--, quina ha estat la decisió del Govern basc respecte a la modificació de la quota que el Govern de l'Estat demana. És evident que hi ha un plantejament completament diferent, entre el plantejament actual a què es veu sotmesa la Generalitat d'haver d'acceptar la continuació d'una situació dolenta, si no s'avé a una modificació injusta, i la situació del Govern basc que, de moment, recapta ell els impostos, que pot anar endavant mentre la discussió té lloc.

Bé, sobre les altres qüestions jo agraeixo molt també al senyor President la seva resposta precisa, concreta, sobre les insinuacions del Ministre d'Agricultura en relació amb la lluita contra els incendis. Les estadístiques que ha citat el senyor President són interessants però, de tota manera, són unes estadístiques comparatives, no perquè fora de casa les coses vagin pitjor, podem estar satisfets que les coses a casa nostra vagin, continuïn anant malament. I, en fi, la relació de les mesures que han estat preses aquests darrers temps no la hi he demanada perquè tampoc es tracta d'allargar aquest debat, crec que tots els Diputats podem adreçar-nos al Govern a fi de conèixer-les.

M'ha alegrat molt tot el que he escoltat sobre la desburocratització. Algunes coses, com he dit, les coneixia, totes no, i, per tant, celebro de debò que l'Administració hagi fet un esforç sensible ja com el que el senyor President ens ha exposat. Com ell diu hi ha encara molt a fer, jo espero que el treball d'aquesta Comissió serà fructífer i que, si l'any vinent es torna a fer en aquest Parlament un balanç de la qüestió, els resultats podran ser més importants i més significatius que els que se'ns han indicat avui.

Respecte als Jocs Olímpics, celebro també la resposta positiva i potser la discrepància entre el senyor President i nosaltres respecte si el desenvolupament és sempre desitjable o no és més una discrepància de forma i de matís que no pas de fons.

Jo crec que, de totes maneres, no es pot oblidar que la desnacionalització d'un poble, la pèrdua de la identitat nacional és

PARLAMENT DE CATALUNYA

irreversible, mentre que els retards en el desenvolupament sempre són recuperables, i això introdueix una diferència fonamental que, al meu entendre, mai no es pot oblidar.

En fi, el senyor President ens diu que el Govern, efectivament, té un rumb, jo també ho crec. El que potser he intentat amb la meua intervenció és que aquest rumb sigui més explícit, s'expliqui més als ciutadans i s'expliqui no solament el rumb a què fa referència el desenvolupament econòmic sinó també quin és el rumb pel que fa referència als aspectes polítics. Segurament en el debat que tindrà lloc d'aquí a un parell de mesos això podrà ser, almenys, parcialment aclarit.

Bé, res més. Reitero el meu agraïment i confio que en aquest aspecte, almenys, el debat haurà estat menys desvalorat del que jo primitivament creia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Molt Honorable senyor Heribert Barrera. El Molt Honorable President vol tornar a intervenir?

Prosseguim, doncs, amb el Grup a qui toca ara el torn d'intervenir, que és, precisament, el del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i perquè ho faci tinc el gust de donar la paraula a l'I lustre Diputat, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, vull començar la nostra intervenció fent un recordatori al President de la Generalitat, és el de l'article 119 del Reglament del Parlament de Catalunya que diu que: "En l'inici del període de sessions de setembre, el Ple celebrarà un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu." A l'entendre del nostre Grup, el seu discurs no pot ser pres com un discurs que serveixi per complir el que diu aquest article i, evidentment, és responsabilitat de vostè i del seu Govern saber si han satisfet o no el mandat parlamentari reglamentari. Vostè, ahir, ens va parlar de les relacions exteriors de Catalunya, junt amb un cant al bé que va el país, al seu optimisme profund sobre aquest país, i malgrat que de vegades volia amagar-ho, va deixar la idea latent que aquí les coses van bé, i si hi ha coses que van malament és per culpa de gent de fora. Ja pot dir vostè que no vol la tensió, que no vol enfrontament, però el missatge --i no pas subliminal, sinó brutal-- que hi ha en el seu discurs és aquest. Vostè sap que el Grup del PSUC no pot ser mai titllat de no ser receptiu a la primera part del missatge perquè, com veurem al llarg de la nostra intervenció del debat i dels futurs debats en aquest plenari, la majoria de les vegades hem anat davant del Grup de Convergència i Unió a proposar alternatives a la lectura restrictiva que es pugui fer de la Constitució i de l'Estatut,

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta núm. 16

70

però això no pot servir per embolcallar els cent trenta-cinc diputats que hi ha en aquest plenari o la opinió pública de Catalunya que aquí no cal que discutim res perquè les coses ja van prou bé.

Senyor President, al nostre entendre vostès tenen un marge important per prendre decisions, per fer opcions, i és sobre això que avui hem de discutir, i és sobre això que nosaltres volem discutir a partir de demanar-li quin és el seu programa, amb quina concepció de les institucions i per fer-li veure, des del nostre punt de vista, que, segurament, hi ha una altra manera d'interpretar l'autonomia de Catalunya.

Vostè ahir va dir: "En la defensa de l'autonomia podem fer molt de camí junts." Paraules textuais. Senyor President, l'entrevista amb en Felipe González que ha tingut vostè --i jo ara en parlaré tot seguit-- sobre el marc de l'Estatut i en qüestions concretes no hem anat junts, i veurà que hi ha moltes maneres d'anar a defensar l'Estatut on vostè no s'ha parat a veure si anàvem junts.

L'11 de setembre del 86 vostè ha afirmat en una roda de premsa a Barcelona que tindríem l'Estatut que vam votar si guanyéssim tots els recursos pendants. I afegeix, en el seu discurs d'ahir, que la manera com s'aproven i elaboren a Madrid les lleis de bases, sovint extremament reglamentistes, afecten l'autonomia. Senyor President, repassi les lleis de bases i les votacions que ha fet Minoria Catalana a Madrid, a les lleis de bases. Repassi les propostes de recurs d'inconstitucionalitat que hem fet en aquest Cambra.

és que no afecta els Mossos d'Esquadra, senyor President, que vostès pactessin una "bufandeta" catalana --com anirem dient al llarg del temps d'ara-- amb una addicional que no arregla el problema de la seguretat a Catalunya, i acceptessin la llei i no hi volguessin recórrer en aquest Parlament? O no? O ho amaguem sota el tema del deute? No en podem parlar d'això? és que no afecta aquest Parlament i la ponència d'ordenació territorial determinats compromisos sobre la llei de bases? és que no afectarà aquest Parlament els compromisos sobre la llei electoral? I vostès, per partida doble --citada per vostè. Ni hem anat junts, ni pot vostè excusar-se en aquest cas darrere aquesta frase, la manera com s'han aprovat a Madrid lleis de bases força reglamentistes, perquè ja ho farem --i perdoni que hi entri, però és que vostè ahir hi va entrar, i que hi entri avui--, ja hi entrarem en aquest debat anunciat sobre l'Estatut, però és que vostè és responsable i més que tots els altres diputats d'aquesta Cambra, però que al damunt és el President de la Generalitat de Catalunya, de l'acceptació, a crítiques sovint, de plantejaments que afectaven l'Estatut. I a vegades ens ha sortit amb un estirabot cridant, quan altres, com els bascos, han aixecat el llistó d'allò que semblava que era el més positiu d'acceptar, perquè els programes de govern no són minories petites que no tenen perspectiva de govern. Només quan aixequen la camisa, aleshores podem fer un estirabot.

Nosaltres estem amoïnats perquè vostè, com a bon negociador --com a bon negociador--, ens va parlar de la seva entrevista amb el President del Govern central, senyor Felipe González. I sembla ser que aquesta entrevista ha provocat un canvi de clima, sembla ser... dic jo, perquè jo llegia els diaris de l'estiu que a la millor hi hauria una moció de censura contra vostè, i ara resulta que no, hem escoltat propostes de diàleg i d'ofertament. Jo no sóc dels

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

21

qui subscriurà interpretacions malèvols pels fets que s'han produït després d'aquesta entrevista sobre determinades dimissions o sobre determinades cites personals que vostè ha fet després d'aquesta entrevista. Ara, ningú pot amagar darrere d'aquest tema les qüestions fonamentals de l'autonomia a Catalunya. No segrestem el debat profund sobre l'autonomia ni amb entrevistes ni amb qualsevol altra qüestió.

Senyor President, jo li demano --perquè em sembla que és un punt cabdal en aquest debat-- que en la seva condició de President del Govern ens digui de què varen parlar durant quatre hores amb el President del Govern. Sap què ha dit vostè fins ara? "Felipe González té una opinió sobre el nacionalisme que és s'alimenta amb la tensió", que van fer aproximacions i que li enviarà un memoràndum. No ens ha dit res més; als cent trenta-cinc diputats que en teoria estem per a això, no ens ha dit res més sobre un fet tan cabdal com aquest. I a l'Estatut d'Autonomia no hi ha competències de matèria reservada, com podia ser la defensa o determinades qüestions que afectessin els vots internacionals. A l'Estatut d'Autonomia les competències totes són molt clares i molt casolanes, com diu vostè. Doncs, bé, és lògic que l'entrevista segurament fos preparada sense cap mena de rebombori als mitjans de comunicació, però el més lògic és que acabada l'entrevista, hi hagués una transparència sobre els aspectes més fonamentals --que suposo que hi van ser-- que es van tractar, i sobre els acords o desacords que es van expressar.

Però és que, a més, jo li recordaré, senyor President, que aquesta és una tàctica que ve utilitzant cada any. O sigui; les entrevistes pre-estiuenques no explicades oficialment jo les he trobat al Diari de Sessions quasi cada any abans del debat de política general. De nou, com si vostè fos el nostre ambaixador, ens ve a informar, però en això no ens informa ni de les relacions que ha tingut amb el cap de Govern amb el qual ha estat negociant. És una mena de trencaclosques; ara estem a l'aguait de veure coses per anar recomponent nosaltres --des de la nostra perspectiva, senyor President, que li demano que s'hi posi també com a President de tothom--; és un trencaclosques en què hem d'anar recomponent les peces que van apareixent.

Senyor President, vostè va dir en el primer debat de política general, després d'una d'aquestes entrevistes: "Ja ho sabrem d'aquí a uns quants mesos si ha anat bé o no ha anat bé aquesta entrevista." I ho ha tornat a dir. És clar, l'únic que podrà dir d'aquesta sala --perquè dubto que ningú més d'aquesta sala sàpiga a fons què s'ha tractat en aquesta entrevista-- si ha anat bé o no ha anat bé aquesta entrevista, en aquest Parlament, és vostè, senyor President, juga amb totes les cartes a la mà. Però és que no es tracta de jugar, es tracta que nosaltres sobre un tema importantíssim, no m'imagino cap dues autoritats més elevades que es puguin entrevistar sobre l'autonomia a Catalunya, sobre tot això que li amoïna tant, i els diputats del Parlament de Catalunya no en saben pràcticament res. Les relacions Catalunya-Estat espanyol no es poden fer en secret; s'han de fer amb una perspectiva de proposta global i no pot ser que l'interlocutor negociï en secret o negociï a través de canals interns de partit. I no pot ser sobretot --i això és el que ens afecta més-- que el paper dels parlamentaris quedi absolutament relegat.

Senyor President, en el Diari de Sessions de l'any 85 vostè es plantejava la pregunta: "Quina autonomia volem?" I deia: "Volem una autonomia que pugui tenir un Parlament amb entitat real? No aquell Parlament que deia Martín Villa, reunint-se un cop cada tres mesos i, a més, no cobrar." De cobrar com

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubre 1986

22

a mínim cobrem, però, senyor President, el segon tema que li vull plantejar és la greu situació en què es troba aquesta Cambra, aquest Parlament. I no cal exagerar ni cal crear el que diu vostè alarmismes; aquesta Cambra costa al ciutadà de Catalunya 1.300 milions de pessetes, aproximadament. M'agradaria que féssim un balanç de quina és la utilitat política i pública de la màxima institució de l'autonomia que avui, d'ençà ja dos anys, està especialment governada per una majoria absoluta. Voldria que vostè fos conscient, i que tots en fóssim conscients, que el Parlament viu d'esquenes a la societat. Que la societat de Catalunya passa d'aquest Parlament majoritàriament, que a Catalunya passen esdeveniments tan importants com els incendis d'aquest estiu, senyor Barrera, o com la central nuclear d'Ascó, o com els concerts escolars d'aquest principi de curs, i aquí no se'n parla, no en discutim, no controlem, no fiscalitzem, i no es prenen acords. I el pitjor no és que l'opinió de Catalunya no pugui tenir una orientació a partir d'una ressonància del Parlament de Catalunya, sinó que el Govern, la majoria, i la resta de diputats continuem amb el que ha dit molt bé el senyor Barrera: "un ritu". Cal venir aquí a principis de curs, tal com diu el Reglament; però només un ritu, però els temes passen per aquí dalt i no els veiem en aquesta Cambra.

Senyor President, vostè ha pujat en aquesta tribuna d'ençà que ha estat elegit President de la Generalitat de Catalunya l'any 80, només quan li ha manat el Reglament: investidura, inicis de curs, excepte una vegada que el senyor Armet i jo mateix li plantejàrem una pregunta sobre una afirmació que van fer en un debat que havia rebut pressions, però de l'any 84 ençà ni amb aquesta excepció. Jo no tinc una estadística exhaustiva, però li puc assegurar que citi'm el cas que vulgui d'aquests països amb qui vostè es vol comparar on és un fenomen absolutament insòlit. Per què? Perquè a vostè no li serveix aquest Parlament per fer la política que fa. Li serveix prou passejar-se per Catalunya, però no està aquí, a banda d'altres qüestions, activant aquesta Cambra --si no, anem al del Martín Villa--, activant-la i fent-la útil per a l'autonomia de Catalunya i, en primer lloc, per al poble de Catalunya. I nosaltres constatem greument aquesta qüestió.

Senyor President, li podria dir què passa sobre l'horari d'aquest debat --i m'estic menjant jo el meu propi temps--, però, senyor President, no resulta que es pugui queixar el senyor Barrera a nosaltres de l'hora en què va començar aquest debat, sinó que per primera vegada no hi va haver pràcticament temps entre el final de la seva intervenció i l'inici de les intervencions dels grups parlamentaris. És clar que vostè ja va dir: "Aquesta vegada ningú és adversari", com volent dir "no discutirem". Senyor President, aquí estem per discutir, no estem per venir a aplaudir uns plantejaments o donar suport a uns plantejaments, perquè llavors renunciàrem a la nostra funció.

Aquest Parlament, senyor President, des de fa un any no sap res, per exemple, de la crisi del Consell Executiu. Doncs, miri, el senyor Rigol, el senyor Sanuy, el senyor Alavedra, el senyor Xicoy --que va entrar després--, ara la possible marxa del senyor Cullerell i el retorn del senyor Alavedra. Tot això, que és absolutament reglamentari i estatutari fer-ho anar com vostès ho estan fent anar, políticament és un menyspreu per a aquesta Cambra.

Senyor President, no sé si vostè sap --segurament aquestes minúcies no les sap-- quan triga una interpel·lació a arribar des que la planteja un diputat a veure's en el Ple de la Cambra. Vostè no deu saber tampoc, segurament, quan triga un diputat a rebre una informació que demana per

escrit, d'un Conseller de la Generalitat de Catalunya --per fer la seva funció, no pas per una curiositat malsana, sinó per poder estudiar l'acció de govern, que és per això que estem aquí. Vostè segurament no deu saber en què consisteixen les sessions informatives dels consellers, i m'agradaria que vostè tingués un judici serè i tranquil sobre si això ajuda els diputats. Però li llegiré l'article 143 de les propostes que vostès fan per als regidors dels ajuntaments com a mecanismes potents de control, i els diuen que l'article 143 els diu que qualsevol regidor pot tenir tots aquells antecedents, dades o informacions que estiguin en poder dels serveis de la corporació, en quaranta-vuit hores. O sigui, els regidors de Catalunya en quaranta-vuit hores tenen tota la informació que volen sobre l'ajuntament; els parlamentaris triguen una mitjana de dos a quatre mesos a rebre una informació, per la via que vostès vulguin, triïn la que vulguin, d'un esdeveniment que ha succeït. Això és una altra prova --és una altra, eh? no m'agafi per aquí-- que en aquest ritu, senyor Barrera, estem tots assistint impàvidament com es degrada el sentit del Parlament de Catalunya.

Senyor President, el Parlament de Catalunya tindrà un coneixement social en funció del seu ús i en funció de com es projecti davant l'opinió pública, i en funció de la voluntat de tenir-lo. Jo me n'alegro molt que avui TV3 estigui retransmetent aquest debat, i he de plànyer-me que a TV3 encara avui no hi hagi debats polítics ni culturals, i he de plànyer-me de la poca atenció que les diverses formulacions o solucions polítiques es faci en aquest mateix mitjà, però no és el responsable d'aquesta qüestió, això ha estat un petit incurso que m'he permès justament per fer veure que la projecció o l'ús del Parlament no dependrà d'aquestes qüestions. Dependrà que hi hagi una voluntat de tractar els temes a fons. Agafem el tema del Mercat Comú, senyor President. L'altre dia estava aquí el President del Parlament Europeu, el senyor Pflimlin, molt bé, una recepció protocol·lària amb el senyor Pflimlin. Era paradoxal parlar amb el senyor Pflimlin de la circumscripció, del que afecta l'autonomia, dels possibles concerts, en un Parlament que porta dos anys, com diuen els castellans, "mareando la perdiz" amb el tema d'una comissió possible, nostra, de tots nosaltres, senyores i senyors Diputats, per tractar el tema del Mercat Comú. Dos anys portem, i encara no l'hem engegada, és clar que vostè té el Patronat Català Pro Europa, però no ens demani que en l'autonomia anem junts. En un tema tan fonamental com Europa va vostè solet, o sigui, el Parlament de Catalunya continua a la inòpia del tema de la Comunitat Econòmica Europea; això sí, rebem el senyor Pflimlin, eh? I fem una conversa molt interessant sobre com anirà l'esmena o el projecte de llei a les circumscripcions, etcètera. Això és una fa làcia. Jo no vull tancar les recepcions ni el sentit protocol·lari del Parlament, però voldria que el gruix del Parlament fos una altra qüestió.

Si no es volen tractar els temes a fons, si no es vol donar participació... Senyor President, on és la iniciativa legislativa popular? És un mandat de l'Estatut. Hi va haver una proposició de llei en aquest Parlament fa dos anys; està aparcada en el somni dels justos. On és una possibilitat que els ciutadans de Catalunya plantegin una relació directa amb el Parlament de Catalunya? Fa por? Fa por que alguns sectors de Catalunya puguin recollir les firmes per fer iniciativa? Com és que està paralitzada? "Oh, és que no hi ha junta electoral"... escolti'm, amb una disposició transitòria això se soluciona. Però, de moment, no hi ha voluntat ni d'activar aquest Parlament ni

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 /SP 59.2 / 02 octubrel986

24

d'activar-lo amb els mecanismes que el mateix Estatut ens facilita per connectar amb l'opinió pública.

Vostès tenen una visió excessivament instrumental de les administracions, com dissortadament es dona de manera genèrica a d'altres llocs de Catalunya, però vostè en concret, senyor President, s'insta la en una ambigüitat sobre aquest tema que li permet passar d'aquesta institució i, fins i tot, anar --segons com-- a recelar d'altres institucions. I no tinc temps per llegir-li tot el que hi ha a la Llei d'Ordenació Territorial encara avui, com a proves claríssimes que la Generalitat --millor dit, la majoria actual de CiU-- vol que en la Llei d'Ordenació Territorial de Catalunya hi hagi una sèrie de mecanismes que no existeixen enlloc més de l'Estat espanyol, d'irrupció del govern dins de les corporacions locals.

Senyor President, nosaltres volem sortir d'aquesta ambigüitat, per això intentem parlar clar, d'una ambigüitat que a vostè l'ha dut uns anys a parlar-nos de l'alcalde de Boadella, i dels ponts que fa i dels rius, i no sé què més, i ara, fa dos o tres anys, l'alcalde de Boadella ja l'hem oblidat, ara és la innovació, la modernitat, la dinamització... és a dir, hem passat d'allò petit a allò allà damunt de tot, però hi ha un conjunt de qüestions que resulta que no es poden o no es volen tractar.

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta núm. 17

25

I agafem ara el finançament. Sí, no tingui por, que hi volem entrar, en el tema del finançament. És un exemple claríssim del que estem dient: hi ha tota una problemàtica sobre l'instrument de finançament, una problemàtica sobre la fórmula i com s'haurien de finançar les comunitats autònomes --i Catalunya--, i una problemàtica de quin ús es fa dels diners que tenim. I són dues coses radicalment diferents, senyor President. No ens digui, no ens posi en la falsa dicotomia: "Què hem de fer, tancar les escoles perquè no hi ha finançament?" No, vostès tenen diners per a les escoles. Suficients? Segurament, no. Però també volem parlar de què fan d'aquests diners que tenen per a les escoles.

Si parlem de finançament, senyor President, nosaltres no estem d'acord amb l'11 i escaig per cent actual, i no s'hi val que el senyor Solchaga digui que "todos tendrán un poco más", no s'hi val. Això és aquella solidaritat en la misèria: tots pobres, una mica menys pobres, tots solidaris". No, no hi estem d'acord. Però no s'hi val que el senyor Cullerell hagi defensat fins ara en les negociacions un particularisme d'"una miqueta més", la "bufanda catalana", quan hi ha dos grups d'aquesta Cambra en la Comissió Mixta de Valoracions --Esquerra Republicana i el PSUC-- que van dir directament que, per aquí, no hi anaven.

És clar, pot passar com a l'any 83 --un any abans de l'any 84, un any electoral: any 86, finals del 86, principis del 87, un any abans del 88, any electoral--, que, a esqueses també de la Comissió Mixta, es va arribar a un acord que el PSUC va valorar --per sota--, en un detriment per a Catalunya de 30.000 milions, que després vostès van admetre que, com a mínim, eren 20.000 milions. I ens diran: "No, no tinguin por, que això no succeirà, vostès ho diuen perquè no governen, perquè, és clar, no tenen la responsabilitat d'haver de negociar..." Estem cansats de sentir aquest argument, quan s'ha demostrat --amb aquesta qüestió, l'any 83, amb la LOAPA, amb qui va iniciar el recurs, amb un conjunt de matèries, com hem anat eixamplant per sort, des d'aquestes minories, el marc autonòmic--, s'ha demostrat que es tracta de responsabilitat col·lectiva --com vostè mateix diu: "tots junts"-- sobre l'autonomia de Catalunya.

Senyor President, vostè diu: "Ens plantarem, si hi ha la darrera proposta del dia 5". Jo li pregunto: Quin serrell acceptarà, el senyor Cullerell? Fins a quin punt acceptarà un serrell? Fins a quin punt, si el sobre blau és més o menys gros o petit, s'acceptarà tancar aquesta negociació? Perquè, senyors de Convergència i Unió, la Comissió Mixta de Valoracions, per u-na-ni-mi-tat, i dient que quedaria en secret --amb el vot en contra del representant del PSUC, però que quedaria en secret--, va fer una proposta d'autonomització dels Pressupostos Generals de l'Estat que donava a Catalunya una sortida clara, diàfana, sense enfrontar-se amb cap altra comunitat, reclamant el que era just i posant-ho en xifres, d'una concepció del finançament autonòmic: 50%, Administració central, 25%, autonòmica, i 25%, local. No s'oblidin, si els plau, del finançament local. I no surtin amb l'argument: "és molt diferent l'autonomia local, que és administrativa, de la nostra, que és política". Ho sabem perfectament, però aniríem junts, senyor President, com vostè demana, si en comptes de fer guerres institucionals anéssim tots plegats, com una pinya, a Catalunya, a plantejar el tema del finançament de parts importants de l'Estat com són els ajuntaments i com són les autonomies. I hi anem per separat, hi anem per separat per enfrontaments partidistes. I no hi ha des de la Generalitat, que és qui més responsabilitat té, una voluntat d'anar-hi junts, en aquestes dues qüestions.

Però hi ha una fórmula, i votada unànimement. I ara ha desaparegut, sembla que aquesta fórmula no serveix. Deu ser maximalista, segurament, no deu ser propi d'un govern, posar aquesta fórmula damunt de la taula. Nosaltres, si parlem de finançament definitiu, el Grup del PSUC anuncia que se situarà d'una manera inflexible en el plantejament que va ser votat unànimement per la Comissió Mixta de Valoracions. Que, tota la resta és, com ha dit molt bé el senyor Barrera, anar allargassant la qüestió, quan ja portem sis anys que l'anem allargassant.

I, en segon lloc, el tema de la forma de negociar: anem tots junts a l'autonomia, senyor President, anem-hi a negociar tots junts el tema del finançament. No s'hi val que vostè confongui això amb cridar una vegada l'any els presidents dels grups parlamentaris. Hi ha múltiples fórmules: vostè pot anar a negociar amb el Govern central, acompanyat dels màxims dirigents dels grups parlamentaris de Catalunya, amb una actitud clara, serena, responsable, sense cap mena d'aventura sobre qüestions que són tan transparents i tan justes, sobre l'"escàndol", és que, si no, hi ha un décalage entre que vostè digui "escàndol" i, aleshores, tot és per sota, secret, per aquí, un serrellet,... No, això no és forma de plantejar un tema tan fonamental com el del finançament autonòmic, quan ha estat votat unànimement.

Però la segona qüestió que plantejaríem, que destriem del tema de finançament de la fórmula, és: Amb els diners que tenen, què en fan? Eh? Ara no em respongui: "és que..., és que no en tenim!". En tenen! Ahir, vostè va fer un cercle tancat, i anava dient: "No, no em diguin això, perquè no hi ha diners; no em diguin això, perquè...". Amb els que tenen, què és el que fan? Fa sis anys, més de sis anys, que vostès governen Catalunya, no acaben d'arribar; per tant, em sembla que en poden ser una mica responsables, de la mateixa forma que diuen que el Govern del PSOE en són responsables perquè hi porten quatre anys.

Quina concepció tenen vostès de l'aplicació d'aquests fons a l'Administració autonòmica? Quina concepció tenen vostès, per exemple, del tema de la funció pública? És clar, vostè ens ha llegit avui una tirallonga de qüestions de la Comissió de Desburocratització, que ens agradaria tenir-ne documentació, no esperar que vostè, aquí, perquè el senyor Barrera li ho ha plantejat, ens faci aquesta lectura, sinó que allò natural en qualsevol parlament seria anar rebent aquesta informació.

Aquesta Comissió, ja que hi som, i abans d'anar a la concepció sobre la funció pública, potser --i li ho dic perquè ho afegeixi a la seva llista, si vol-- podria entrar a veure què passa en la Confederación Hidrogràfica del Pirineo Oriental, que els tres serveis territorials de Girona, Lleida i Tarragona, són a la ciutat de Barcelona --el de Girona està a la Via Laietana, i el de Lleida, al carrer Aragó--, o sigui, és una burocratització i una territorialització perfecta; si una comunitat de regants de Tarragona vol anar a resoldre una qüestió de la seva circumscripció, ha de venir a Barcelona. Avisi el senyor Capdevila, que aquesta és ben fàcil de resoldre, eh?

Una altra. El Departament d'Ensenyament: de quatre serveis territorials, hem passat a set. I es va nomenar un cap de programa per programar. Al cap de vuit mesos de programar, se'l va desnomenar i se'l va tornar a la seva feina anterior. Ha desburocratitzat? Ha burocratitzat? De què ha servit aquest canvi de nomenament? Qui mana, aleshores, en aquestes orientacions d'aquest Departament? O sia: parlem seriosament d'aquesta qüestió. No en parlem a base d'un llistat que, a més, senyor President --que jo no en poso en dubte ni una coma--, seria bo --i seria, a més, el sistema més positiu de governar-- que, abans, els diputats el poguessin tenir a les seves mans, i no ara fer qualsevol de nosaltres una pregunta, que anirà d'aquí a tres mesos-- per sort, perquè no hi ha vacances, eh?, perquè si hi haguessin vacances parlamentàries,

el Govern també està de vacances, que aquesta és una de les perles que tenim al nostre Reglament: si un diputat fa una pregunta i entrem en el final del període de sessions, esperi's, hi ha final del període de sessions per a tothom, per als diputats i per al Govern, com si el Govern no continués governant i els diputats no continuessin, fora del període de sessions, en la seva activitat de control i de recerca d'informació sobre el que està fent el Govern.

Però quina concepció tenen vostès de la funció pública? El senyor Bassols em va contestar molt amablement, a una interpel·lació que estava feta quan ell encara no era Conseller de Governació, sobre les prioritats en funció pública. Senyor Bassols, lamento molt que he d'anar molt ràpid --ja en parlarem ben aviat, d'aquí a poc temps, però li podria llegir que aquelles prioritats, aquells compromisos, fins i tot els que vostè va afegir aquí, estan per complir. On és el Consell Català de la Funció Pública? Què passa amb el desgavell de convocatòries d'oposicions? Com s'ha anat a l'incompliment de la negociació amb els sindicats? I podríem anar... Se'n recorda, que anava per trimestres? S'acabaven al juny, i ja estem al mes d'octubre! I estan, la gran majoria d'ells, absolutament per complir.

Per tant, molta modernitat, molta innovació, però no hi ha una concepció clara sobre la funció pública. On van els diners --els que tenen-- en temes de seguretat? I sobre quin control parlamentari? El senyor Alavedra, el dia 9 de maig del 85, després que a les Rambles de Barcelona hi va haver aldarulls --que sembla que això sí que activa, de tant en tant--, doncs, bé, diu el senyor Alavedra: "Es va a crear una comissió formada per representants dels ajuntaments, la Generalitat i l'Administració de l'Estat, i agafo tres compromisos: un pla detallat per a la policia, una organització i delimitació d'àmbits territorials i funcionals..." Senyor President, pàgina 1.269 del Diari de Sessions; si ho vol, se la rellegeix, i veurà que ni la comissió ni els compromisos estan complerts fa més d'un any. I, és clar, parlar dels Mossos d'Esquadra és fer volar coloms, dient: "No, no, escolti, ho connectem amb el deute". Ara per ara, serveixen per decorar, i serveixen per guardar una sèrie d'edificis, però no hi ha, ni en allò en què vostès es comprometen en aquest Parlament, voluntat política d'anar a traduir-ho en una acció de govern.

Senyor President, podríem parlar de l'organització administrativa de la Generalitat. Podríem parlar de com afecta el finançament, per exemple, el pacte cultural, senyor President: s'ha volatilitzat, el pacte cultural? Va ser una cosa espectacular, un esdeveniment ciutadà. I, ara, el pacte cultural sembla que ja no és acció de govern. És pel deute, també? És per la fórmula de finançament? Siguem una mica seriosos: no es pot sotmetre un país a un engany relatiu d'un conjunt de mesures de govern que, després, ni aquí es poden repassar seriosament, sobre la seva transcendència.

Recordi que l'any 84 --senyor Cullell, vostè en tindrà memòria fresquíssima-- aquest Grup parlamentari va intentar esbrinar on eren 5.000 milions que anaven destinats a ocupació i havien desaparegut del Pressupost; encara avui, aquest Govern no ha donat cap explicació en aquesta Cambra de la finalitat a què es varen destinar els 5.000 milions. És clar que tant li fa, senyor Cullell, tant li fa! És aigua passada, eh? Però, escolti'm, senyor Cullell, és del 83, prorrogats automàticament per al 84, i desapareguts perquè era un any electoral. Aquests 5.000 milions no depenien d'aquell factor del finançament o... Estaven pressupostats! I estaven aprovats! I van desaparèixer, i encara avui els busquem, senyor President. (Remor de veus.)

Senyor President, depèn del finançament, també, el que està succeint al nostre territori? Depèn del finançament que a la Poble de Claramunt no vulguin saber res de determinades activitats perquè el riu Anoia és una claveguera?

Depèn del finançament, el que està succeint en l'urbanisme, el que succeeix a Mont-ras? Depèn del finançament el que pugui succeir en tota la temàtica de l'ordenació de parcs naturals de Catalunya? O amb el pantà de Rialb? Depèn del finançament, el que està succeint a Ascó? Depèn del finançament que vostè, senyor President, l'any 80, a Móra d'Ebre digués --en contra del que havia dit abans-- que Ascó entraria en funcionament sota el seu Govern, que el seu Govern participi al PENTA i que, a través de disset respostes a disset preguntes de l'I lustre Diputat senyor Maties Vives, del nostre Grup, es vegin unes flagrants contradiccions en la seva acció de govern sobre les competències que tenen. Perquè el senyor Hortalà, que d'això en sap molt, comença la seva resposta dient: "Volem afirmar que no tenim competències de control interior de les centrals", però exterior, sí, perquè ell mateix parla d'una xarxa que l'han pagat els ajuntaments, parla d'un control radiològic, parla d'una sèrie de qüestions i, aleshores --i no tinc temps i, si ho vol, després ens hi aturarem--, entren en manifestes contradiccions. Per exemple, dir, el senyor Bassols: "Estem molt ben coordinats amb el PENTA", i en canvi admetre que reben els informes amb dies o setmanes d'endarreriment sobre les avaries que hi ha a la central nuclear. No és broma, aquesta qüestió, eh? Vull dir, podem riure tots, però hi ha quatre centrals nuclears en un radi de cinquanta quilòmetres, a Catalunya. I planyo els habitants de la circumscripció de Tarragona, encara que en el cas de les nuclears ens hauríem de plànyer tots, perquè, si a més hi afegim el que és la petroleoquímica i altres sectors industrials, allò el que sembla és un polvorí.

Però, senyor President, vostès, les poques competències que tenen --i ho subratllo--, que són més aviat de cara a la ciutadania, no les han fet servir, encara és l'hora que ... Si més no, nosaltres no ho sabem, ens en podien informar, i podia haver-ne parlat en el seu discurs, perquè ningú no negarà que aquest és un esdeveniment importantíssim en aquesta represa del curs parlamentari, quina ha estat l'actitud, la política del Govern.

És clar que podem parlar dels incendis, amb moltes causes i amb molts motius --i és una altra temàtica que ens hauria agradat que hagués sortit no perquè ho ha plantejat el senyor Barrera, sinó perquè ho hagués plantejat el President de la Generalitat--, és clar que ningú pot entrar en explicacions unilaterals sobre els incendis, però, senyor President, per què, el capítol I de la Direcció General del Medi Rural s'incrementa en un 54% els darrers tres anys mentre que el VI baixa un 48%? Per què el Departament d'Agricultura puja un 63% en els darrers quatre anys i la prevenció d'incendis baixa un 52%, la repoblació forestal un 38%, i la lluita contra l'erosió un 81%? Ho repeteixo: hi ha múltiples factors, però aquests depenen de vostès. El vent no depèn de vostès, no, el que hi hagi incendis provocats, senyor Barrera, no depèn de l'actual Govern; però la neteja de boscos, la prevenció, el que és la lluita contra l'erosió, sí que depèn de l'actual Govern de la Generalitat. I hi ha xifres alarmants sobre el tractament financer que està fent el Govern de la Generalitat a l'entorn d'aquestes partides.

I, és clar, ja se m'encén el llum, i podríem continuar amb un conjunt... Ensenyament, posem pel cas. Com fem servir els recursos en ensenyament? "No en tenim, de recursos". Senyor Guitart, no li discutiré ni una coma si és suficient o insuficient el que es rep. Ara, els que han rebut, com els han administrat? Doncs, miri, amb deute públic han finançat nivells escolars no obligatoris --em sembla que és bastant flagrant, això. Però, a més, amb els diners de concerts, fets per quatre mesos i singulars, han anat a finançar especialment la privada en determinats sectors, i no determinats sectors negatius per definició, sinó que, fins i tot, pels propis barems i divisions que fa el Departament, privada que hauria de desaparèixer, com poden ser determinades acadèmies.

PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS 70 / SP 59.2 / 02 octubre 1986

29

És els diners que tenen, eh? No els estic parlant d'això que ens ha dit el senyor Pujol, que no arriba, no. Els que ja han arribat i que són aquí. Per tant, és aquest el debat que hauríem de fer avui. Hauríem de parlar de les formes de finançament, però també hauríem de parlar d'aquestes qüestions que afecten el seu propi Govern. I, senyor President, compte amb la universitat, compte amb la universitat, i permeti que ara li faci un petit discurs quasi professional: jo estic dubtós que el Govern de Convergència pugui dir que té una política universitària. I, si la té, la majoria d'actuals dirigents de la universitat no la coneixen.

Senyor President, nosaltres voldríem que aquest Parlament recuperés un protagonisme.

Aquest Parlament, senyor President, no pot ser, com vostè va dir, protagonista d'un procés esperançador. I voldria que això m'ho expliqués, perquè jo no veig com aquest Parlament, amb aquestes condicions, pot ser protagonista d'un procés esperançador.

I voldríem que ho fos per als parlamentaris i voldríem que ho fos per a la joventut de Catalunya, a una joventut que ens interessaria poder-los parlar que el Parlament ha fet un pla territorial que salva els espais naturals de Catalunya, i en sis anys no l'ha fet; amb una joventut que ens interessaria poder-los parlar que el Parlament ha tractat com afecta el mercat laboral l'ingrés al mercat comú i el que és l'atur juvenil; amb un Parlament, que hauria d'explicar a la joventut com anem a tractar l'absurd de l'existència de cinc cossos d'ordre públic a Catalunya, que no sap mai qui surtirà a les manifestacions, quan hi ha un problema real d'inseguretat i no hi ha un model a Catalunya. Amb un Parlament, que ens agradaria que la joventut veiés com un atractiu, quan se'ls volgués parlar que anem a suprimir nivells absurds d'administració, com la Diputació o com pot ser l'estructura provincial dels governs civils, i parléssim claríssimament, no demà, no realitzacions precipitades, però amb objectius. I fa sis anys que no tenim objectius d'aprofundiment d'aquesta autonomia.

Senyor President, nosaltres criem, amb molta modèstia, amb molta humilitat que, davant de les seves renúncies, podem afirmar categòricament que es pot defensar l'autogovern amb una altra lectura de la Constitució i de l'Estatut, que es pot tenir iniciativa per fer propostes a nivell d'Estat, que, en primer lloc, afirmen la personalitat de Catalunya, que es pot fer això arrelant en la tradició més ferma de la lluita nacional de Catalunya, i que es pot fer des d'una altra perspectiva, que no és la seva avui dia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President vol intervenir? (Pausa.) L'Honorable senyor Jordi Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé. Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, el Diputat senyor Ribó ha fet una llista molt llarga de crítiques, de comentaris, de preguntes, etcètera, i jo no sé, sincerament, si les sabré, si les hauré sabut agrupar prou bé. Per tant, pot ser que n'hi hagi alguna que ara no la contesti. En tot cas, vostè, després, reclami-me-la, eh?

Li puc assegurar, li puc ben bé assegurar, senyor Ribó, que nosaltres, de tensió, no en volem, i encara que només fos per una cosa; perquè no ens convé. És a dir, això que a nosaltres, a Catalunya i al Govern de la Generalitat ens convé la tensió no és veritat. Vull dir, és que només cal fer números. En els enfrontaments, en els enfrontaments nosaltres som més febles. És a dir, tan mancat de lògica i tan mancat, diguem-ne, de la capacitat, doncs, de sumar i de restar, doncs, no ho sóc. Nosaltres, dels enfrontaments, no en treurem res.

Que de vegades ens hem de... allò que se'n diu plantar i que hem de dir "d'aquí no passem", i que passi el que Déu vulgui, però d'aquí no podem passar, això sí. Nosaltres hem de denunciar moltes coses; n'hauríem de denunciar moltes, moltes, moltes més de les que denunciem, però que tot i així n'hem de denunciar una pila, és cert. Però nosaltres, la tensió, no la necessitem, no la necessitem per fer el que hem de fer --ahir ho vaig dir-- i, a més, no ens convé, i juga en contra nostra; tard o d'hora la tensió juga en contra nostra en dos sentits, l'un, el que li he dit abans, en el que els altres són més forts i, l'altre, en el sentit que la nostra pròpia gent, el nostre propi país, tots nosaltres quedem negativament afectats per la tensió.

Potser hi ha pobles que no, però el poble català és un poble que li agrada fer coses, que li agrada desenvolupar-se, que li agrada viure, en el sentit més ple de la paraula, més positiu, més constructiu. És justament la seva força, pot ser la seva feblesa, però també és la seva força. No en volem, de tensió.

Vull completar, a més, la citació que vostè ha fet. Jo no dic només que l'Estatut que volem és l'Estatut que resultaria de guanyar nosaltres tots els recursos que tenim al Tribunal Constitucional, presentats per nosaltres o presentats pel Govern central, sinó que, a més, dic una altra cosa, i és que aquest Estatut ja era un compromís respecte a l'Estatut que vàrem elaborar nosaltres, que era l'Estatut de Sau, que, per cert, l'Estatut de Sau --i això sí que ho he de repetir tot sovint als polítics socialistes del Govern de Madrid-- va ser elaborat en un moment en què el grup parlamentari més nombrós era el socialista, la majoria relativa a Sau era de parlamentaris socialistes. O sigui que, per dir-ho així, a l'hora de reclamar l'Estatut de Sau, els socialistes han d'anar, com a mínim, tan endavant com qualsevol altre.

Vostè diu que fa referència..., primer ho ha fet el senyor Barrera, al Tribunal Constitucional. Escolti, diu que no vam recórrer això, allò, el de més enllà. D'acord. De tota manera, li vull recordar una cosa, en aquests moments hi ha cent setze recursos presentats al Tribunal Constitucional que afecten a Catalunya, presentats, els uns, per l'Administració central i, els altres, pel Govern de la Generalitat, amb intervenció o sense del Parlament de Catalunya, cent setze.

Li vull recordar que del total de recursos --i ahir ens ho deia el President del Tribunal Constitucional, senyor Tomás y Valiente-- que hi ha en aquests moments sobre qüestions autonòmiques, que són --no ho recordo bé-- 183 o 187, nosaltres en tenim 107, n'hi ha uns quants, bastants, no sé quants, de bascos, n'hi ha alguns de gallecs, i quasi..., i para de comptar, n'hi ha uns quants, molt poquets, de les altres comunitats autònomes. També és molt significatiu, això, també és molt significatiu.

En tot cas, és per dir-li només que no ens fa cap mandra, tot i que, millor dit, sí que ens fa mandra, perquè creiem que aquest no és un bon sistema, quan agafa aquest volum, però, en tot cas, no ens tremolen les cames ni ens tremola la mà a l'hora de firmar un recurs, si és que l'hem de signar i l'hem de presentar.

Vostè diu: "és que vostè té responsabilitat i vostè l'ha d'assumir". Sí, senyor, nosaltres, el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, i el seu President, tenim més responsabilitat que vostè, vostè ho diu. Sí, senyor, nosaltres tenim més responsabilitat que vostè, i l'assumim, i per això no podem tenir les mateixes actituds que vostè. Perquè tenim més responsabilitat que vostè, nosaltres no podem assumir sempre les mateixes actituds que vostè, fins i tot admetent --ja estic disposat a admetre-li-- que de vegades, potser alguna vegada, m'agradia poder tenir l'actitud de vostè, però vostè la pot tenir, perquè vostè està molt lliure de compromisos, i nosaltres en tenim. I vostè em dirà que això és pactisme, i que això no s'ha de fer, i que els principis són els principis, i que no!, no s'ha de baixar del cavall. Molt bé. De tota manera, jo, amb tota tranquil·litat i, si vostè ho vol, amb tota humilitat, assumeixo que en la responsabilitat de President de la Generalitat, de presidir --i, per tant, amb una responsabilitat molt superior que ningú més--, de vegades, efectivament, podem arribar a determinats pactes, que a vegades pot ser que sigui un error, però que altres vegades s'ha demostrat que era un encert. En tot cas, és una responsabilitat que assumeixo.

Vostè diu que hauria d'explicar el que vaig parlar amb el senyor Felipe González. Escolti'm, vaig parlar de quatre coses. Vam parlar del concepte d'autonomia, que és del que intento parlar des de fa exactament dos anys i

mig, perquè entenc que si no resollem aquest tema els altres no el resoldran --allò que dèiem abans, el finançament, no el resoldrem sobre la base d'un concepte d'autonomia tan dispar com el que tenim-- i, aleshores, dintre d'això, evidentment, vam parlar del finançament, vam parlar dels traspassos i varem parlar d'un tema, d'uns temes molt més amplis que aquests, el clima que tenim per una sèrie de fets concrets i per una sèrie, diguem-ne, d'interpretacions, i per una sèrie de visions molt diferents que tenim, doncs, de l'Estatut, i que tenim de Catalunya, i que tenim del concepte d'Espanya, fins i tot.

Per tota una sèrie de raons, el clima que hi ha entre nosaltres no és prou bo. I resoldre això és la cosa més important de totes, que la relació sigui fàcil, que la relació sigui la més positiva i, si pot ser, la més cordial possible. Que la capacitat d'entendre'ns mútuament, en la qual tots devem fallar --jo penso que a vegades ells fallen, nosaltres segur, i jo personalment segur que més d'un cop devem fallar i devem interpretar malament, i devem veure maniobres on potser no hi ha res més que un fet absolutament casual, o que ben explicat, doncs, un podria entendre-ho i, fins i tot, assumir-ho perfectament... Bé, tot això, i això, naturalment, és el que dóna llargada a una entrevista, perquè resoldre el problema de les obres hidràuliques o resoldre el problema, doncs, de l'INEM o no --aquest és resolt de seguida, perquè ens diuen que no de cop, o sigui que dura tres segons--, però, doncs, aquests problemes poden tenir més o menys llargada. Però el problema de clima, el problema de com realment podem, diguem-ne, aproximar les nostres posicions i les nostres actituds, això és un tema llarg.

Que vostè diu: "Només podrà dir si ha anat bé o malament..." Tothom ho podrà dir, no solament els diputats; el darrer ciutadà de Catalunya ho podrà dir: si les coses van bé és que la conversa ha anat bé, si les coses van malament és que la conversa ha anat malament, i evidentment, doncs, no cal que vagin totes bé, perquè es pugui dir que ha anat bé, i, d'altra banda --ho torno a dir--, són coses que no es poden esperar d'avui per a l'endemà.

Si jo hagués de jutjar aquesta conversa, pel que fa referència al tema del finançament, per la proposta que ens varen fer l'endemà, hauria de dir que la conversa va anar molt malament. Però, quan a mi, ahir mateix, algunes persones a Madrid hem deien: "Escolta, però és que heu de tenir paciència", molt bé, tinguem paciència, però no en podem tenir gaire ja, perquè fa sis anys que ens estan dient: "Això es resoldrà, estigueu tranquils, paciència, etcètera", i, com he dit abans, estem realment, doncs, en una situació que comença ja a ser límit. Bé, això pel que fa referència a la conversa amb el President del Govern.

Com pot comprendre, senyor Ribó, a mi el Parlament no em fa por, i no té per què fer-me'n, per molts motius, si vostès volen --sense cap mena de petulància i sense cap mena de fatuïtat--, per raons personals; però, a més, no em fa por, perquè la relació de força en aquest Parlament no em fa tenir por. I, per altra banda, no em pot fer por, perquè jo, de tota la vida --i això sé que vostè m'ho reconeix sense cap mena de dificultat-- he estat un demòcrata convençut, de tota la vida, i, per tant, a un demòcrata convençut no solament no li ha de fer por el Parlament, sinó que l'ha de considerar un fet absolutament essencial per a les llibertats individuals i col·lectives d'un país.

Vostè diu que el Parlament no funciona prou bé. Jo, en això, em voldré remetre, jo i remetre'l a vostè, al que diguin les memòries del Parlament sobre..., jo no tinc aquestes dades a mà, francament no el puc contestar, però m'hi remeto amb molta tranquil·litat d'esperit, amb molta seguretat que el resultat d'aquesta lectura és bo, a les memòries del Parlament: sobre la feina que ha fet, sobre les comissions que hi ha hagut, sobre les lleis que s'han discutit, sobre les lleis que s'han aprovat, etcètera.

Bé, si hi ha alguna cosa que en el Parlament no va prou bé, òbviament, s'ha de plantejar, però, en tot cas --i s'ha de discutir--, en la instància que s'hagi de discutir, que no és pas la del President de la Generalitat. Però, de tota manera, sàpiga que a mi el Parlament no em fa por i que, per altra banda, ni té per què fer-me'n, i vostès ho saben, que no té per què fer-me'n, i, per altra banda, també vull remarcar, que no solament és un element essencial per a la democràcia, sinó per a l'Estatut de Catalunya.

Vostè em parla també, i contesto d'una manera una mica desordenada, perquè la veritat és que no he tingut temps de seguir-lo en tota la seva, diguem-ne, "cascada" de crítiques, i no sé si les tinc ordenades, i alguna me'n deuré descuidar. Vostè, després --que té més memòria que jo, i que a més ho té apuntat--, doncs, ja m'ho recordarà.

A mi m'agradaria molt, oi? que hi hagués un 50% de finançament per l'Administració central, un 25% per les comunitats autònomes, un 25% per les corporacions locals. Ara estem a l'11, això ja ho vaig dir, oi? O sigui, no estem molt lluny d'això. I també estic d'acord que també hi ha moltes fallades pel que fa referència al finançament de les corporacions locals, i qualsevol plantejament que es faci de cara a millorar això dintre del conjunt d'aquest nivell general a nivell d'Estat, compta amb el nostre suport.

Li vull fer notar, de tota manera, una cosa, i és que tal com estan plantejades avui les coses en el Pressupost que s'ha presentada Madrid, l'increment del finançament de les autonomies és d'un 5%, i l'increment de les corporacions locals és d'un 20%. Serà pel que sigui, potser per allò que deia abans el senyor Barrera, en el sentit... Pel que sigui. No em puc atrevir, de cap manera --Déu nos en guard--, de creure que això és la voluntat d'eliminació de les autonomies, en absolut; però, evidentment, hi ha un 20% d'increment per a les corporacions locals i un 5% d'increment per a l'Administració autonòmica.

Respecte al tema de la Comissió de Valoracions, jo he de recordar, i a més, em complau molt recordar-ho, perquè el veig, a vostè, molt enfadat --enfadat no, però amb molta vivacitat--, parlant d'alguns temes d'aquesta Comissió, i justament a mi em produeix una satisfacció gran el fet que les decisions de la Comissió Mixta de Valoracions hagin estat preses durant molt de temps, les últimes, per exemple, però d'ençà de fa molt de temps, per unanimitat. I jo, això, ho agraeixo i ho valoro, perquè comprenc que, per exemple, per a vostès, per a vostès més que per a altres, és molt fàcil caure en la temptació de demanar allò que saben que, evidentment --es pot demanar, perquè es pot demanar tot--, però, evidentment, no té cap possibilitat de ser pres en consideració. Per això li deia abans que les seves responsabilitats i les meves són diferents quant a magnitud i diferents quant a naturalesa. Vostè ho pot demanar tot i no posa res en perill; jo, segons què demani, quedaré molt bé potser davant del públic i davant la galeria, però, de fet, poso en perill el que podria ser un plantejament raonable de negociació. Però precisament per això encara més agraeixo aquesta unanimitat, l'agraeixo, per exemple --i ho he fet altres vegades, i ho aprofito ara, encara que no sigui el torn--, que els representants socialistes hagin parlat i s'hagin expressat en termes..., hagin contribuït a aquest clima d'unanimitat que hi hagut, d'ençà de fa molt de temps, per altra banda, a la Comissió Mixta, ho agraeixo, i és un tipus d'agraïment diferent, també, perquè la naturalesa i la magnitud de les seves responsabilitats també és diferent de la de vostès, però, per altra banda, òbviament, agraeixo aquesta unanimitat, expressada pel seu representant, perquè els seria molt fàcil, evidentment, jugar una carta més brillant i més, diguem-ne --sense donar cap matisació a la paraula--, més radical. Bé, en tot cas, el que sí que és cert, el que sí que és cert, és que aquesta unanimitat hi ha estat.

Després vostè ha plantejat una sèrie de coses --i és ara on començaré, em sembla, a perdre--, ha plantejat una sèrie de coses, diguem-ne, no pas menors, però sí, en tot cas, molt puntuals. Que si les delegacions de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental són a Barcelona totes, la de Lleida, la de Tarragona --la de Tarragona no--, la de... --bé, també n'hi pot haver, a Tarragona, és clar--, la de Barcelona, la de Girona, etcètera. Bé, és que, efectivament, així ens ho han traspassat, i jo, abans, he dit com una de les coses de racionalització --es referia a indústria, concretament--, allò de l'homogeneïtzació. Òbviament, això s'ha de canviar, i quan vostè reclama que això es canviï, això s'ha de canviar, i s'estava a l'espera --no sé si potser, això ho sabrà millor el Conseller que jo, es podria precipitar-- de l'aprovació de la Llei d'Administració Hidràulica de la Generalitat de Catalunya, que ja està entrada en aquest Parlament, per atacar aquestes disfuncions, que hi ha aquesta que vostè ha dit, i també n'hi ha algunes més.

Problema de la funció pública. Miri, jo crec que, bàsicament, en algun punt concret que ara jo mateix diré, hi ha hagut un cert retard, però les coses fonamentals s'han complert dintre de termini, i, sobretot, la que era més preocupant --primerament, per al personal i, segonament, per al funcionament de l'Administració--, que és el tema de les convocatòries de les proves selectives. Hi havia --si no ho recordo malament, el termini acabava a finals d'agost--, hi ha hagut un fet que ho ha retardat una mica, però que, malgrat tot, les convocatòries s'han fet dintre de termini, i és que vostè sap que, en temps d'eleccions, no es poden fer determinades convocatòries. I les eleccions es varen avançar, es varen fer abans del que estava previst. Tot i així, les convocatòries de les proves selectives estan totes fetes, totes

publicades, i algunes de les proves, d'aquests exàmens, d'aquestes proves selectives, s'han fet ja, se'n va fer un fa tres o quatre dies, se'n fa un altre demà passat, en falten tres més, que entre aquest mes d'octubre i primers de novembre estaran enllestits, però, de fet, la convocatòria es va fer ja fa unes quantes setmanes. Hi ha pendent de presentar la Llei d'Incompatibilitats, que la tenim sobre la taula, ja, en el Consell Executiu, és a dir, que és una llei que l'avantprojecte està fet i que entrarà en aquest Parlament en un termini de quinze dies, màxim tres setmanes. I pel que fa referència al Consell Català de la Funció Pública, en aquest moment se n'estan designant els representants.

És clar, jo ara tinc la temptació --aquesta temptació meva sempre-- d'explicar-li com ens gastem els diners. Primer, el tema dels 5.000 milions, que no eren del 84, sinó que eren del 83, no es prorroguen el 84, el que es va fer és un pressupost del 84, que es va aprovar els últims dies del mes de desembre del 84, però en aquell pressupost el que hi havia eren 1.000 milions, no 5.000, sinó 1.000 milions. De fet, el pressupost del 84 és un pressupost en el qual hi ha una fortíssima contenció. Eren milions que venien del 83 i que es van gastar, i que es van gastar, en què? Doncs, es van gastar en el que s'havien de gastar: concretament, en ocupació comunitària. I vostè repassi la liquidació del pressupost del 83 i ho trobarà.

Jo tinc interès a dir-li una cosa, vull dir, aquesta afirmació, feta dient: "han desaparegut 5.000 milions de pessetes", escolti, aquesta afirmació feta així, no es pot fer, perquè no és certa, però feta així, "han desaparegut 5.000 milions de pessetes", això no és cert. Aquests 5.000 milions de pessetes, és clar, ja han anat, doncs, 5.000 milions de pessetes? Han anat, a què?, a ocupació comunitària. Repassi-ho, repeteixo, en la liquidació del pressupost del 83. El 84, repeteixo, hi havia 1.000 milions, que, si no ho recordo malament, es van fer per a atur juvenil o per la llei dita d'aprenents, exacte, el decret d'aprenents. A part això, en què gastem els diners? Home, miri, no ho faré perquè --em sap greu--, però ens gastem els diners... Ho faré, miri. Perdonin, (rialles) preparin-se per deu minuts d'una llista prolixa i pesada. Ens els gastem, bàsicament, en el que vaig dir ahir, en inversió d'infraestructura, en el tema d'ensenyament, el 50%, allò que es diu de les prioritats --"Oh, és que el Govern no té prioritats"--, el 50%, el 50% per a ensenyament. Ens els gastem en unes quantitats molt més petites, --perquè els serveis sempre són, diguem-ne, molt menys costosos, però d'efectes molt importants--, doncs, en tot el que fa referència a allò que ahir en vaig dir "proporcionar elements de treball a la societat, a les iniciatives de la societat". Ens els gastem en això.

Jo li diré ara, i no la diré tota, perquè comprenc que, a vostès, els avorriré, i probablement, jo, a la mitja lectura d'això també m'avorriré, i m'avorriré perquè és una llista molt llarga, que demostra que, evidentment, sempre amb la creu a sobre de l'endeutament, però que, d'obres, a Catalunya se'n fan una pila, i ja he dit moltes vegades que si jo hagués d'assistir, o qualsevol Conseller hagués d'assistir, algun Conseller o altre, hagués d'assistir a cada una de les coses que s'inauguren no fariem res més. I no riguin per les inauguracions, perquè és que a les inauguracions sempre s'inauguren coses que s'han fet. És a dir, no hi ha res menys indiscutible... (Remor de veus.) Sempre s'inauguren coses que s'han fet. Per exemple, l'activitat del Departament de Política Territorial en la present legislatura, en carreteres, per exemple, bé, doncs, miri, la variant de Sitges a Vilanova, la variant del Figueró a la Nacional-152, les cruïlles de l'Ametlla del Vallès, de Sant Celoni, de la Garriga, dos trams importants a l'eix del Llobregat --el Berga-Cercs i els túnels de Guardiola--, la Balaguer-Artesa, la Tàrraga-Guissona, la d'Hospitalet - Móra d'Ebre... Alguns diputats poden

somriure, la gent d'Hospitalet de l'Infant i de Móra la Nova no somriu --això, tinguin-ho ben present--, no somriuen. (Remor de veus.) La Palamós-Calonge, la d'Hostalric a Arbúcies... Actualment, com a obres en execució hi ha el pont de Tortosa, el segon pont de Tortosa, l'itinerari de l'eix de l'Ebre, que és una cosa que fa uns anys semblava un somni i que ara, en co laboració amb la Diputació de Tarragona, s'està duent a terme, i en fase prou avançada, la d'Alcover - la Riba --perdó, no, aquesta es comença ara--, el tram del Figueró a Aiguafreda, el tram del Purgatori, entre Vic i Ripoll, l'Arbúcies - Sant Hilari, que era una carretera d'aquelles que semblava que no es faria mai, la Banyoles-Besalú... S'estan gastant 2.000 milions de pessetes en les actuacions de la xarxa metropolitana --concretament, l'accés nord del túnel de la Rovira--, determinats trams del segon cinturó --deixo de banda tota una sèrie de projectes que s'estan fent, que costen diners, que ens fa gastar diners, però no els en parlaré. Deixo de banda una cosa que ha costat molts diners, i que amb un altre concepte de l'autonomia no ens n'hauria costat tants, que és tot el que fa referència a les inundacions i a les glaçades, que s'han fet, encara, algunes d'elles en aquesta legislatura.

En la qüestió de transports --i perdonin que sigui prolix, he estat dubtant de si els ho deia o no els ho deia, però he decidit dir-ho. Bé, quant a estacions de metro, doncs, l'estació de la Pau, la de Pep Ventura, cinc estacions i quatre quilòmetres de línia, accés a Badalona, accés a Sant Adrià, quatre estacions de la línia Lesseps-Montbau... Quant als Ferrocarrils de la Generalitat, soterrament Sant Boi - Sant Josep - Hospitalet, que són quatre estacions i sis quilòmetres, el soterrament de Terrassa, que és una gran obra, l'estació de Viladordis a Manresa, la llançadora per anar a la Universitat Autònoma --tot això en aquesta legislatura, la línia nova, set quilòmetres, de Santpedor a Sallent, que era bàsica per poder donar més competitivitat a les mines de potassa de la zona, també l'accés al port --al port de Barcelona-- des de Sant Boi, dotze quilòmetres de ferrocarril nou, quan sempre es diu que s'han de tancar els ferrocarrils, la Generalitat el que fa és modernitzar els seus... I, quant a execució, en metro, tenim tota una sèrie d'actuacions, la línia de la Torrassa a Hospitalet, per exemple, tot el que fa referència a protecció automàtica de trens, etcètera, o bé, en tren, el soterrament de Sant Josep, de l'estació de Sant Josep, a Magòria, o la doble via de Sant Cugat a Rubí. Tot això representa, en total, una inversió, en el que va de legislatura, de 4.000 milions de pessetes en metro --en què ens gastem els diners? en això--, i de 2.500 milions de pessetes en ferrocarrils.

D'estacions d'autobusos, amb una inversió que en total representarà gairebé 1.000 milions de pessetes, n'hi ha d'acabades, la de Tàrraga, la de Reus, la de Móra d'Ebre, la de Granollers, la de Girona... O bé, s'estan contruint la de Tarragona, la del Vendrell, la de Figueres... O bé, estacions de mercaderies a Tarragona, a Francolí, a Riuciar -- concretament la de Tarragona, la de Riuciar, per un import de 260 milions--, la de Lleida, 120 milions, la d'Amposta, 90 milions, la de Reus, 120 milions --aquestes últimes s'estan fent, tot just s'estan fent.

Pel que fa a la Junta de Sanejament, vostè ha parlat no sé de quin riu ha parlat, potser ha parlat de l'Anoia, em sembla, concretament, sí, certament. En la línia del sanejament, que és una cosa que va molt bé --m'atreveixo a dir que va molt bé, però, naturalment, tot requereix el seu temps--, s'ha fet una depuradora, dintre de la conca del Llobregat, s'ha fet una depuradora a Manresa, s'ha fet una depuradora a Martorell, i, òbviament, cal acabar --i deu estar molt a punt d'acabar-se, suposo-- el que s'ha de fer, concretament, a la conca de l'Anoia, que afectarà la Poble de Claramunt, però en això s'hi està treballant i bé, és una llei que funciona, justament, molt bé, i que afecta el 95% de la població de Catalunya i el 80% del territori català. I en els

darrers dos anys hi ha hagut una inversió, en els darrers dos anys, és a dir, durant aquesta legislatura, 7.000 milions de pessetes s'hi han gastat, en això, i a part de la depuradora de Girona, i a part de les que s'estan fent a Gavà i a Viladecans, i els col·lectors de salmorra que s'estan fent al Llobregat i a Vic, etcètera.

I en obres hidràuliques hi ha un acord, un acord positiu, que en el seu moment varem qualificar com de positiu, i que ho és, i que en aquest sentit varem expressar el nostre reconeixement al Ministeri d'Obres Públiques, que és per fer una inversió de 32.000 milions de pessetes en una sèrie de coses a Catalunya, però això bàsicament és el Ministeri qui ho farà.

I en arquitectura i habitatge, bé, en el que va de legislatura ens hem gastat un import d'uns 1.100 milions de pessetes a Girona, al Canyelles de Lleida, a Tàrraga, a Montblanc, a Calaf, a Santpedor o a Olot.

Repeteix, tot això, a vostès els pot semblar molt prolix i molt detallista, però potser farem allò, no?, anirem al que vostè en deia l'Alcalde de Boadella. Però és que el país es compon dels alcaldes de Boadella, un país és compost de tota la gent concreta que el que necessita és que la seva carretera, i que el seu habitatge, i que la seva escola i que el seu centre d'assistència primària vagin bé. En aquest sentit, he de dir-los que s'han iniciat més de 4.000 habitatges, per un import proper --naturalment, no pas en un sol any-- als 17.000 milions de pessetes, la majoria d'ells a Barcelona, molts d'ells, millor dit, a Barcelona, als barris de la Barceloneta, del Baró de Viver, la ciutat vella, etcètera. Que s'ha signat un altre conveni per construir 500 habitatges més, que afecta fonamentalment l'àrea de la ciutat vella, que l'ADICSA finalment ha engegat, i amb una acció molt positiva, amb el que era l'antic IPPV... En fi, tota una... L'Institut Català del Sòl, els polígons industrials... Bé, no em vull allargar més, però, en tot cas, encara podria durar cinc minutets més parlant de les inversions durant aquesta legislatura del Departament d'Obres Públiques, però em sembla que amb això n'hi ha prou, i queda clar que aquesta és una de les maneres que tenim de gastar.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Si vostè vol que després entrem en Ensenyament, ho podem fer; si vol que entrem a explicar com ens gastem els diners que tenim --per desgràcia no suficients-- a Indústria o a Agricultura --a Agricultura li he de dir que un 25% del pressupost d'Agricultura va destinat precisament a coses que, de fet, fan referència a la prevenció i a la lluita contra l'erosió, bé, podem entrar en això si vostès volen després, o explicar com, per primera vegada, s'estan fent inversions a Catalunya, doncs, per afavorir el món de la pesca, tant de la pesca pròpiament dita com de l'aqüicultura, podem entrar a fer, per dir-ho així, aquell discurs detallista, doncs, fil per randa, que explica com es fa la despesa de la Generalitat i com es fa procurant donar resposta a allò que són les necessitats concretes --concretes, molt precises, molt personalitzades, moltes vegades-- de la gent.

Em sembla que vostè m'ha fet alguna altra pregunta, que ara a mí, dintre, diguem-me, de l'allau que ha representat l'última part del seu discurs se m'escapa, però que no és pas que no vulgui contestar, senyor Ribó, o sia que estic a la seva disposició per si en la seva rèplica vostè m'ho vol recordar, jo amb molt de gust tornaré a pujar a la tribuna i li ho contestaré.

El Sr. PRESIDENT: L'I lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Senyor President, jo no he dit que a vostè li interessés la tensió, he dit que el resum del seu discurs és "aquí això va bé, vénen mals aires de fora". Això de la tensió, afegeixi-ho vostè si vol, més o menys, però aquest és el missatge. Malgrat que, a vegades, algun Conseller del seu Govern sí que sembla que ha volgut utilitzar directament l'arma de la tensió. Ja que ho ha tret, li ho recordaré: el senyor Miró i Ardèvol, amb els incendis, bon grapat de vegades va reiterar quelcom que ara per ara seria bo que es posés en evidència quant a l'atemptat de determinada organització contra l'ecologia de Catalunya. Quan jo veig a les parets de Barcelona, amb grafitti, "Espanya ens crema els boscos" suposo que estarà d'acord amb mi que penso que és una absoluta irracionalitat, i si no ho és, caldria que, amb tota tranquil·litat demostréssim que aquesta afirmació és certa, però no contribuïm ningú a això mateix que vostè ha dit, amb aquest tipus de plantejaments.

Vostè diu: "és clar, és molt lliure de compromisos perquè no està al Govern i perquè té una posició diferent". Senyor President, hi ha un tema que és el dels recursos del Tribunal Constitucional --que el podem tractar amb plena normalitat--, que ja vostè l'any 85 --i aquí és on el senyor Barrera potser no estava prou assabentat-- va agafar el compromís que el gener del 86 --dit textualment-- portaven al Govern central els desacords en matèria competencial, els portaven al Tribunal Constitucional, però a banda aquesta qüestió --que pot dir que no ens hem acabat de posar d'acord--, jo li puc dir que és vostè qui va citar el tema de la Llei de Bases. I jo li pregunto, senyor President, contra quantes lleis de bases va votar Minoria Catalana al Congrés dels Diputats? Contra quantes? Ho vol recordar a aquesta Cambra? Doncs jo li ho puc contestar si no ho vol recordar; ni una. O sigui, és corresponsable d'una obra legisladora a nivell d'Estat. I vol repassar en aquesta llei de bases quantes esmenes es van mantenir en el plenari sobre aquells aspectes que avui diuen que afecten l'autonomia? Aquest és el tema que jo crec que vostè no pot utilitzar. El mateix que els recursos d'aquest Parlament.

Miri, llibertat de compromisos o partidismes, perquè en aquest Parlament al final de la primera legislatura, davant un possible recurs contra els

PARLAMENT DE CATALUNYA

pressupostos generals de l'Estat, al qual Convergència deia que no volia votar, hi va haver un canvi de darrera hora i van votar per raons d'unes negociacions. A la Llei de Bases de Règim Local i al Decret legislatiu que la va succeir, van fer dues actituds radicalment diferents, no en virtut d'una responsabilitat, en virtut d'uns compromisos partidistes adquirits en unes negociacions. Per tant, compte a parlar de llibertat de compromisos, perquè, senyor President, si vostè accepta la responsabilitat que la Llei de les Forces d'Ordre Públic votada per les Corts Generals és bona, no vingui després aquí a plorar, en determinats aspectes, contra articles que han aprovat vostès. Si vostès accepten la responsabilitat en negociacions entre el Conseller de Governació i el Ministre de l'Interior sobre un desplegament de les forces d'ordre públic, després no s'hi val que això s'amagui com si no hagués existit. Juguem, de tant en tant, a plantejar aquestes façanes i, de tant en tant, a desolidaritzar-se de les responsabilitats que han adquirit. Això és el que els critico, senyor President, i això no té res a veure amb la major o menor llibertat de compromisos, això té a veure amb una manera d'actuar de ziga-zaga, i així anem --com deia el senyor Barrera-- quant a rumb i quant a les qüestions autonòmiques que poden engrescar la població i, en primer lloc, la joventut.

Senyor President, sobre l'entrevista --molt ràpidament--, vostè m'ha dit que havien parlat de quatre coses, m'ha dit: autonomia, finançament i clima --mal dia avui per parlar de clima, de tota manera--, però tot i així ens en falta una, la quarta, i que, tot i així, continuem que en algunes d'aquestes qüestions no sabem si hi va haver acord, desacord... finançament va malament, és l'únic que ens ha dit, i que hi ha un memoràndum, que espero que algun dia aquest memoràndum els grups parlamentaris el puguin conèixer.

Jo no li he parlat de por al Parlament, senyor President --res més lluny de la meva intenció que atribuir al senyor Fujol por a presentar-se en aquest Parlament--, ni molt menys, és vostè qui ho ha tret, eh? Vostè ha dit després en la rèplica que no té por, jo ni la hi havia citada aquesta paraula. Però, senyor President, admetrà --perquè això són fets-- que aquí hi puja quan l'hi obliguen. També pot fer una cosa, canviar el Reglament i suprimir el debat de política general el mes de setembre, i ja no cal ni que pugi aleshores. Però, senyor President, això és un símptoma inequívoc --si no, desmenteixi-m'ho, però no m'ho desmeteixi amb paraules, desmenteixi-m'ho posant-se al front d'una majoria i activant aquest Parlament perquè tracti els problemes reals de la població de Catalunya. La transcendència del que fa aquest Parlament és molt menor i això ho hauria d'admetre, senyor President, i si no ho admet fem una cosa: enquestin avui l'opinió pública sobre quina utilitat dóna, d'orientació política o de realitzacions, a l'obra de l'ens legislatiu.

Senyor President, a la majoria de parlaments del món, a les Corts Generals, als parlaments europeus, al Parlament Europeu, als consells regionals d'Itàlia, etcètera, als ajuntaments --tal com he llegit-- hi ha major participació, i els diputats i els regidors tenen majors instruments de control sobre el seu govern i és clar ens poden dir: "Ah, sí, voleu canviar el Reglament? Doncs espereu, ja veureu com el canviarem, el canviarem per fer-lo més restrictiu". Això com a broma val, però com a plantejament seriós, responsable i serà del que succeeix en aquesta Cambra no val, i admetran que no val que qualsevol demanda d'informació al Govern trigui setmanes o mesos a ser satisfeta; no val que no es puguin plantejar via interpe lacions d'urgència determinades qüestions, no val que no hi ha veritables sessions de debat amb els consellers a les comissions, etcètera.

Sobre el tema del finançament. Vostè em diu que a les corporacions locals ha augmentat més. Vostè també aquí calla una part de l'informació, les

PARLAMENT DE CATALUNYA

corporacions locals estaven francament més avall que les autonomies en el percentatge, i es queden encara bastant més avall --segons xifres de l'actual pressupost general de l'Estat--, que les autonomies i que és lògic també que hi hagi un major augment.

Però aquí de nou tornem a allò dels compromisos. Primera qüestió: recordi quant ens costà, a nosaltres i a Esquerra Republicana, ser dins de les comissions de valoracions i de traspassos, comencem per aquí, i no va ser una tasca gens fàcil. Però, a part d'aquest recordatori, nosaltres en les darreres negociacions hem evidenciat els nostres recels --i així, que jo sàpiga, també ho ha fet Esquerra Republicana de Catalunya.

Però jo parlava d'una qüestió anterior que va durar mesos, i és: davant dels compromisos de l'Estatut, davant la necessitat ineludible d'anar a una fórmula definitiva, la Comissió Mixta de Valoracions, a proposta del senyor Cullell, va fer un exercici políticament molt important, que era autonomitzar els pressupostos generals de l'Estat, i es va arribar a unes fórmules, i jo li torno a preguntar: serveixen o no serveixen aquestes fórmules? Són un nord en la negociació, sí o no? O continuem com l'any 83, pendants dels serrells o de qüestions que puguin venir acompanyades després. Ja que som a l'any 83 i 84 els 5.000 milions, vostè sap perfectament, senyor Pujol, que, de la mateixa manera que jo seria incapaç de dir que vostè té por del Parlament, o de dir que vostè no és un demòcrata --dues qüestions que ha tret vostè, que jo no les hi havia tretes--, també sap perfectament que quan nosaltres diem que han desaparegut 5.000 milions ens referim al fet que han canviat de destinació en la inversió i nosaltres volem discutir per què han canviat i on han anat a parar. Vostè diu: "no és cert això". Miri, l'any 83 --i el senyor Badia no era Conseller de Treball però ho pot saber, segurament, pels papers que ha trobat a la Conselleria--, hi havia 5.000 milions per a ocupació. Sap quants en va gastar la Generalitat? 2.300 els ajuntaments, i els van gastar tots, 2.700 la Generalitat, se'n van gastar 800, i recordar i es poden repassar interpel·lacions anteriors --perquè no només interpel·lava el senyor Badia, en tema de treball, també hem interpel·lat el senyor Rigol-- recordant que aquí hi va haver un debat anterior i després, amb el mateix senyor Badia, sobre el poc ús que havia fet la Generalitat d'aquests 2.700 milions --any 83. Any 84, durant onze mesos funcionen amb pressupost prorrogat, és a dir... no s'hi val que vostè em digui: "no, però a finals del 84 vam aprovar un altre pressupost", escolti'm, durant onze mesos van funcionar amb pressupost prorrogat. És clar que al final poden fer el que van fer "això va a un altre lloc i ho aprovem aquí" però, òbviament, el tema continua present.

Sobre la Confederación Hidrográfica del Pirineo Oriental jo li vull dir, senyor Pujol --de cara al senyor Capdevila i la seva feina de desburocratització--, que quan vostès van rebre el traspàs --i d'això ja fa mesos i vostè me n'ha parlat com si això fos d'ahir--, tots, quan vostès van rebre els traspassos, tots els serveis territorials eren a la Via Laietana, i avui vostès els han començat a distribuir territorialment, però no territorialment per Catalunya, no, per Barcelona; és aquest l'absurd i és d'això del que ens queixem, són vostès els qui ho han distribuït per Barcelona. O sigui, vostès ho han enviat al carrer d'Aragó, ho han enviat a la plaça de Francesc Macià, etcètera. I li diré més: la Llei d'Administració Hidràulica que hi ha en aquest Parlament no preveu serveis territorials, senyor President, no en preveu. O sigui que no em tregui ara "ja ho veurem amb la Llei" perquè és que no ho preveu; i, a més, fa desaparèixer les assemblees d'usuaris que és l'últim òrgan que quedava de participació en aquestes temàtiques.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Senyor President, per últim, jo li voldria parlar també d'aquest estat d'obres que ens ha citat. L'estat d'obres és la tasca que fan la majoria d'administracions públiques --i malament que no la fessin!-- i, com em recordava ara mateix un company de grup, doncs, la mateixa tasca que pot fer una junta de compensació amb una urbanització, vull dir, hi ha tota una tasca ineludible.

Podríem entrar-hi en aquesta tasca, eh! Jo podria recordar aquí la promesa del Govern de la primera legislatura que l'any 84 hi hauria doble carril fins a la ciutat de Vic, és una promesa, i som a l'any 86 i tot just s'arriba una mica més al nord del Figueró, perquè, ja que ho ha citat --ho ha dit vostè, eh! jo li ho trec, i com a usuari vostè mateix ho pot contemplar com a President de la Generalitat-- s'arriba una miqueta més amunt del Figueró, i l'any 84 s'havia d'arribar per doble carretera fins a la ciutat de Vic. I així podríem anar repassant i, evidentment, si tinguéssim temps, i seria bo; i és això el que hauríem de fer també al Parlament, però miri com ho farem, a contracorrent, quan se l'interpe la al debat de política general i no amb una fiscalització normal que hauria de fer la tasca de l'oposició.

L'Alcalde de Boadella... li diu a l'Alcalde de Boadella --o li diu o li direm a la majoria d'alcaldes de Catalunya-- que, ara per ara, s'està discutint una llei d'ordenació territorial de Catalunya que atempta contra l'autonomia local en el principi d'informació --article 123--, amb una sola direcció es pot exigir informació, plans sectorials, integració i inversions, pressupostos coordinats i els pot dir als qui, segurament, seran membres dels consells comarcals en el futur, que no solament recordin l'experiència dels que són membres avui dels Consells d'Alta Muntanya --que de ben poca poca serveixen--, sinó que els pot dir que, quan facin pressupostos, si no canvia la majoria, en aquest punt, els pressupostos dels consells comarcals tindran una aprovació definitiva dins els plans de la Generalitat.

Però ja que anem al tema d'aquestes realitzacions escampades de l'Alcalde de Boadella, nosaltres voldríem que ens centréssim en el debat sobre les prestacions socials, l'ensenyament, aquest 50%, per exemple, en els concerts i en la seva utilització, per exemple en tota la qüestió de noves inversions, com a quant públic, com a quant privat i que anéssim a fiscalitzar-los aquí, que parléssim, senyor Guitart, d'una cosa que vostè deu fer quatre anys que en parla: el mapa escolar, i que poguéssim analitzar-ho aquí, suposo que és la nostra feina; potser estem equivocats i corregeixi'ns, que potser ens pensem que hauria de fer una sèrie de coses que no les hauria de fer!

Nosaltres, senyor President, li hem plantejat temes molt actuals i puntuals --ja que m'ha ofert que li recordi-- i que no m'ha contestat; el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya què hi diu a la fallada que hi va haver a la central nuclear d'Ascó-2?

PARLAMENT DE CATALUNYA

cinta 21
gemma

42

Res? Diu el que diu el senyor Hortalà en el primer punt de la seva resposta? Res més? Es pot parlar de totes les qüestions que van a l'entorn del que ha suscitat el senyor Maties Vives en les seves preguntes?

I, per últim, li faig una pregunta també --que amb motiu d'aquella cascada que he dit abans m'havia oblidat en l'anterior intervenció-- sobre la normalització lingüística, senyor President. Moltes revistes comarcals. Quants diaris es publiquen en català a Catalunya? Quantes revistes d'informació setmanal surten a Catalunya, senyor President? A quantes pe lícules es pot anar aquest vespre, vostè i jo podem anar a veure en un cinema de Barcelona en català? I ara vostè pot contestar com el senyor Colomines: "Oh!, endolli TV3, que ja ho tindrà, en català!" (Rialles.) No, no, si jo el vull convidar a anar al cinema aquest vespre quantes pe lícules trobem a la cartellera en català? Parlem de normalització, seriosament, i no tinc temps, però m'agradaria entrar-hi, recordant una posició inequívoca que ha mantingut fins avui el Grup parlamentari del PSUC.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President vol tornar a intervenir? L'Honorable senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Contestaré a algunes de les coses que, per altra banda, algunes d'elles són noves o són --diguem-ne-- precisions, per exemple sobre el tema del finançament de les comunitats, de les corporacions locals. Home, evident, nosaltres no ens queixem que pugi un 20%, això ho votarem a favor, del que ens queixem és que l'altre pugi un 5%. Això que quedi clar, que en tot cas hi ha un tractament molt diferenciat en un sentit i en un altre, això que quedi clar.

Segon punt. Diu si les fórmules serveixen. Sí que serveixen, és clar que serveixen, però per aplicar aquella fórmula que vostè diu de la Comissió Mixta necessitem aquell plantejament dels 250.000 milions de pessetes d'increment, i si no, no va. I és clar, aleshores si resulta que estem discutint perquè ja es passi de 65.000 a 115.000 i després resulta que mirem que es mantinguin els 65.000, i després resulta que ens ho baixen a 40.000, aleshores nosaltres fem un plantejament que de fet requereix arribar a 250.000 o a 300.000, que, a més, jo entenc molt bé que el Govern central probablement no pot assumir, perquè requereix tota una sèrie de mesures de llarg termini, de reforma molt profunda de l'Administració, que és molt difícil de fer, bé, aleshores nosaltres aquest plantejament no el podem fer. O sigui que estem d'acord, en tot allò, estem absolutament d'acord, però és un d'aquells casos en els quals la responsabilitat nostra és d'un tipus diferent de la de vostès. Estem d'acord però, de fet, sabem que això no té una possibilitat de plantejament avui. Ho podem plantejar, ho plantejarem però sabem que després haurem de refluir immediatament a defensar els 115.000 milions i a defensar que s'utilitzi un criteri de distribució que no seria el que ens van proposar el dia 5 de setembre.

Bé, jo li vull recordar sobre totes aquestes coses... Naturalment jo no tinc totes les xifres al cap però nosaltres hem tingut sempre un màxim interès a: primer, aplicar tant com es pugui, és a dir a fer una aplicació al més àmplia i més exhaustiva i al més a fons possible dels pressupostos, i no li puc donar les xifres concretes de ras. Només li vull recordar de totes maneres que quan m'ha parlat de pròrroga, només era per aclarir algun concepte, fer un aclariment conceptual, les pròrroques només afecten el capítol primer i només afecten les partides recurrents, no afecten la resta.

Per la resta del que vostè ara em recorda hi ha el tema d'Ascó,

concretament. Quant al tema d'Ascó li vull dir no sé... vostè diu que s'han dit altres vegades altres coses... Jo francament, el que vull dir és el cas, nosaltres tenim una competència amb la vigilància exterior, aquesta és la competència que tenim, aquesta és l'única competència que tenim, millor dit, no és ni tan solament una competència, és que ens ho ha encarregat la Junta Central d'Energia, aquesta és la situació. La Junta Central d'Energia ens ha encarregat aquesta vigilància, i aleshores el que la Generalitat, co laborant amb la Diputació de Tarragona, ha fet és crear una xarxa de detecció radioactiva. I aquesta xarxa de detecció radioactiva funciona, funciona bé. Com també tenim competència en una altra cosa, com he dit, estem encarregats d'una altra cosa, que és vigilar tot el que fa referència al transport de residus radioactius. I això és el que la Generalitat fa, i això crec jo que ho fa bé i li diré un exemple i li posaré un cas per demostrar que crec que ho fa bé, i és que quan hi va haver l'incident de Txernòbyl, l'únic lloc en tot l'Estat espanyol on es va procedir a mesurar els efectes radioactius d'aquesta incidència de Txernòbyl va ser concretament a Catalunya, en cap altre indret de l'Estat hi va haver una actuació d'aquest tipus i aquí a Catalunya hi va ser.

Bé, jo diria que no hi ha res més que vostè no m'hagi recordat, per tant, dono per acabada la meva intervenció.

El Sr. PRESIDENT DEL PARLAMENT: El senyor Diputat vol tornar a parlar encara?

El Sr. RIB Ó: Sí, senyor President. Des de l'escó. Senyor Pujol, si el Grup de Convergència i Unió segueix el plantejament que vostè ha fet sobre el tema de la fórmula, sobre el tema de l'enfocament més profund de l'Estat de les autonomies --que és una bona part del seu discurs d'ahir i que ho serà, espero, el del proper discurs en el debat sobre l'Estatut--, imaginem que no costarà gens votar una resolució que posi com a objectiu final en el tema de finançament allò que la Comissió Mixta va acordar per unanimitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT DEL PARLAMENT: Bé, acabada aquesta intervenció sembla que l'hora imposa que fem una suspensió. Per tant, suspenem la sessió per a un quart de cinc de la tarda.

(Són les dues del migdia i sis minuts).